

ВЛАДИМИР
КРШЉАНИН

СРБИЈА, РУСИЈА, КИНА

НОВИ СВЕТ

БУДУЋНОСТ
КОЈА ЈЕ ПОЧЕЛА

ITV CENTAR +

ВЛАДИМИР КРШЉАНИН

НОВИ СВЕТ

Београд, август 2023.

Издавач:
ITV CENTAR PLUS

Уредник:
Срђан Костић

Рецензенти:
Милорад Вучелић
Марко Милошевић
генерал **Живомир Нинковић**
проф. др **Бранко М. Ракић**
проф. др **Мића Живојиновић**
проф. др **Срђан Перишић**

Дизајн корица:
Љев Рјадченко

Тираж:
500ком

Штампа:
VUKVISUALGRAF DOO

Прво издање 2023.

ISBN: 978-86-81038-17-8

Телефон за поруџбине:
062 511 012

itvcentarplusdoo@gmail.com
www.itvcentarplus.com

1. ПРАВОСЛАВНА ЦИВИЛИЗАЦИЈА И НАШЕ ВРЕМЕ

ПРАВОСЛАВНА ЦИВИЛИЗАЦИЈА И НАШЕ ВРЕМЕ

1. Бог је Логос, смисао – заснован на сабраности. Пре свега смисао живота – човека уопште и сваког од нас коме је стало до смисла, дакле који верује; затим свих људи, односно људске заједнице; и на крају живота уопште. Он је и смисао мироздања, васељене, кроз коју, стваралачким даром од Бога, саучествујемо у проношењу смисла, и у заједници са Богом, творимо њену самосвест.

2. До свеопштег смисла и смисла живота се не може доћи науком, већ једино вером.

3. Вера је и најпоузданији и најбољи начин да се формулишу, шире и чувају општељудске (цивилизацијске) вредности и морални принципи.

4. Вера је и иманентна потреба људске личности.

5. Може се веровати у различите, ефемерне и неконзистентне ствари. Али, онда нам измиче смисао, а ни опстанак нам није изванредан. А смисао спознајемо и свој опстанак сигурно и трајно штитимо једино вером у Бога.

6. Вера у Бога не противречи науци и стваралаштву. Напротив, она их чини ефикаснијим, кориснијим и праведнијим.

7. Добро и зло су, од Адама, специфичност човековог постојања и духа. Животињски свет успешно опстаје и без ових појмова. Бића која немају разума увек делују у циљу опстанка врсте. Једино човек, и за најтривијалније поступке, мора да донесе свесну, слободну и личну одлуку. Он може да погреша, да буде зао и да сам угрози свој опстанак и опстанак људске врсте. Зато га од греха, зла и самоуништења најпоузданије штити само вера.

8. Вера у Бога подразумева и покоравање Божјем Закону.

9. Божји Закон је највиши и најопштији закон. Закони природе су, по природи ствари, у сагласности са Божјим Законом.

10. Мојсије је примио Закон у облику 10 заповести, којима су забрањена, односно ограничена сва човекова понашања која воде греху и злу.

11. Показало се да одредбе Закона, формулисане као негативни програм, нису довољне. Човеков пад се наставио и зло је запретило да овлада човечанством

и уништи га.

12. Хришћанска вера постаје вера у Свету Тројицу и указује на пут спасења.

13. Наш Спаситељ, Исус Христос, Син Божији, чија појава међу људима доказује безграничну доброту и љубав Божију према људима – својој деци, и спремност да учини све за њихово спасење и садејство са Богом у ширењу стваралаштва и смисла, својом двоструком природом, својим учењем, својим примером и својом жртвом, овенчаном Васкрсењем доноси позитивни програм – пут Спасења, најсавршенији и најмоћнији путоказ за човека и човечанство. Ја сам пут, истина и живот – рече Господ. Прави пут, цела истина и вечни живот.

14. Свети Дух надахњује пророке и светитеље, најдостојније међу нама, који већ у земаљском животу стичу Царство Небеско. А надахњује и све нас, када смо у молитви, Литургији и Светим Тајнама, у заједници са Богом.

15. Срж учења и позитивног програма Исуса Христа садржана је у једном појму – љубави и две нераздвојне заповести које нас упућују на безграничну, свестрану и потпуну љубав према Богу – Логосу и идеалу добра и љубав према ближњему као предуслов опстанка, стваралаштва и спасења.

16. Хришћанска љубав подразумева и жртву.

17. Стваралаштво је колективни чин, и без љубави, што значи и без солидарности, милосрђа и друштвене правде, оно не може бити потпуно и победничко, односно не може обезбедити опстанак и спасење.

18. Појава и учење Исуса Христа је највећи духовни искорак у историји човечанства, а хришћанска вера је највећа, односно једина стварна духовна револуција свих времена.

19. Христово учење и хришћанска вера подразумевају превласт духовног над материјалним и искључују поредак покренут себичним материјалним циљевима.

20. Овакво учење је доживело тровековни најсуровији прогон у иначе религијски толерантној Римској империји, али се упркос томе неодољиво ширило.

21. Носиоци зла и предаторства, похлепни моћници, ради очувања своје моћи и власти над људима, почели су одмах да стварају опозицију – систем јавних и тајних организација и јеретичких учења, како би уништили хришћанство или бар онемогућили његов тријумф.

22. Та опозиција је веома моћна и делује до данас. Услед тога, у свету у коме делује православно хришћанство видимо обресе богонадахнуте стваралачке цивилизације и насупрот њој – претњу предаторске западне антицивизације.

23. На обе стране су људи, који, осим што имају много заједничког, имају и дубоке духовне, психолошке и моралне разлике, као логичне последице многовековног различитог васпитања и традиција.

24. Стваралачку цивилизацију – демиургију, карактеришу љубав, сарадња, искреност, саборност и стваралаштво.

25. Предаторску западну антицивизацију карактеришу лукавост, мржња, насиље, сукоби, грамзивост, конкуренција, конфронтација, хипокризија, индивидуализам и предаторство.

26. Данас је човечанство бројније него икад, али је технолошки напредак створио предуслове да нико не гладује, да сви имају пристојне услове живота, образовања и лечења, али и да планска привреда буде ефикаснија од тржишне. Ипак, многи на свету гладују и страдају у мукама, а планске привреде готово да и нема, јер предатори у очувању неправде и сукоба виде једину шансу да наставе своје владање светом.

27. Људска стваралачка достигнућа настала на Западу примењују се код нас искрено и у доброј вери, док им Запад одмах ствара зло наличје, односно могућност злоупотребе.

28. Наша друштвена организација је инклузивна, непартијска (уз усклађивање ставова кроз дијалог) и интегративна (стваралачки циљеви и морални принципи надилазе све врсте подела).

29. Њихова, болесна друштвена организација се темељи на римском принципу „подели па владај“ (који је за темељни јавно прокламовао управо Јулијан Отпадник), тајним организацијама и тајним службама којима се стварају и продубљују поделе, ривалство, конфронтација и рат на свим нивоима – од појединаца и малих друштвених група и предузећа, преко политичких партија, идеолошких и религијских заједница, друштвених организација и идеолошких и религијских група, до етничких група, нација, држава и њихових савезништава.

30. Они хоће да нас савладају, потчине и униште на свој предаторски, конфронтациони начин, док ми хоћемо да обезбедимо превагу стваралачке цивилизације без конфронтације и путем сарадње. Наравно, уз јачање моћи којом ћемо одолети њиховим агресивним нападима ако их још буде, и „довести их к познанију права“.

31. У свету се већ види да стваралачка цивилизација мора однети превагу. Наше је да не губимо веру и не заборављамо своје место и улогу!

06.10.2019.

2. НОВИ СВЕТ И МИ

НОВИ СВЕТ И МИ

I

Србија је била весник Новог света, који данас предводе Русија и Кина.

Нови свет, то јест праведни мултиполарни систем, то јест заједница заједничке судбине човечанства, као квалитетно нова епоха у историји човечанства, почиње у 21. веку.

Карактерише га апсолутно поштовање, односно неприкосновеност, заштита и унапређење људског живота, људског достојанства и људске заједнице, заправо човекољубље у складу са Христовим заповестима и конфучијанским општим добром, као и најбољом праксом социјално оријентисаних, моралних држава.

Оно што данас често називамо «колективни Запад», у ствари је деформација и антипод људске цивилизације, олигархијска диктатура, која користи материјално богатство и злочинима стечену и одржавану моћ да у систему лажне демократије масовно уништава људске животе, достојанство и заједницу, ради остваривања својих себичних циљева, угрожавајући тако и опстанак људске врсте

и ширење Логоса у Вациони.

Нови свет је окренут сарадњи и стваралаштву. Његови предводници побеђују без насиља (изузев кад су нападнути) и неправде. Човечанство, укључујући грађане западних земаља, стога добија слободу да се прикључи Новом свету, који представља праведан систем и хармоничну заједницу.

Због очајања западне олигархије ово велико ослобођење је праћено и драматичним догађајима, али је тријумф Новог света већ започео.

II

Нови свет, то јест праведни мултиполарни систем, то јест заједница заједничке судбине човечанства...

У првом реду носиоци христољубивог човекољубља, па и сви истински хуманисти кроз векове, прижељкивали су праведан свет. И стваралачки и пожртвовано настојали да га остваре.

Ми данас видимо да су људска научна достигнућа у стању да свима, у добро организованог заједници човечанства, обезбеде достојанствен

живот, љубав и самоостварење. Предуслов за то је стварна равноправност суверених држава, односно доследно поштовање међународног права насталог после Другог светског рата.

Данас је очигледно да олигархија која влада водећим западним земљама под маском демократије, није искрено прихватила тековине победе над фашизмом и да је спремна да зарад очувања своје светске доминације погази све правне и моралне норме. Данас се највећа достигнућа човечанства, укључујући она која су свету подарили западни ствараоци, највише поштују у Русији и Кини. А свуда више него на Западу.

Западна олигархија засад показује тоталну неспособност или неспремност да учи из достигнућа и позитивних искустава других. Заправо, постаје јасно да њен циљ и није добробит својих народа. Њени искључиви циљеви су очување сопствене светске доминације и избегавање казне за десетине милиона убијених у ратовима широм света и небројене друге злочине.

Наша ера је препуна страдања, али и свесних, спасоносних и надахњујућих жртвовања. Обиловала су им прва три века апостолске заједнице, али и драматични 20. век. То су периоди који јасно показују да су духовно-моралне вредности извор највеће снаге и да је њихове носиоце немогуће победити. А ми

сами, Русија и Кина, никоме не претимо, свима нудимо сарадњу, а не конфронтацију, свесни да је сарадња основ људске креативности и безграничних достигнућа. У свету не само да има места за све, него ће човечанство у заједници свеопште сарадње бити најуспешније.

У таквом свету нема места једино за тоталну себичност владајуће западне олигархије. И зато она, као и увек, по систему „завади па владај“ потпирује свеопшти рат, иако је и сама свесна да нема реалних изгледа на велики успех, а надајући се да ће „на свом терену“ – терену конфронтације, насиља, интрига и обмана, ако не победити, а оно бар донекле поправити свој положај.

Јер на сцену ступа Нови свет. Русија и Кина су у сваком погледу успешније и јаче од Запада, а највећа предност им је на духовно-моралном плану. Ратови, убијања и понижавања људи ће бити забрањени. Као и владаће помоћу корупције, саркастично названо „демократија“.

Још 2020. познати руски политолог Сергеј Караганов је констатовао: «Одузевши САД и Западу војну супериорност, на чијој основи се заснивала њихова петстогодишња доминација у политици, економији и култури, ми смо ослободили свет, створили услове да народи и државе слободно бирају свој пут.»

Отуда и садашња украјинска перипетија, која не може ни да заустави, ни да промени историју, која је већ наступила. Западна олигархија сада води Други европски рат после Другог светског, који је истовремено и Први светски хибридни рат. Први европски рат је вођен директно против Србије, а Други – истог типа, води се индиректно против Русије. У међувремену је западна олигархијска диктатура извршила огромне униполарне злочине у Авганистану, Ираку и Либији. Али већ у Сирији је била руском војно-политичком силом спречена да учини огроман злочин и зато је тада, 2014. године, покренула последње средство које је имала у резерви – украјинску паклену машину. Русија је тада поступила и принципијелно и мудро, дошавши у позицију да њен данашњи изнуђени реванш буде неодољив.

Истовремено увиђамо да је владајућа западна олигархија била дубоко неискрена у свим великим питањима Првог и Другог светског рата. Ипак, тековине Другог ће бити очуване, јер тако хоће Русија и Кина, а за Запад је последњи час да се томе прилагоди, да не би био осуђен као носилац новог фашизма.

Србија је весник Новог света, који предводе Русија и Кина. После два века обнављања своје државности, које јој је омогућила Русија, али које се одвијало у западном културно-привредном и правном

миљеу, можемо да захвалимо својој вери и Божјој промисли што смо и даље на правој страни историје и што смо нада за целу Европу (а о Балкану да и не говоримо). Зато све наше интелектуалне и стваралачке способности данас морамо усмерити ка једном циљу: како да што пре и што потпуније материјализујемо своје духовно братство са Русијом.

Управо то је пут Србије до почасног места у Новом свету – БРИКС-у, ШОС-у, Великој Евроазији, али и до улоге кључног фактора мира и повезивања на Балкану и у Европи.

Ове велике промене у свету не смемо да не схватимо на време, поготову јер смо им и сами допринели.

А хоће ли слобода умети да пева као што су сужњи певали о њој? – питао би Бранко Миљковић.

То зависи од нас. Ако Бог да, доживећемо одговор на то питање.

III

Под појмом Нови свет подразумевамо нову епоху историје човечанства, која започиње, у којој

улогу предводника или најутицајнијих фактора имају Русија и Кина, а коју је иницирала Србија, својим принципијелним отпором западној агресији и деструкцији.

То је уједно и крај многовековне светске доминације «колективног Запада», односно светске диктатуре криминалне западне олигархије, и у политичком и у цивилизацијском смислу.

Нови свет се темељи на добру, а криминална олигархија на злу. Врлина побеђује грех. Љубав побеђује мржњу. Истина побеђује лаж. Мир побеђује рат. Сарадња побеђује сукобе. Саборност побеђује поделе. Правда побеђује злочине. Стваралаштво побеђује разарање. Живот побеђује смрт.

Данашњим Западом управљају најбогатији појединци, а Русијом и Кином људи вођени духовно-моралним вредностима и начелима.

С обзиром на православно утемељење Русије, Нови свет је и оваплоћење Новог завета.

У Новом свету људски живот, човекољубље и људска заједница су апсолутне вредности. Човек је друштвено биће, а стваралаштво је колективни чин. Човекова слобода и човекова личност се реализују

само у оквиру људске заједнице.

Моћ Новог света се заснива на квалитетима човека, док се моћ криминалне олигархије заснивала на злоупотреби људских слабости.

Пред поразом је систем, који је у сукобу са моралом, човеком и Богом.

У документу усвојеном на њиховом самиту у Пекингу 4. фебруара 2022, Путин и Си су светске односе у новој епохи ближе описали са два равноправна израза, руским „праведни мултиполарни систем“ и кинеским „заједница заједничке судбине човечанства“.

Русија и Кина предводе Нови свет. Њихова снага је у стваралачким и животним духовно-моралним вредностима, које су им заједничке. Њихови извори су – у стаљинском и путинском ослањању на православне темеље, у маовском ослањању на стаљински социјализам, у сијевском ослањању на конфучијанске темеље, а такође у сличности православних и конфучијанских вредности, о чему је писао још Хомјаков. Православно човекољубље је, наравно, најдубља ствар до које можемо да досегнемо. Остале су имале историјску виталност у мери у којој су биле у складу са њом.

Дакле, сарадња и заједништво доминирају над конфронтацијом и индивидуализмом, љубав над мржњом, добро над злом. То су предуслови за успешно стваралаштво. И зато је војно-политичка и економска моћ Русије и Кине већа од западне, и зато је Нови свет бољи од старог.

Имајући у виду да је људско стваралаштво колективни чин, који подразумева сарадњу, и да је оно фактор напретка, за разлику од западне олигархијске деструкције, морамо се запитати како то да државе које промовишу предуслове за стваралаштво, постају доминантне у свету тек данас?

Проблем је човеков дефект у спознаји добра и зла. Наиме, иако су стваралачке могућности разумног човека неограничене и тиме он превазилази све живо и постаје сарадник или саучесник Бога у демијургији, разумни човек је нажалост у стању да превазиђе све живо и у чињењу зла, обмани, насиљу и убиству у односу на припаднике своје врсте, што животиње нису у стању. Животиње се увек, инстинктивно, понашају у прилог опстанку своје врсте, док човек, и за свој најневажнији поступак мора да донесе свесну одлуку. То је највећа слабост разумног човека. Њега можете преварити, односно изманипулисати, да дела и против свог опстанка и против опстанка своје врсте. И ту се, што је нормално, **поклапају Божји и природни закон**. Две Христове заповести обезбеђују људско стваралаштво, а тиме и опстанак људске

врсте.

Дакле, једини могући регулатор, који опште добро (и неприкосновеност људског живота и стваралаштво и сарадњу) уздиже, а зло (и убиства и деструкцију и конфликте) сузбија и маргинализује, јесте систем духовно-моралних вредности који носе вера и цивилизација. На Западу су, под командом криминалне олигархије, вера (јерес) и (анти)цивилизација прилагођене „коегзистенцији“ добра и зла, односно општој контаминацији човечанства злом и његовој доминацији. «Коегзистенција» је на званичном, јавном нивоу (људима се гарантује «право» да чине зло, под условом да је оно «ограничено» законом). Иза сцене пак, где се и налазе главни владаоци и полуге моћи, зло је једини покретач.

Знамо да је било много стваралаштва и на Западу, али оно није било главни извор западне моћи, већ злоупотреба људских слабости. Од похлепе, апсолутизације приватне својине и свеопштег утицаја сопственог капитала, преко проституције и порнографије, конзумеризма, наркоманије, до ЛГБТ и «гендерне равноправности». Односно, олигархијски Запад је владао помоћу зла – ратова, пљачке, освајања, колонизације, конфронтације и индивидуализма, обмане, насиља и убиства. Од времена Јулијана Апостате врховни принцип западних властодржаца је древно гесло „завади па

владај“. И зато имамо хиљаде година континуитета владалаца огрезлих у злочину, који имају само два покретачка мотива – (по сваку цену) **сачувати** (злочином освојену) **власт** и – (по сваку цену) **избећи казну**. И није случајно да је њихов врховни принцип озваничио управо декларисани отпадник од хришћанства.

Иако се често мисли да је главни, похлепа је на олигахијском Западу споредни мотив – она је само једно од главних средстава за манипулисање масама на бази људских слабости.

Два главна мотива доводе и до тога да је опсесивни задатак који олигархијски Запад све време пред себе ставља – уништити систем заснован на добру и на сарадњи, уништити Русију, Кину, православље и друштвену правду, јер већ само њихово постојање прети да укине доминацију олигархијског Запада, те антицивизације засноване на злу и злоупотреби људских слабости.

Тако је од саме појаве хришћанства, која је била једина стварна и највећа духовна револуција у (западном) свету. Изузетно верски толерентна Римска империја је на најсуровије начине уништавала хришћане – најмирољубивију верску групу на свом тлу. Управљачи су већ на самом почетку схватили да хришћани имају огромну моралну предност и огроман стваралачки потенцијал. Ако би се остварило

друштво које они проповедају, био би то крај и негација владавине злочинаца – они би изгубили власт и не би могли избећи казну.

И данас се Руси и Срби настоје уништити са истим мотивима и са истом страшћу, као први хришћани, који су распињани и бацани лавовима.

Како покушавају да нас униште? Свим средствима, а пре свега помоћу „завади па владај“, што је за олигархијски Запад метод решавања свих проблема. Стога су поделе посејане и/или продубљене до конфликта свуда где утицај западне олигархије допире: између раса, религија, нација, странака, компанија, спортских клубова... Становници западних земаља, па и читав свет, постају таоци врхушке која је узурпирала власт у западним земљама и која влада помоћу лажи и агресивне лажне и корумпиране демократије.

Наиме, «либерална демократија» или само «демократија», по обрасцу САД и западне Европе, намећу се свим средствима целом свету као једини могући еталон. Они који га не прихвате, сматрају његови творци, заслужују да буду уништени, или бар окупирани. Без обзира што у «демократији» по рецепту западне олигархије, уопште нема демократије, већ се ради о сложеном систему корупције и манипулације масама, како би оне учествовале у привидној легитимизацији и

овековечењу олигархијске диктатуре. Шта више, држава се сматра «демократском» само ако је отворена за западни капитал и његов уплив на сопствене политичке процесе.

Друштва која контролише Запад нису саборно уједињена у тежњи ка општем добру. Напротив, она су (завади па владај!) поцепана и међусобно сукобљена – на левицу и десницу, безброј политичких партија, удружења, мафијашких кланова, тајних друштава... Прави владари из сенке корумпирају ту наказну политичку сцену и претварају је у луткарско позориште, које се јавно назива «либерална демократија» и свима силом намеће.

Тежња ка саборности и општем добру је заједничка православљу и конфучијанству. И зато није случајно да су баш Русија и Кина постале предводници Новог света. Сем тога, социјализам, као оваплоћење те тежње у организацији државе и привреде, део је савремене историје обе велике земље. Видели смо да је систем духовно-моралних вредности предуслов позитивног и стабилног развоја друштва. Кина је успела оно што је Стаљин започео, али је био прекинут – да социјалистичку грађевину постави на дубоке духовне темеље. Зато се Русија, у којој се социјализам без тих темеља урушио, најпре вратила православној духовности, а сада постепено обнавља социјалистичке елементе у организацији

државе и привреде. Као стваралачки систем, Нови свет је успешнији и ефикаснији од система који моћ црпи из подела, насиља, разарања и људских слабости.

Принципи и организација хришћанске апостолске заједнице, па и канони православне цркве, не допуштају могућност олигархијске диктатуре. Да би опстала и ојачала, она је најпре створила хипокризију у римокатоличкој цркви, а затим, у протестантизму, подредила хришћанско учење својим потребама. Као конфронтациона, са својим појмовима попут «класне борбе» (а каква је иначе могла бити у конфронтационом западном капитализму, који је већ тада у својим колонијалним ратовима убијао милионе људи?), марксистичка теорија је била подложна манипулацији олигархије и никад није победила у земљама у којима је настала, али је зато њена димензија социјалне правде прихваћена у земљама, као што су Русија и Кина, у којима су човекољубље и опште добро биле доминантне духовно-моралне вредности. Нажалост, комунистички антиклерикализам, настао као реакција на злоупотребу цркве од стране олигархије на Западу, механички је примењен на Истоку, где је створио дубоке и трагичне поделе, које се превазилазе тек данас, у оквиру Новог света, који није само формална, него и суштинска супротност апсолутном антиљудском злу олигархијског Запада.

Запад је током своје доминације светом водио безброј «крсташких», освајачких, пљачкашких, колонијалних, па чак и «хуманитарних» ратова, са много милиона жртава. Русија и Кина су међутим, последњих деценија, и на војно-политичком и на економском плану, претекле Запад, не водећи **ни један** такав рат. Тиме су у пракси доказале супериорност добра над злом, супериорност стваралачке човекољубиве цивилизације над Западном мамонистичком «империјом лажи» и злочина, олигархијском диктатуром, али и оправданост паничног страха западних владара из сенке од Новог света.

А Нови свет доноси љубав, дијалог и саборност, живот и опстанак људске врсте, али и истинску, саборну демократију у којој нема места за владаре из сенке. Није далеко дан када ће списак њихових имена бити објављен (можда и непотпуни списак злочина, јер је потпуни готово бескрајно дуг), а они сами стављени ван закона и изопштени из људске врсте, којој су сами постали непријатељи.

Огромне напоре и огромна средства Запад је уложио и улаже да би „леgitимизовао“ свој нечовечни злочиначки систем – путем пропаганде, субверзије, организација и институција, а у првом реду помоћу (квази)вере (јереси) и (квази)науке, кроз мноштво сложених етапа. Ако је у свест обичног човека у англосаксонском свету уграђена представа

да богате треба поштовати и да је нормално да они имају највећи утицај у друштву, „јер је Бог одлучио да они буду богати“, онда можемо разумети да Запад не преза ни од чега, односно да непочинства на која је Запад спреман, наш ум тешко може да замисли. Истовремено, морамо бити на опрезу чак и у односу на најшире прихваћени појмовни систем у друштвеним наукама, јер и он долази са Запада.

Данас је већина човечанства, предвођена Русијом и Кином, изван контроле Запада, и моћнија је од Запада. Али, Запад данас за подстицање конфликта користи најмоћније технологије: злоупотреба друштвених мрежа доводи до атомизације конфликта и њихове свеопште распрострањености у друштву.

Садашња криза је настала када је Русија постала најмоћнија сила на војно-политичком плану, а Кина на економском. Западу је преостала само хипертрофирана доминација на пропагандном плану, јер Русија и Кина се никада нису озбиљно бавиле хиперпродукцијом технолошких средстава за манипулацију људском свешћу. Нису ни осећале за тим потребу, јер никад нису планирале да се баве лагањем у стилу „хиљаду пута поновљена лаж постаје истина“, што Запад стално чини. И чиниће, док год види и најмању наду да може победити помоћу обмане. Зато никакве начелне и принципијелне преговоре са Западом не треба

очекивати. Слажемо се и да Западу треба укинути сваку наду у победу. То је данас и могуће и неопходно: јер су у његовом очајању и агонији, са Запада пале све маске – остала је само ужасна слика Доријана Греја, коју данас сви виде и која не може више никога да привуче.

Најновији, и можда последњи крупни агресивни потез Запада, за којим је очајнички посегао 2014, када је у Сирији постало јасно да више нису могуће америчке војне интервенције и „обојене револуције“, а тиме ни светска финансијска доминација штампарије безвредних долара, јесте детонација деценијама припремане украјинске кризе, која је недавно принудила Русију на специјалну војну операцију и омогућила Западу да започне незапамћену у историји политичко-пропагандно-медијску хистерију и очајнички хибридни рат, коме је на мети цело човечанство, укључујући становништво западних, у првом реду европских земаља.

Русија се данас у Украјини суочава са истим искушењима као некад Србија. НАТО је против ње организовао прокси рат, чију је опасну ескалацију, Русија, међутим, предухитрила специјалном војном операцијом. САД и НАТО су водили мноштво неупоредиво суровијих ратова, на које човечанство никад није реаговало тако бесно и обесно, као што данас „колективни Запад“, односно САД и њихови

вазали реагују на руску војну акцију. Запад не сме да Русији узврати војно, али се на удару његове обесне и очајничке одмазде нашао – читав свет! А Русија, следећи Христов пут, ратује и за наше спасење и за спасење света!

Не само да непрестаним испорукама оружја Украјини, Запад настоји да се прокси рат води што дуже, „до последњег Украјинца“, већ се поремећаји економских, монетарних, безбедносних и медијских односа у свету, претварају у прави Армагедон, у коме Запад и НАТО, не жалећи животе људи ма где били, покушава да сачува свој злочиначки примат и бар ослаби и уздрма, а ако је могуће и уништи Русију и Кину. Механизми сатанизације Србије, сада се употребљавају против њих. У свом бесомучном одступању од истине, правде и међународног права, Запад свима изгледа одвратно и гротескно. Таквом монструму се не смеју чинити уступци – ако му дате прст, одгришће вам целу руку.

Уверени смо да ће ову битку Русија и Нови свет добити брзо и чисто (а добиће је свакако) и тиме свести на минимум могућност Запада за „лов у мутном“ и тако му одузети и ту наду.

Као носиоци темељних духовно-моралних вредности човечанства, стваралачке сарадње и хуманистичког оптимизма, Русија и Кина су створиле интегрални и инклузивни цивилизацијски систем у

који су укључена сва највећа достигнућа човечанства.

Многи људи на Западу се критички односе према систему у коме живе. Пошто је сарадња наш принцип, управо тим људима треба објаснити разлике цивилизације и антицивизације, предност нашег система над њиховим. Па ако су Русија и Кина могле да преузму све оно што је на Западу било вредно, можда ће доћи време, када ће Запад, зарад свог опстанка, бити у стању да учи од нас.

Три су, међу собом потпуно складна извора за теоријске основе Новог света: Божји закон (Христове заповести), егзактне науке (опстанак људске врсте) и историјско искуство у изградњи праведног, социјалистичког друштва.

Запад узалудно покушава да спречи Нови свет, који је већ настао. Нови свет, који предводе Русија и Кина, а који је иницирала Србија. Ако се не поколебамо у вери, Армагедонска битка која се сада води, има неминован исход. А онда следи хиљаду година Новог света. Праведни мултиполарни систем. Заједница заједничке судбине човечанства.

ARGUMENTI, Godina XVI, Broj 46, Avgust 2022, Str. 261-272

3. НОВИ СВЕТ

БОЖИЋНА ПОРУКА АМЕРИЦИ И ОСТАЛИМА

На Бадњи дан, 6. јануара 2021, народ САД ће у свом Конгресу и на улицама одлучити о исходу председничких избора и о сопственој будућности.

На дан рођења Спаситеља знаћемо да ли се родио нови свет са препорођеном Америком, или нови свет коме ће Америка у агонији још неко време бити претња и сметња.

То је важно за све нас.

Али, нови свет се рађа.

Понекад нам се чини да су сурово богоотступништво и покушај наметања олигархијске диктатуре страшни изданак нашег времена без преседана у прошлости. Али кад тако мислимо, заборављамо Содому и Гомору, Вавилон, Египат, Стари Рим... Па и касније империје, које су падале једна за другом, јер су одступале од Пута спасења.

А тај Пут, Истину и Живот вечни нам је подарио Спаситељ својим оваплоћењем, својим учењем и својим делом. Њихов смисао је и смисао нашег постојања. Његово и наше човекољубље, које је и

добротољубље и правдољубље, је једини начин да се удруже и остваре слобода и креативност човека, највећи Божји дарови и живи доказ да смо деца Божија.

Спаситељ је дошао и да испуни и допуни Закон, највећом двојном заповешћу. И да својом бескрајном љубављу и жртвом спречи човеков пад и покаже му пут ка спасењу и вечном животу. И да затре мамонизам, паганство и изопаченост. Љубав је живот, а мржња је смрт.

Злочинци се све време супротстављају човеку и Богу – подстичу мржњу, поделе, ратове, сукобе и кризе свих врста, убиства, похлепу, крађе и обмане, медијске и психолошке манипулације, у узалудним покушајима да себе сачувају од казне и да сачувају и прошире своју власт.

Али Христос – Пут, Истина и Живот, Бог – Љубав и Христом надахнута апостолска заједница – комуна, остају вечита и победничка инспирација. У том знаку – побеђујемо.

Захваљујући напретку технологије, олигархија никада није била моћнија него данас. И први пут је битка добра и зла постала глобална. И први пут су стваралачке, економске, политичке и војне моћи народа оданих човекољубљу јасно надмашиле моћи

светске империје – олигархијске диктатуре. Тржишни фундаментализам и либерална – корумпирана и лажна демократија показали су се инфериорним у односу на стваралачки, човекољубиви и научно засновани приступ: државну регулацију привреде у интересу народа и саборну демократију.

Припадници олигархије су се у потпуности криминализовали. Не само да су огрезли у гурање Америке у све врсте међународних злочина и рушења међународног правног поретка, већ сада покушавају да својом бескрупулозношћу и својим новцем обесмисле и погазе и амерички устав и правни систем. У победу демократског кандидата на америчким председничким изборима уложено је 8,4 милијарди долара (док је у кампању републиканског уложено „само“ 4,8 милијарди), што је више него некад у читаве изборе (рекордне 2012. године демократе и републиканци су укупно уложили 6,8 милијарди). Од таквих криминалаца, који управљају западним финансијама, државним службама, тајним друштвима, корпорацијама и медијима, се Америка и свет морају – отарасити. По сваку цену. И по цену да буду стављени ван закона као терористи. Јер сувише опасне и незаконите моћи имају у својим рукама.

Америка има народ велике искрености и предузимљивости, са великим стваралачким достигнућима. Најбоље и за Америку и за свет је да она настави да буде велика сила захваљујући

способности и стваралаштву свог народа. То је могуће и највероватније, јер је у интересу Америка, а Америка је увек показивала да уме да штити своје интересе. А олигархијска диктатура и покушај да се буде светски силеција – воде Америку у сигуран пораз, а амерички народ – у трагедију.

А ми остали – треба да знамо свој Пут – Пут Богочовека и да му се посветимо радосније и снажније него икад – човекољубиво, мирољубиво, стваралачки. Тако ћемо помоћи и Америци и себи.

Мир Божији – Христос се роди!

О Божићу 2021.

ПОРУКА БЕЛОРУСИЈИ: СТВАРАМО ОСЛОНАЦ ЗА НОВИ СВЕТ¹

VI СВЕБЕЛОРУСКОМ НАРОДНОМ САБОРУ

Поштовани Александре Григорјевичу,

Поштована браћо и сестре, пријатељи,
другови,

Срби и Белоруси никада нису живели у истој држави, али имају заједничку судбину. Налазимо се на првој линији, и када западни злотвори покушавају да униште истинску човекољубиву цивилизацију и њен најкрупнији део – Русију, они најпре покушавају да униште нас. Они имају само два правца за напад: западни, преко Белорусије, и југозападни, преко Србије. Спремност на жртву и хероизам, показали смо много пута. Последњи пут, 90-их, наш отпор је помогао Русији да се освести и стане на ноге. Она данас, заједно са Кином, предводи нови свет. Правац удара је тада био југоисточни, а вечни и незаборавни симбол нашег братства постала је чињеница, да је Александар Григорјевич Лукашенко био једини шеф

¹ Владимир Кршљанин је био један од троје почасних гостију из Србије, позваних на 6. Свобелоруски народни сабор, који је одржан 11-12. фебруара у Минску. Пошто због болести није могао да отпутује, он је председнику Лукашенку и организаторима Сабора упутио ову писану поруку

државе, који је посетио Србију за време војне агресије НАТО. Тада је и Србија пожелела да се прикључи Савезу Белорусије и Русије.

Током нашег десетогодишњег отпора, готово да није било помоћи Русије, која је сама тада била на коленима, па су нас на крају привремено победили – „обојеном револуцијом“ 2000. године. За 12 година „благодети западне демократије“ су у нашој малој земљи готово уништиле привреду, војску, образовање и културу, а беда је однела животе пола милиона људи. Ми због тога још храмамо, али се веома брзо обнављамо, јер поново имамо председника, који је на прво место ставио свој народ, и јер имамо снажне пријатеље – и Русију, и Белорусију, и Кину. А пролазити кроз кошмар западних обмана, не бих ни непријатељу саветовао.

Као и свуда, на Западу постоје и добре идеје и велика достигнућа, али тамо постоје и двоструки стандарди и мегакриминална олигархија – „владари из сенке“, који столећима чувају своју власт и некажњеност, делујући по принципу „завади па владај“ и ширећи лаж да је зверска конфликтност – у природи човека. Али сада је томе крај. Пре свега зато што су се човекољубље, узајамна помоћ и научни приступ организацији државе и друштва, показали као ефикаснији. Постати сада жртва западне субверзије и пропаганде, било би горе од самоубиства. А вама и нама је суђено да чинимо

подвиге.

И зато, драги пријатељи, од вас очекујем да ту где сте зауставили разбијање СССР и његових достигнућа, где сте показали да је могуће не само обновити порушено, него остварити још већа достигнућа, да ту начините нове одлучне кораке ка интеграцији, започетој пре више од 20 година, ка јачању саборне демократије и социјално оријентисане државе, једном речју – ка тријумфу наше православне словенске цивилизације.

Самим тим, ви ћете створити инспирацију за све нас, ослонац за нови свет који се рађа и лек за народе који страдају од западне олигархије.

Желим вам потпуни успех!

Београд, 11. фебруара 2021.

Владимир Кршљанин, амбасадор СРЈ,
председник Покрета за Србију,
председник Српског одељења Међународне
Словенске академије,
секретар Међународног комитета «Слободан
Милошевић»

ТЕМЕЉ НОВОГ СВЕТА

Љубав према ближњем или сарадња – то је темељни принцип Новог света. Тај принцип има и своју моралну, и своју стваралачку димензију. Он искључује лаж, крађу и насиље, обезбеђује опстанак човечанства и његову улогу носиоца самосвести и стваралаштва у Васиони.

Борба за Нови свет је почела са Новим заветом. Трајала је две хиљаде година и завршава се на наше очи. Владаоци Старог света – највећи злочинци, покушавали су свим средствима да сачувају своју власт и избегну казну, ослањајући се на мржњу и сукобе, под геслом «завади па владај», понекад по цену десетина милиона убијених, подстичући све облике греховности, јереси и манипулација свешћу.

Победа љубави, сарадње и стваралаштва над мржњом, сукобима и рушилаштвом – исто је што и победа добра над злом. За нас, који живимо у складу са духовно-моралним вредностима, она је неминовна. И више од тога – Васиона се испуњава смислом, логосом, словом. И Нови свет ненасилно долази на смену старом, и спасава човечанство.

«Колективни Запад» се од самопроглашеног носиоца прогреса и владара света, извозника лажне демократије, претвара у још увек опасно жариште

обмане, заразе и претњи, које сви настоје да заобиђу. Нека Бог да његовим житељима снаге да изађу из ћорсокака. А наша рука ће остати пружена.

Западна технолошка, идејна и организациона решења могу бити успешна и продуктивна само ако се ослањају на исправне духовно-моралне вредности, и ако се ослободе дволичности и манипулације, који су их увек досад пратили.

На највећим духовним подвизима Срба и Руса, које су пре осам векова предводили Свети Сава Српски и Свети Александар Невски, створен је чврсти, православни словански темељ Новог света. Колико је он исправан и универзалан, сведочи то што нам се придружила Кина. И многи други. И наставиће да се придружују.

(Иступање на међународној научној конференцији «Александар Невски и путеви руског идентитета», посвећеној 800-годишњици рођења Светог благоверног кнеза Александра Невског, у организацији Центра интеграционих и цивилизацијских истраживања Института за државу и право РАН, Националног покрета русофила (Бугарска) и Међународне словенске академије наука, образовања, уметности и културе, под председавањем Сергеја Бабурина, Москва, 15. јуна 2021.)

РУСИЈА, СРБИЈА И БАЛКАН: ПЕРСПЕКТИВЕ

Русија и Србија су, за време председника Владимира Путина и Александра Вучића достигле највиши историјски домет сарадње, и у квантитативном и у квалитативном смислу. Међусобно поверење, обим и квалитет сарадње далеко надмашују формалне обавезе садржане у билатералним уговорима.

Србија и Русија су носиоци православне цивилизације. Србија је била саставни део и краткотрајни наследник РOMEЈСКОГ царства, а Русија је његов трајни наследник. То што су оне носиоци православне цивилизације, објашњава њихову изузетну блискост. Оне су се, кроз читаву историју, упркос најстрашнијим искушењима, показале као најдоследнији заштитници заједничких духовно-моралних вредности, а у складу са тим вредностима, сви људи, а пре свега сви православни су браћа. То је оно што Срби и Руси осећају једни према другима и што ствара њихово међусобно поверење, обим и квалитет сарадње.

Захваљујући својој привржености духовно-моралним вредностима, Србија је одолела агресивном налету уједињеног Запада 1990-их и навела Русију да битно коригује своју спољну и

унутрашњу политику. Захваљујући својој привржености духовно-моралним вредностима, Русија је данас војно-политички лидер човечанства, и заједно са Кином као економским лидером, чије су духовно-моралне вредности исте или веома сличне, ствара нови свет, свет сарадње, а не конфронтације.

Сарадња Србије и Русије није само леп историјски пример сарадње два блиска народа, која има вишевековну традицију. То је истовремено сарадња која је за обе земље од кључног значаја за њихов опстанак и будућност. Као земља на „линији фронта“ у наметнутој конфронтацији са Западом, Србија је већ много изгубила – и територијално и економски, а прети јој се и новим губицима. Подршка Русије је једини начин да она опстане и врати значајан део изгубљеног. Као главни носилац духовно-моралних вредности, међународног права и новог мултилатерализма, Русија може доказати своју светску кредибилност само ако буде успешна у првом реду у сарадњи са земљама из свог цивилизацијског круга – дакле са православним земљама. Осим Русије, православни свет данас чине још само две крупне целине – Украјина и Балкан, чије зближавање са Русијом конфронтационо настројени Запад на сваки начин настоји да спречи. А то зближавање се може постићи само преко Србије, која је у савезништву са Русијом главни носилац балканских интергација од XIX века до данас, односно даљим успоном сарадње са њом.

Ипак, у овом часу, на спољну политику и Србије и Русије, па и на српско-руску сарадњу, највећи утицај имају односи са Европском Унијом. Ни Србија ни Русија не желе погоршање односа са ЕУ, а још мање да буду конфронтиране са уједињеним Западом. Шта више, као заступници цивилизацијског модела, односно духовно-моралних вредности које афирмишу сарадњу, а негирају конфронтацију, оне искрено заговарају сарадњу са ЕУ. Резултат тога су овако формулисани главни акценти српске спољне политике: 1) улазак у ЕУ; 2) војна неутралност (односно неулазак у НАТО); 3) никада нећемо увести санкције Русији. То није крај листе приоритета, у коју спадају и развој стратешког партнерства са пријатељским силама – Русијом и Кином, као и што бољи односи са САД, али ови главни акценти данас потпуно задовољавају и Србију и Русију, које знају да би евентуално приступање Србије нпр. Савезној држави Русије и Белорусије (формални покушај је постојао за време Милошевића, у априлу 1999), данас имало превелику цену, јер би га Запад прогласио за „руску агресију на једну европску земљу“. Са временом, евроентузијазам дела становништва Србије постепено опада, а последњу реч о евроинтеграцијама Србије ће дати сама ЕУ, зависно од тога да ли ће задржати садашњи негативан став по питањима Русије и Косова и Метохије. Дакле, или ће сарадња земаља ЕУ са Русијом бити могућа, или Србија неће бити у ЕУ. Са правом желимо сарадњу, али би за Србију могло бити сасвим адекватно и придружено чланство у ЕУ. Вреди приметити да се у

недавно усвојеном документу СНС (и СПАС): Декларација о приоритетима националне и државне политике, ЕУ уопште не спомиње, већ су главни акценти мир, развој и независност.

Сарадња као главна парадигма новог света, који предводе Русија и Кина, са својим духовно-моралним вредностима, ће несумњиво тријумфовати јер се већ показала као успешнија и јер даје шансу свима, за разлику од конфронтације, као деструктивне и морално и демократски дефектне парадигме света којим је, уз много неправде и људских жртава, управљао Запад.

Припремајући се за нови свет, у којем ће имати значајну улогу, Русија и Србија се морају потрудити да што пре надокнаде изгубљено време и прекинуту сарадњу у хуманитарној сфери, односно у области образовања и културе у другој половини 20. века, када су, под западним утицајем, у Србији многи русофили били репресирани и прогоњени, а у Русији су многи заборавили на постојање Срба. Обнова вековима пожељних и инспиративних хуманитарних веза, неопходан је предуслов да садашњи огромни резултати у политичкој, економској, војној, технолошкој и другим сферама, трајно опстану и даље се развијају.

У том контексту, у ове дане, када обележавамо 80 година од почетка Великог отаџбинског рата и

устанка код нас одмах потом, као почетка гигантске заједничке борбе, која је свет ослободила од фашизма, оцењујемо као изузетно значајну, одлуку две земље да формирају у Београду Међународни институт историјског сећања. То ће бити прва у историји заједничка академска институција, са потенцијалом да афирмише истину о заједничкој Великој победи, али и о српској одбрани од западне агресије на почетку и на крају XX века.

Приликом последње посете председника Путина Београду, и он и његов домаћин, председник Вучић су српско-руске односе назвали савезничким. Обојица су, током читавог дана испуњеног јавним иступањима, тај израз употребили само по једном – да никоме не засметају. Великим достигнућима у сарадњи није потребна велика реклама. За њих је довољно велико поверење. Србија и Русија су данас испуњене тежњом ка сарадњи, стваралаштву, правди, саборности и јединству. Верујемо да ће оне тај дух у перспективи јачати не само у својим односима, него и у целом свету.

(Овај текст је написан на позив Међународног дискусионог клуба „Валдај“, водеће think-tank организације у Русији и објављен је на руском и енглеском језику на њиховом сајту у рубрици „Мишљења експерата“, поводом одржавања руско-српске конференције „Русија на Балкану – поглед у будућност“ у Руском дому у Београду 24. јуна 2021.)

Политика, 26. јуна 2021.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/482420/Pogledi/Rusija-Srbija-i-Balkan>

<https://ru.valdaiclub.com/a/highlights/rossiya-serbiya-i-balkany-perspektivy/>

<https://valdaiclub.com/a/highlights/russia-serbia-and-the-balkans-prospects/>

БЕОГРАДСКИ ФОРУМ И ПЕКИНШКИ САМИТ

У новембру 1999. предложио сам председнику Милошевићу да се дан после 4. конгреса СПС, заказаног за фебруар 2000, са страним делегацијама које буду дошле на конгрес (с тим да буду позване не само левичарске, него и друге прогресивне и патриотске партије), одржи међународна конференција. Предлог му се допао и прихватио је.

Знао је, као и ја, да нам је наша одбрана од агресије изградила славу међу народима и њиховим напредним снагама широм света. А притисак Запада на нас је растао и требало је искористити сваку могућност да се наша међународна позиција ојача.

Радили смо вредно. Конференција је одржана 18. фебруара 2000. године под називом „Међународни односи у новом веку – за свет равноправних“. У малој сали Сава Центра окупило се близу 100 високих делегација политичких партија (од којих су 44 биле владајуће или водеће у својим темљама, а око 20 делегација су предводили партијски лидери) и 2 међународне организације из око 60 земаља света. Још око 30 партија из 20 земаља упутиле су нам писане поруке. Инспирацију раду конференције дао је и председник Милошевић, који је у свом говору на конгресу позвао на глобално

организован отпор глобалном насиљу.

Учествовале су делегације из следећих земаља: Албанија (2 партије), Ангола, Аргентина, Аустралија, Аустрија, Бангладеш, Белгија, Белорусија, Боливија, Бугарска (7), Вијетнам, Гана, Гвинеја, Грузија, Грчка (5), Данска, Египат, Зимбабве, Индија (3), Ирак, Ирска, Италија (3), Јерменија (2), Јордан (3), СР Југославија (3), Јужна Африка, Кенија, Кина, Кипар (2), ДНР Кореја, Куба, Лаос, Либија, Мађарска, Македонија (3), Молдавија (2), Мозамбик, Немачка, Непал, Никарагва, Палестина, Португалија, Румунија (3), Русија (7), Салвадор, Словачка, Сирија, Таџикистан, Турска, Уганда, Украјина (3), Холандија, Чешка, Чиле (2), Шпанија (2), Шри Ланка, као и представници Евроазијског социјалистичког конгреса и Светске федерације демократске омладине.

На моју иницијативу (сећао сам се Форума Сао Паоло), неки страни пријатељи су предложили да се овакве конференције политичких партија наставе да одржавају, сваке године у другој земљи, али увек под називом „Београдски форум за свет равноправних“, ради концентрације идеја и политичких снага са циљем изградње света мира, слободе, равноправности и солидарности. Предлог је акламацијом прихваћен. Сви смо знали да је конференција била велики успех. Био је то највећи и најзначајнији међународни скуп одржан у тој тешкој деценији у нашој земљи и један од најважнијих тих

година у свету. Успех је сведочио о нараслој потреби напредних снага у свету да удруже своје напоре у борби за демократију у међународним односима и очување суверенитета и достојанства народа и држава, као и њиховог права на самосталан и неометан друштвено-економски развој. Од новоствореног Београдског форума се очекивало да буде место концентрације политичких идеја и снага, које ће у новом веку свима створити перспективе развоја, духовности и хуманости и учинити крај пљачки, насиљу и диктату. У Београду је свет манифестовао своју живорну заинтересованост за мир, равноправност и сарадњу.

Већ тада у Београду је констатовано да глобализам представља догматизам сличан фашизму, јер му је суштина – покори се и живи по нашим правилима или немој уопште да живиш. Истовремено је констатовано да је хероизам наше земље обележио крај 20. века и осветлио пут у нови миленијум.

Затим смо покушали да нађемо следећег домаћина Београдског форума, али испоставило се да то није нимало лак задатак. Да окупи толико учесника из читавог света, могла је само партија која је имала велики углед. И која је била владајућа, или бар веома јака. Следећег домаћина нисмо нашли, а задесио нас је 5. октобар. После тога је и сва патриотска међународна активност земље морала да буде смањена.

Поводом друге годишњице агресије, 24. марта 2001, једино је Милошевићев СПС, иако сам мета страховите репресије, смогао снаге да организује међународну конференцију (прву, у марту 2000. је организовала држава). Овог пута нисмо позвали партије, већ критичке интелектуалце из целог света, али смо наступили под брендом „Београдски форум“. Конференција је усвојила завршни документ под називом „Достојанством против варваризма“, у коме се констатује да је НАТО својом терористичком агресијом извршио напад на достојанство човечанства које је бранио српски народ. Само недељу дана пред своје хапшење, председник Милошевић је примао стране учеснике конференције у вили „Мир“ у неколико група. Истовремено, на конференцији која је истим поводом одржана у Берлину, бугарски професор и политичар Велко Валканов је увидео да се Милошевићу припрема судбина новог Димитрова, па је предложио оснивање Међународног комитета за одбрану Слободана Милошевића. У тај комитет је наредних дана ушла и већина страних учесника конференције „Београдског форума“.

Пошто је и конференција 24. марта 2001. била успешна, у Београду је наредних недеља, на мој предлог, регистровано удружење „Београдски форум за свет равноправних“. Оснивачи су били 10 најугледнијих патриотских интелектуалаца тог времена, од Михаила Марковића до Драгоша Калаића. Тај „Београдски форум“ и даље постоји,

пошто је 20 година потврђивао свој углед у земљи и ван ње под руководством некадашњег савезног министра иностраних послова, неуморног Живадина Јовановића. После Видовдана и противуставног изручења председника Милошевића Хашком трибуналу, у Београду је основано и друго патриотско удружење, „Слобода“, као национални комитет за одбрану Слободана Милошевића и део Међународног комитета. „Слобода“ је имала, а „Београдски форум“ и даље има тесну сарадњу са угледном међународном невладином организацијом „Светски савет за мир“.

Показали смо да у свету постоји потреба да глобалним форумом прогресивних, напредних политичких странака, посвећених напретку својих народа, демократији и равноправној сарадњи. На врхунцу агресивног униполаризма, чија смо били жртва, можда нисмо успели да идеју о таквом форуму у потпуности остваримо, али смо својим примером допринели да Русија и Кина донесу своје стратешке одлуке и да данас предводе другачији и бољи свет. Оне то чине, не толико политичком идеологијом, колико духовно-моралним вредностима и – резултатима, дакле снагом реалне моћи, снагом примера.

Најмоћнија економска сила на свету, Народна Република Кина, је поводом стогодишњице своје Комунистичке партије, одржала пре неколико дана, 6.

јула 2021, светски онлајн Самит Комунистичке партије Кине и политичких партија света, на коме су учествовали лидери преко 500 партија из преко 160 земаља, што је вероватно највећи скуп те врсте у историји човечанства. Самитом је председавао лидер КП Кине и председник Кине Си Ђинпинг, а у „првој поставци“ самита директно су учествовали и председник „Јединствене Русије“ Дмитриј Медведев и лидер СНС и председник Србије Александар Вучић, као и страначки лидери који су и председници или премијери Јужне Африке, Казахстана, Аргентине, Вијетнама, Кубе, Зимбабвеа, Палестине, Пакистана, Филипина, Камбоџе, Мозамбика, Намибије, Конга, Шри Ланке, Боливије, Марока и Јужног Судана, као и председник Социјалистичке интернационале Јоргос Папандреу.

У свом уводном излагању, које је обележило Пекиншки самит, лидер КПК и председник Кине Си Ђинпинг је у најбољој кинеској традицији, изнео низ ставова – путоказа, који су звучали као пословице.

Мирни развој је непоколебљиви циљ КПК.

Кина никада неће тежити хегемонији, експанзији или сфери утицаја.

Демократија је право свих народа, а не ексклузивна привилегија неких.

Постоји више путева и начина остваривања демократије, то није само један стереотип.

Историјска достигнућа КПК и кинеског народа не би била могућа без великодушне подршке народа света.

Данашњи свет пролази кроз велике трансформације, невиђене у прошлом веку, због којих трендови мултиполарности и економске глобализације доживљавају дубоке промене – земље постају испреплетене, међузависне и међусобно повезане.

Човечанство је данас поново на историјском раскршћу. Мора да се определи између непријатељске конфронтације и међусобног поштовања, између деоба и сарадње, између нулте суме и „win-win“ ситуације (у којој сви добијају).

Кинески успех, сматра Си, јасно говори у ком правцу треба ићи: људски род је интегрална заједница, а планета Земља је његова отаџбина.

Он је предложио пет задатака које политичке партије у својој планетарној сарадњи треба да остваре: 1) изабрати курс изградње глобалне заједнице са заједничком будућношћу; 2) чувати и промовисати заједничке вредности човечанства, а то су мир, развој, равноправност, правда, демократија и слобода; 3)

организовати развој који ће донети веће благодети свим народима на праведнији начин; 4) јачати сарадњу у сузбијању глобалних ризика и изазова; 5) унапредити управљање у циљу добробити народа.

Будимо увек градитељи светског мира, заступници глобалног развоја и чувари међународног поретка!

КПК је спремна да своје искуство у модернизацији подели са свим политичким партијама свих земаља. Као највећа политичка партија у највећој земљи, КПК ће свим силама тежити да допринесе добробити човечанства.

Мултилатерализам је кључни концепт савременог међународног система и поретка. Међународна правила морају почивати на општеприхваћеним нормама, а не на вољи мањине. Сарадња између земаља треба да служи целом човечанству, а не хегемонији одређених група – тако је Си у име КПК дао одговор на савремене изазове међународног поретка.

Председник „Јединствене Русије“ Дмитриј Медведев је истакао да је СССР активно подржавао борбу кинеских комуниста, а руско-кинески односи данас су достигли највиши ниво у историји и наставиће да се динамично развијају на основу Споразума о добросуседству, пријатељству и сарадњи, чије су

важеће Путин и Си недавно продужили. Он је подвукао и особит значај сарадње две земље у борби против коронавируса, која ће бити настављена у циљу помоћи земљама које су највише пострадале. Продуктивни дијалог и сарадња две владајуће партије нису јењавали упркос пандемији и даље ће се наставити.

Три српске прогресивне и владајуће странке: Српска напредна странка, Социјалистичка партија Србије и Покрет социјалиста, учествовале су у Пекиншком самиту. У својој видео-поруци лидер СПС Ивица Дачић је истакао да смо дужни да се залагањем за свет равноправних и за поштовање мултилатералног глобалног поретка сарадње одупремо интервенционизму, притисцима и примату силе над правом, док је лидер ПС Александар Вулин нагласио да је униполарни свет 1999. године бомбардовањем Србије доживео свој врхунац, али и почетак свог великог пада.

Учествојући у главној расправи на самиту, председник Србије и СНС Александар Вучић је истакао да је век КПК – век највећих промена у историји човечанства и да је ова партија заувек изменила судбину Кине и лице света, наслањајући се на више од 5000 година дугу традицију кинеске културе и цивилизације. Нема друге партије или политичке организације у свету која се може похвалити оваквим резултатима.

Данас кинеско друштво кресе хармонично јединство и огромна стваралачка енергија, нагласио је Вучић и указао да таква Кина инспирише одолевање глобалним изазовима интензивном сарадњом у свим областима.

«Србија и Српска напредна странка коју водим, наставиће да снажно подржавају изградњу заједнице за будућност човечанства, зато што и ми у Србији чврсто верујемо у то да заједнички глобални проблеми налажу и захтевају искључиво заједничка решења остварена кроз мирољубиву сарадњу и координацију» – истакао је српски председник.

(скраћена верзија овог текста објављена је у листу Политика 29. јула 2021.)

<https://www.politika.rs/scc/clanak/484480/Pogledi/Beogradski-forum-i-pekinski-samit>

НОВИ СВЕТ, ЗАПАД И МИ

Русија и Кина предводе Нови свет.

Нови свет чини већина човечанства, која се брже и праведније развија. Уједно, те земље су слободне од уцена, пљачке и насиља, који су долазили са Запада.

У чему је ствар? Шта то има Нови свет, а што недостаје Западу? Две битне ствари. Прво, сарадњу као предуслов стваралаштва. И то сарадњу засновану на љубави, што је боље од присилне сарадње, а много боље од атомизираниог друштва испуњеног конфликтима свих нивоа. Друго, моралну државу (Бабурин), која на добробит заједнице, макроекономским мерама подстиче развој економије и обезбеђује благостање, права и достојанство свих. Лепше речено, Нови свет има духовно-моралне вредности (Путин).

Нови свет представља тријумф људског стваралаштва и морала. Он је и тријумф многовековне тежње ка добру и праведности. Неки од нас ће у њему видети оваплоћење сна хришћанских, православних мученика, оваплоћење Новог завета, а неки ће видети оваплоћење сна палих бораца за слободу и социјалну правду. И сви ће бити у праву.

Запад је заувек изгубио историјску утакмицу, коју је сам наметнуо, и у којој је дуго био у вођству, користећи људска стваралачка достигнућа за ратове, убиства и пљачке. А опљачкано је користио као доказ своје супериорности, у коју неки још увек верују. Али љубав и људско стваралаштво су најбољи доказ да се без тешкоћа може нахранити и осам и осамдесет милијарди људи и да није потребно да ико од њих буде убијен, опљачкан или понижен.

Политички Запад је доминирао светом и још увек опстаје ослонцем на паганско римско правило *divide et impera*. И сада, иако више није најјачи, још увек следи то правило, можда надајући се преокрету, а можда јер не уме друкчије.

До скоро, Запад се бавио сменом непокорних режима у свету покорнима. А у последње време, као да не брине за крајњи исход, већ само настоји да запали пожаре и створи конфликте на свим нивоима – од глобалног (супротстављање «демократских» земаља – читај Запада, ауторитарним, тј. земљама Новог света), преко регионалног (супротстављање Русије и ЕУ, Русије и Украјине, исламских земаља са Русијом и Кином, свих са Србима на Балкану), до микроплана (супротстављање група, групица и појединаца на друштвеним мрежама). Ово су тенденције опасне по многе у свету, укључујући и по саме западне народе, али су њихови резултати засад мали.

На смену све мање привлачним, чак и за сопствене чланице, евроатлантским интеграцијама, тј. НАТО и ЕУ, долази читав низ много демократскијих интеграционих процеса: Евроазијски економски савез, Шангајска организација за сарадњу, ОДКБ, «Појас и пут», Велика Евроазија, БРИКС, РИК и многи други, а и Покрет несврстаних показује нове знаке живота.

По облику и количини нагомиланих неправди, наш балкански регион је вероватно кључан за цео свет. Неправде у њему не смеју и не могу бити заборављене. Оне морају бити исправљене. Не могу да замислим стабилност Европе док се то не деси.

И управо овде се преламају све противречности и контрадикторности савременог света, позитивне и негативне.

Најновије негативне су инерциони аутоголови западне политике оличени у политици Куртијеве «владе» и Инцковом «закону», који отварају врата и Србији, али и читавом Балкану и Новом свету да крену у поништавање последица западне агресије, оверених печатом криминалног квазисуда званог Хашки трибунал, највеће тамне мрље и највеће преваре у историји УН – радио је као помоћно тело СБ УН, а у ствари био потчињен НАТО.

А позитивна новост је недавно добила ново име: Отворени Балкан. То је нови геополитички ентитет у Европи, који је иницирала Србија, који је историјска неминовност, која би требало да се прошири на читав Балкан и добро је што ужива подршку неких утицајних фактора на Западу.

Додајмо свему томе да ће крах двадесетогодишње окупације Авганистана значити и крај хипер-продукције наркотика која је створила и хранила нарко-мафију, УЧК и лажну државу Косово.

Србија је, знамо, помогла Русији и Кини да буду ово што су данас. А сада би, ослоњена на њих, можда могла да помогне и Западу да почне да игра конструктивну улогу у светским пословима.

Понекад нам изгледа да су цивилизацијске разлике између Запада и Новог света непремостиве. Уништење православља је вековима била опсесија многих јавних и тајних владара Запада. Ипак, данас постоји један неприкосновени принцип који нам је заједнички и који би могао довести до помирења, а тиме и до обнове и спасења Запада. Он се зове демократија. Али под условом да се Запад одрекне њеног корумпирања, односно погрешне вере да је исправно да најбогатији имају највећи утицај на демократске процесе и одлуке. У том случају ће и Нови свет бити потпун, а не лишен једне од четири стране.

Политика, 20.08.2021.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/485871/Pogledi/Novi-svet-zapad-i-mi>

МОРАЛНЕ И НЕМОРАЛНЕ ДРЖАВЕ

Пораз НАТО у Авганистану?

Познати немачки политолог и недавни гост Београда, Александар Рар, у свом најновијем тексту под насловом „11. септембар и пораз Запада“, констатује да се после одласка из Авганистана НАТО приближио свом историјском крају. Јер, коме је потребна добро наоружана војна алијанса коју су разбуцали локални исламисти? А можда тај НАТО више и не постоји, само о томе Столтемберга још нису обавестили, нагађамо после шамара у вези нуклеарних подморница, који су Џо, Борис и «онај момак одоздо», онако успут, распалили Француској.

„Чак и председник САД, који је планирао крсташки поход Запада против светских диктатора, сада говори о окончању мешања Запада у унутрашње ствари других држава. Политика смењивања режима је завршена“ – констатује Рар и закључује да свет пролази кроз дубоке промене попут оних после распада СССР, и да Блиски Исток, Централна Азија и сав исламски свет прелазе у сарадњу и под утицај Кине и Русије, док су САД заувек изгубиле и наду у униполарни свет.

Рара би требало подсетити да америчке авантуре на Блиском Истоку и у Централној Азији

нису биле праћене онаквим јединством савезника као она 1999. на Балкану. Јер огромни НАТО је већ ту, самим тим што није однео победу, у ствари доживео пораз. А његово присуство није добило форму окупације, него резолуција СБ УН, које НАТО није у потпуности испунио.

Чули смо ових дана да Кина захтева да се истраже ратни злочини које су САД и њихови савезници починили током 20 година окупације Авганистана (сам Авганистан је још увек нејак да такав захтев довољно гласно изговори). А САД се до краја године повлаче и из Ирака. Русија је Сирију заштитила од претње рушилачком америчком агресијом, а ових дана је уложила вето на продужење мандата мисије УН у Либији, због њених злоупотреба од стране Запада. Количина ужаса и злочина које је Запад посејао у овим земљама је готово бесконачна. Али реално је очекивати да ће све самосталнији исламски свет, оснажен сарадњом са Русијом и Кином, те дубоке ране успети да зацели, што се видело и на самиту ШОС ових дана.

А на Балкану?

Те ужасне авантуре су започеле и биле увежбаване на Балкану. Овде је оснажен вехабијски тероризам, рођен за борбу против Русије у Авганистану, овде су своја прва искуства стицали Бин Ладен и Ал Каида, уз подршку хитлеровско-ушашких

исламиста, овде је створена нарко-мафија за продају авганистанског хероина и људских органа, лоше скривена иза кулиса „независног Косова“, овде су и други чинили злочине, али увек уз подршку западних служби, а све те европске ужасе је у одговарајући пропагандни наратив заодавао скуп криминално-пропагандни орган НАТО-а, подметнут у систем УН, звани Хашки трибунал.

Па ако НАТО већ одлази из Авганистана и са Блиског Истока, ако више нема ни Бин Ладена ни хероина, ни претензија да се мењају режими, требају ли икоме НАТО на Балкану, Хашки трибунал, Куртијева «влада» и Инцков «закон»? Мислим да не требају ни самим државама НАТО. Имамо сада Отворени Балкан и добро се међу собом разумемо, умемо да се дружимо, а ако нам затреба помоћ, затражићемо је од моралних држава, Русије и Кине. Па нисмо ми гори од Талибана!

Историјска правда је кренула да брише последице унилатерализма. Овде на Балкану их још увек има превише. Маштовити планови западних амбасадора, са којима нас је недавно упознао Саша Јанковић и именовање Габријела Ескобара (за којим су власти СРЈ својевремено расписале међународну потерницу) не миришу баш најбоље и подсетили су ме на стреле упорно упућиване према Слободану Милошевићу (судар у подвожњаку, бомбардовање резиденције, дроперидол као окидач за инфаркт), као

и на низ политичких убистава у то време. Али уверени смо да је то време неповратно прошло, да нико у НАТО не помишља да га врати, али ни да би независна Србија, ни друге моралне државе, то могле дозволити. Оно што нам треба је да се и на Балкану убрза брисање последица унилатерализма.

У том процесу ни ЕУ не би требало да заостаје, због себе. А иначе, све више очију са Балкана окретаће се примерима Норвешке, Исланда, Швајцарске, Белорусије...

Морал и демократија

Морална је она држава која ради на добробит свих својих грађана и поштује међународно право, а неморална је она која ради у интересу најбогатијих и силом намеће своја «правила».

Моралне државе се труде да усаврше своју стварну унутрашњу демократију, а неморалне настоје да своју лажну и корумпирану веома бучно другима силом намећу. За разлику од времена наше Голготе, данашњим светом доминирају моралне државе, које су све наши пријатељи. Верујемо, а и трудићемо се, заједно са нашим пријатељима, да и оне друге то постану.

Политика, 27.09.2021.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/488543/Pogledi/Moralne-i-nemoralne-drzave>

МИЛОШЕВИЋ И НОВИ СВЕТ

Слободан Милошевић је као личност у свом темељу имао православне српске духовно-моралне вредности, а у надградњи научни, хумани и демократски социјализам. Та два сродна принципа он је спајао и оваплотио и у свом личном и у политичком животу.

Био је човек огромне харизме, блиставог ума и бескрајне пожртвованости. Ниједног часа, чак ни у затвору, није га напуштала брига за породицу и саборце, утемељене на народноослободилачким ратовима XX века. А живот је, као народни вођа и Председник Републике, мирно и до краја посветио својој отаџбини, и на крају га за њу жртвовао.

Држава СФРЈ у којој је сазрео, нашла се под ударом западног империјалистичког безакоња и агресије, који су деловали без задршке после рушења СССР. Он је бранио Југославију као модерну заједницу равноправних народа, обновио и сабрао Историјску Србију на њеним најславнијим духовно-моралним темељима и спроводио модернизацију економских и политичких односа у земљи у складу са највишим нивоом научних достигнућа, верујући у социјализам XXI века и у Нови свет. Можемо само да претпостављамо колико би његове идеје и програми били успешни у мирним временима, с обзиром да су нам дали довољно снаге да се 10 година одупиремо

најстрашнијој економској, пропагандној, субверзивној и војној агресији уједињеног Запада на историјском врхунцу његове охолости и унилатерализма. Против њега и против нас су деловала три фатална фактора: 1) Уједињени политички Запад, предвођен са САД, а у нашем случају и Немачком, Британијом, Ватиканом и њима подређеним фашистичким и терористичким организацијама и агентурним групацијама на нашем простору; 2) Тадашња немоћ Русије и Кине да заштите међународни поредак настао после Другог светског рата; 3) Највећа злоупотреба УН у њиховој историји, када је, супротно међународном праву, Савет безбедности уводио санкције и оснивао нелегални трибунал против нас – жртава западне агресије. Надамо се да ће наше патње и жртве, крунисане Милошевићевим великомучеништвом у канцама трибунала, ослободити друге и да никад више нико на свету неће страдати на сличан начин.

Милошевић је, упркос западној надмоћи, омогућио српски отпор у силом отцепљеним Хрватској и БиХ и угушио терористичку побуну на КиМ, одбио економску колонизацију Србије и војну окупацију запрећену у Рамбујеу и народном и својом моралном снагом, свакодневно преговарајући и борећи се за мир, изборио Дејтонски споразум и Резолуцију 1244, у чијем доношењу је помогла и Русија, ступивши због наше Голготе, на пут убрзаног опоравка и развоја.

Слободан Милошевић је формално иницирао улазак наше земље у Савез Русије и Белорусије и започео је политику свеобухватног стратешког партнерства са Кином. Његови напори на путу равноправне сарадње и интеграције свих балканских народа још више су разјарили Запад.

Народни вођа и весник Новог света је оборен добро оркестрираним америчким пучем, годину дана после војне агресије НАТО, када су англосаксонске тајне службе успеле да се пенетрирају у све друштвене поре, а земља је била до крајности исцрпљена десетогодишњим отпором најмоћнијем агресору у историји света.

Међутим, данас опет имамо просперитену Србију, уважену у Европи и свету, која иницира Отворени Балкан и која има нераскидиво савезништво са Русијом и Кином. То је могуће јер су иза нас две Косовске битке, од епохалног значаја и за Србију и за свет. Она, из 1389, против Турске империје, предвођена Лазаром, и она из 1999, против Америчке империје, предвођена Слободаном. Србија је на путу Новог завета и Новог света.

Слободанова петогодишња битка у Хагу, била је тежа и кобнија, а за историју је бар подједнако значајна као битка Димитрова у Лајпцигу, инспиришући слободољубиве људе света. Милошевићева одбрана претворила се у највећу

оптужницу против злочина САД и НАТО, оптужницу која још није, али која мора бити материјализована, јер будућност Европе и света не могу почивати на заборављеном и некажњеном злочину разбијања Југославије, разарања и сатанизовања Србије и убиства њеног председника. Тек анулирањем последица овог Magnum crimea и рехабилитовањем његових невиних жртава, правда ће бити задовољена и Европа и Америка ће моћи да ступе у Нови свет. Пошто су одустали од вишегодишњег силовања Блиског и Средњег Истока, САД и њихови савезници морају напустити и Балкан, на којем су се најпре, и такође силом и злоупотребом УН, инсталирали.

А да би се то догодило, зачетник и ствараоци Новог света, Србија, Русија и Кина, морају о том важном питању проговорити једним гласом. Томе су посвећени сви наши напори.

(Излагање на Међународној Интернет конференцији „МИЛОШЕВИЋ – ПРОТИВ НАТО ЗЛОЧИНА, ЗА НОВИ СВЕТ“ 1. октобра 2021.)

Печат бр.684, 8. октобра 2021.

НЕПОСТРОЈЕНИ И НЕПОТЧИЊЕНИ

Историја је показала да се моћ може градити и на људским слабостима и на људским врлинама.

Онај политички Запад који је у системској кризи, своју моћ ствара злоупотребљавајући људске слабости, а онај политички Исток, који ствара Нови свет, своју моћ гради јачајући људске врлине.

Наравно, има и врлина на Западу и слабости на Истоку. Ми нисмо за сукоб, јер смо са Истока. Ми смо за врлине и желимо да нико не доминира над другима, него да врлине уједине све људе света.

Људске слабости су деструктивне и материјалне, дакле смртне.

Људске врлине су стваралачке и духовне, дакле животне.

Људски врлине су Божји дар, који мења лице Васељене и даје јој смисао.

Историјска Србија, која се тада звала Југославија, носилац огромног ауторитета жртвеног победника у два светска рата, била је предводник Покрета

непостројених земаља. Намерно употребљавам неуобичајени, буквални превод, да бих указао на суштину. А она није у «лавирању имеђу два блока», него у принципијелној опредељености за слободу и независност.

Данас нема два блока. Остао је само један, онај старији и ратоборнији. И није престао да покушава да друге земље построји и потчини. Али, о невоље за тај блок, опет је ту Историјска Србија, која се није дала потчинити ни НАТО пакту! Као ни пакту Централних сила, ни Тројном пакту, нешто раније. И опет су се непостројени, дакле слободни и они који теже слободи, окупили у Београду, у знак поштовања победнику над пактовима. Чак им се прикључила и Русија, један од главних градитеља Новог, врлинског, света, јер се вратила својим духовно-моралним темељима, схватајући да је сарадња победнички принцип, а не конфронтација.

80% буџета дотичног НАТО пакта дају земље које су изван ЕУ, па чак и изван Европе: САД, Велика Британија и Турска. Колико је Турска са С-400 заиста део НАТО-а, нико више није сигуран, док су се две преостале земље одлучиле да свом највећем изазову и конкуренту – Кини (не могу се они лако одрећи губитничке конфронтационе психологије, «ушла им у крв»), парирају не помоћу НАТО, него помоћу нове англосаксонске осовине АУКУС. Спаде књига западног глобализма на три слова. Ако им је за утеху,

сви говоре енглески, па ће лако моћи да теше један другога.

Западни свет потреса енергетска криза настала из чисте глупости, инфлација, несташице у Британији, ковид-драма која не престаје да бесни, а ево спрема се и озбиљан друштвени трибунал против Ентони Фаучија као творца ковида! Све то показује не само да западне закулисне елите које својим новцем и апаратима присиле, манипулације и мрежног ратовања управљају «западном демократијом», нису дорасле да управљају светом, него и да њихово дивљање постаје опасно и по живот грађана западних земаља, чему ће се они убрзо, још одлучније супротставити.

Па нам онда утицајни амерички часописи Foreign Affairs и National Interest с времена на време сервирају предлоге о «сферама утицаја» и «новој Јалти», где би САД, Русија и Кина требало да поделе свет. У последњем таквом покушају, чак су великодушно Србију уступили Русији, да буде у њеној «утицајној сфери». Али, већ погађате, то «бацање удица» са циљем да се сачува и озакони бар трећина глобалне империје, оставља ствараоце Новог света потпуно равнодушним. Они не желе никог да потчињавају ни постројавају. Знају да је то пут у пораз, па можда и у пакао. Сарадња са свима и стваралаштво, то да. И тако настаје Нови свет, у коме нема места за империјалисте и глобалисте. Али за врлине људи и

народа са Запада – да, свакако.

И тако, по невољи, тихо и без помпе, често у неутралним земљама, експертске делегације САД преговарају са својим колегама из Русије и Кине, о најосетљивијим питањима безбедности, разоружања, трговине и финансија.

Овде «код нас», на први поглед изгледа као да старина Бајден покушава да «Куртијеву владу» и «Инцков закон» као апсурдне реликте најтужнијег и најружнијег, оног балканског дела пропалог САД/НАТО агресивног униполаризма, утемељеног на терористима и бандитима проглашеним за «борце за слободу», кадровски ојача неким својим старим познаницима. Ипак, уверени да је старина Бајден свестан стања у свету, чији смо кроки горе изложили, ми се надамо да ће он овом приликом показати мудрост и да ће познавање региона од стране својих познаника искористити да исправи раније историјске грешке, а не да авганистанском прикључи и нови балкански пораз.

А Србији остаје да поносно и стваралачки, и још храбрије, води своју независну политику равноправне сарадње са свима, уверена у снагу својих принципа и својих савезника, а на добробит свих својих грађана, Историјске Србије, Отвореног Балкана и Новог света.

Политика, 28.10.2021.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/490743/Pogledi/Ne-postrojeni-i-nepotcinjeni>

СУКОБИ ИЛИ САРАДЊА

Анатолиј Антонов и Ћин Ганг, амбасадори Русије и Кине у САД, објавили су заједнички текст у познатом америчком часопису *The National Interest*, у којем критикују предстојећи Бајденов „Самит за демократију“. Они у тексту констатују да су „мир, развој, поштење, правда, демократија и слобода – заједничке вредности човечанства“ и да ће такав самит продубити поделе у свету, да га таквог Русија и Кина одбацују, имајући у виду и евидентно антидемократске ратове које је Америка водила у Југославији, Ираку, Авганистану и Либији. Они описују одлике кинеске и руске демократије и свој текст завршавају овако:

„Кина и Русија позивају све земље да престану да користе „дипломатију засновану на вредностима“ за изазивање подела и конфронтације; да практикују у међународним односима узајамно поштовање и сарадњу од које сви добијају (win-win cooperation) и да теже хармоничној коегзистенцији између земаља са различитим друштвеним системима, идеологијом, историјом, културом и нивоом развоја.“

Ако узмемо у обзир дволичност старог англоамеричког света, односно да главни критеријум учешћа на „Самиту за демократију“ и нису баш неке вредности – либерализма, вишестраначаког парламентаризма, слободе медија итд, него

отвореност за политички утицај (односно корупцију) од стране западног капитала, можемо помислити да је позиција двојице амбасадора можда сувише мека? Поготову ако се сетимо да су на „Самит за демократију“ позвани и „Република Косово“ и „Република Кина“ (Тајван) – што амбасадори нису ни споменули. Али не, није у питању слабост него снага, у питању је управо принципијелна опредељеност Русије и Кине за сарадњу, за човекољубље.

А колико заправо вредности и «вредности» обликују данашњи свет, видимо и на примеру пандемије. Ковид је опасан по људске животе и здравље и по стабилност и друштвени развој. Дивна прилика да се сејањем и продубљивањем нових раскола – заради (360 милијарди долара засад) и бар на неко време сачува завидна позиција западних криминалних «елита». И сумњиве мере и кампање против њих се осмишљавају и организују у истим западним центрима. С тим да су западна друштва, природно, имунија на малигно деловање својих «елита». У западним земљама су протести веома жестоки, али је и проценат вакцинисаних огроман. Испоставило се да критике западних вакцина од стране неких западних стручњака – више делују на грађане у Русији (и Србији), него на Западу. А да и не говоримо да се клипови титловани на српски и руски дистрибуирају преко Фејсбука.

Још пре 120 година Кропоткин је студијом «Узајамна

помоћ као фактор еволуције» разбио у парампарчад лажну концепцију социјал-дарвинизма, доказујући да то што нам (нео)либерали до данас подмећу – да је склоност сукобима део људске биолошке природе – то не постоји ни међу животињама. Али можда је и дозвољеност масовне обмане једна од западних «вредности».

Било како било, сарадња (у којој сви добијају) коју нуде предводници Новог света, Русија и Кина, показала се у пракси, као економски ефикаснија од западне конфликтности. А о моралној супериорности да и не говоримо. Илузију да није тако, Запад је одржавао (док је могао) претећи силом и употребљавајући силу. А данас у очајању покушава да по свом старом правилу «завади па владај» изазове светски грађански рат, спуштен друштвеним мрежама до нивоа појединаца или малих група, надајући се да ће тако уздрмати чак и Русију и Кину и спречити настанак Новог света.

Од свог устоличења, његова светост патријарх српски Порфирије говори о уједињењу народа и против сукоба, јер то је смисао постојања Православне Цркве и светосавског српског народа – уједињење у Христу, у највишим духовно-моралним вредностима, саборност кроз дијалог, љубав и сарадња са ближњима као пут ка спасењу.

Пошто је његова странка на својој скупштини уврстила сарадњу у својих 10 основних начела, српски председник Вучић је ових дана рекао: *«Сукобе нека други изазивају, ми ћемо да уједињујемо народ и све пристојне и нормалне људе. То је једина будућност ове странке и наше земље.»*

Симфонија. Србија није случајно иницијатор Новог света.

Сарадња Србије, Русије и Кине својом суштином превазилази све нормативне оквире, представља пример свима и то ће бити све више.

Сарадња својом суштином мора превагнути над сукобима, чак и ако их спонзорише Фонд Рокфелера.

Политика, 6.12.2021.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/493812/Sukobi-ili-sa-radnja>

УЈЕДИЊЕЊЕ – КРОЗ ЉУБАВ И СТВАРАЛАШТВО

Русија и Кина предводе Нови свет. Њихова снага је у стваралачким и животним духовно-моралним вредностима, које су им заједничке. Њихови извори су – у стаљинском и путинском ослањању на православне темеље, у маовском ослањању на стаљински социјализам, у сијевском ослањању на конфучијанске темеље, а такође у сличности православних и конфучијанских вредности, о чему је писао још Хомјаков.

Снага нас Словена је – у православљу.

И уместо да само констатујемо да у свету постоје и добро и зло, и да ће све бити решено на Страшном суду, ми морамо следити Закон. Није довољно да се клањамо жртви Господњој, неопходно је да чинимо све, сваког момента и са сваким дахом, на испуњењу двеју врховних заповести Господњих.

У пракси за нас, православне Словене, то значи пре свега обавезу да напишемо и да остварујемо програм уједињења свих православних Словена – државног, економског, културног, а такође и да тако усавршавамо наш државни, економски и културни поредак, да он буде у складу са заповестима, а то значи да осветљава душе и срца свих на овом свету.

Да то чинимо ми смо дужни и Господу, и нашим прецима и потомцима, и нашем ЗАЈЕДНИЧКОМ спасењу. Само такво спасење је могуће – заједничко, у љубави и стваралачкој сарадњи, и дужни смо да му тежимо.

Чим се појави такав програм, појавиће се и обиље мира и радости, и сви ће бити задивљени спремношћу православних Словена да тај програм остварују.

Што више будемо тако заједно градили, мање ће у свету бити зла и покорности мамону.

Ми смо – деца Божија. Бог нам је даровао стваралачке способности и позвао нас да са њим учествујемо у стварању света. У тако створеном свету, неће остати места за злочине и злочинце, за сукобе и поморе међу људима. То се већ види.

О овоме сам говорио недавно, на 16. свесловенској конференцији, одржаној онлајн, са благословом патријарха Кирила, темом «Источнословенска цивилизација: проблеми и перспективе», и президијумом у Савезу писаца Русије у Москви.

У уводном излагању, копредседник Управе Савеза писаца Русије Сергеј Коткало је констатовао да нашу

цивилизацију плански руше. Он се позвао на патријарха Кирила, који је из «Слова о полку Игорову» ишчитао наше исконске вредности: правда, љубав, узајамна помоћ, одлучност, јунаштво, оданост.

Колико је православно словенско јединство битно, показују огромни напори које је НАТО уложио у разбијање Историјске Русије – СССР и Историјске Србије – Југославије. Губљењем своје православне, општељудске димензије, СССР и Југославија су изгубили снагу да се одбране и снагу свеопштег окупљања и уједињења, које се не ограничава само на православне Словене.

Данас, када се ствара Нови свет, који је иницирала Србија, свеопште окупљање и уједињење је неминовно, а у његовом срцу мора бити уједињење православних Словена. Делови православног словенског света су још увек сувише зависни од оних који им не желе добро. И зато нам треба план уједињења.

Мир Божији – Христос се роди!

Политика, Бадњи дан 2022.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/496366/Ujedinjenje-kroz-ljubav-i-stvaralastvo>

КАДА СЕ ВРАТИМО МИЛОШЕВИЋЕВИМ ТЕКОВИНАМА БИЋЕМО ДЕО НАЈМОЋНИЈЕГ САВЕЗА НА СВЕТУ

Милошевић је, са дубоким осећајем за православно морал, предводио српску борбу. Та је борба наш највећи капитал и најјачи разлог због чега нас цене у целом свету, а у првом реду у Русији. И задовољни су што се враћамо њеним тековинама.

Разговарала Милана Бабић

Владимир Кршљанин, српски политичар, дипломата, књижевник и научни радник један је од утемељивача српске независне политике краја XX-почетка XXI вијека. Поред тога он је и почасни професор Руског државног трговинско-економског универзитета, академик МСА и предсједник Покрета за Србију. Крајем 2021. године објавио је запажену антологију Руска политичка мисао данас у којој ставове о различитим темама из руске стварности укрштају водећи руски политичари, научници и новинари патриотског усмјерења. То је и повод за наш разговор.

Недавно сте објавили књигу Руска политичка мисао данас, којим критеријумом сте се водили при одабиру текстова?

Прво да нагласим – све што будем овде рекао о књизи су праве ситнице у поређењу са комплексношћу и значајем руске политичке мисли (не само данас).

Три последње године сам имао потребу, а нашло се и времена и енергије, да важне текстове (научне, публицистичке, политичке, па чак и интервјуе) водећих руских политичких и научних делатника, преведем и покажем Србима. Шта значи важне? Суштинске, узбудљиве, занимљиве, инспиративне, релевантне. И свакако – из данашњег (путинског) политичког „мејнстрима“. Какав је тај „мејнстрим“? Он је у свом темељу православан (а то значи и социјалан) и у свом активизму – патриотски. Разуме се, Путин, Патрушев, Сурков, Глазјев, Бабурин, Зјуганов, Нарочњицка, Дугин (и многи други), не говоре једним гласом. Неко би рекао и да су врло различити. Али сви они данашњу Русију чине поново великом. И важно је да то Срби прочитају, разумеју и науче. Много нам је то важно. И зато што смо судбински повезани са Русијом и зато што овде, нажалост, од 1948, у научном и јавном простору неоправдано доминирају западне књиге и идеје. То мора да се промени.

Текстове сам преводио чим бих их препознао, док су још били „врुћи“. После три године, од њих се готово сама од себе, створила књига са 30 текстова од 25 аутора. Само понегде сам им додавао своје кратке коментаре.

Поглед на православну проблематику дат је кроз неколико интервјуа, ипак недостаје изворна руска монархистичка мисао, која се увијек налазила у оквиру мислилаца и дјелатника из Цркве. Та мисао је стајала као путоказ вијековима. Да ли ћете је укључити у неком од наредних издања књиге?

У књизи се налази текст Михаила Смолина, који припада тој групацији, иако монархија није тема овог његовог текста. Сви данашњи православни мислиоци у Русији, наравно, поштују идеју Трећег Рима и историјски допринос Руске Империје. И у овој књизи има више таквих аутора. Они, пак, који се залажу за рестаурацију монархије, данас немају превелики утицај. Мислим да је већина Руса задовољна што на свом челу имају «оца нације», који је оцрковљени православни верник, па је чак и миропомазан. Уосталом, монархију као облик владавине није створило хришћанство. Она је постојала раније, само се православљу прилагодила. Мени је ближа мисао блаженопочившег митрополита Амфилохија, који је говорио да се историјски период православне монархије завршио рушењем Руске Империје и да у будућности идеје за организацију државе и друштва треба да црпимо из искустава раних хришћана. Дакле, из апостолске заједнице.

Мислила сам да би разноликост ставова и у погледу монархије представила сву слободу мисли

која је данас присутна у Русији и уједно указала да «Русија има своју идеју идеологију којом живи већ хиљаду година, од времена кад је Велики Књаз Владимир – Сунце Јарко крстио Русију у великој крстионици Дњепра» (митрополит Венијамин Пушкар)...

Нема сумње! Та идеја је у Русији свуда присутна. Наталија Нарочњицка каже у овој књизи: *«Није случајно „Сунце Руске земље“ више пута опет засијало, када смо изгонили туђинце – Монголе, Пољаке, Французе, Тевтонце. И није случајно баш име Александар Невски било извучено из бољшевичке „историјске депоније“ у годинама Великог Отаџбинског рата и надахњивало је совјетске војнике, као и њихове претке.»* Ти мислиоци су нама познати. Књига мог уваженог пријатеља генерала Леонида Решетњикова, можда највиђенијег руског монархисте данас, «Вратити се Русији» објављена је код нас још 2014. Ових дана се у Москви појавило још једно несвакидашње дело – први од три тома студије «Империја» Константина Малофејева. Верујем да ће и оно бити ускоро преведено. Сем тога, тешкоћа је и у томе што се још увек ни богослови ни политолози неће сложити да њихова знања помешамо, иако бих ја волео да није тако и сигуран сам да је то привремено. А о дOMETИМА МОЈЕ СКРОМНЕ (свега 290 страна) антологије руске политичке мисли данас, на Вама је, и на свим читаоцима, да судите.

Насупрот увреженом мишљењу да су српске земље предмет тек даљег интересовања руске политичке мисли и практичног дјеловања, Ви већ у уводном слову књиге изнесите мишљење да је судбина Србије у највећој мјери одредила руску политичку мисао данас. На чему заснивате ту тврдњу?

Русија је вековима, с правом, била једна од најутицајнијих сила на Балкану, јер Балкан је колевка европског хришћанства, његових, како Путин воли да каже „духовно-моралних вредности“ и великодржавне идеје, што је све Русија наследила, и данас видимо, довела на водећу позицију у свету. То је било све дотле док је Одеса била у саставу Русије, па је Русија Балкану била и први сусед. А онда је зла коб (привремено) растурила Велику, или ако хоћете, Историјску Русију (СССР), па су се два велика дела православног света, Украјина и Балкан, од ње (привремено) одвојила. То није природно и није добро за свет, и зато верујемо да ће брзо бити промењено.

А Србија, која је у време Немањића, „предала штафету“ од Другог – Трећем Риму, остала је до данас – „тврђава на граници“ и главни носилац подвига и традиције на Балкану. Њено одолевање западној најезди 90-их је Русији помогло и да разуме природу Запада и да добије на времену да би се припремила за одбрану. А руска одбрана је увек

победоносна. И нама је данас лакше јер Путин све ово добро зна, разуме и поштује. И не само он, већ и бројни други важни руски мислиоци и јавни делатници.

Изузетно је значајан интервју Владимира Владимировича од 13. марта 1999. године и Ваш коментар који се налази последије интервјуа. Путинов јавни пут и пут патриотских снага које су стајале иза њега почиње већ тада, јасно је по снази, вјештини и лакоћи његова израза у драматичном тренутку кризе у Југославији. Колики је значај овој интервјуа и зашто сте њега одабрали као уводни?

Књигу започиње велики ТВ интервју секретара Савета безбедности Руске Федерације и директора ФСБ Владимира Путина дат усред НАТО агресије на нашу земљу, а који наша јавност у то време, из разумљивих разлога, готово да није приметила. У уводном делу књиге налази се само још један текст – некролог Слободану Милошевићу, који је 2006, написао Јуриј Лужков. Тај невелики уводни део књиге ми је био неопходан управо да бих доказао тезу у којој мери су данашња, снажна Русија и њена политичка мисао ослоњени на наше мучеништво и нашу борбу.

Овај Путинов интервју има више занимљивих и значајних аспеката. Прво, он, као човек на врху

руског система безбедности у то време, већ 13. маја јавно констатује да НАТО има више десетина погинулих, а то је нешто о чему се ми до данас не усуђујемо да говоримо (да се агресори не наљуте?), захваљујући чему су Англоамериканци, у свом познатом лажовском стилу, чак и у своје енциклопедије са поносом уписали да НАТО у тој „хуманитарној интервенцији“ није имао људских жртава. Друго, Путин даје тај интервју само дан пошто је Јељцин сменио владу Примакова (у којој су учествовали и комунисти), што су многи руски патриоти доживели као ударац. Путин, међутим, не показује ни траг узнемирености тим поводом, зато што је већ тада уверен у крајњи исход и у своју улогу поновног доносиоца Русији суверенитета који је она 90-их изгубила (после смене Примакова, на место премијера је именован Степашин, који на њему остаје мање од три месеца; већ почетком августа 1999, премијер Русије је Путин). И треће, већ тада, и поводом НАТО агресије, Путин сагледава процесе (који до данас трају) – да ће се, на основу искустава Првог и Другог светског рата, у свету формирати фронт за одбрану међународног права, на чијем челу ће бити Русија, а којем ће се придружити и Кина. Наравно, да би тај фронт однео превагу, а томе смо, чини ми се, сведоци ових дана, Русија је морала да у ове 23 године учини много корака на свом јачању. И учинила их је. И нама је због тога данас лакше. Треба да се и формално придружимо том фронту.

У тексту Јурија Лужкова, који сте поменули, као

мало гдје истакнута је улога Слободана Милошевића као онога „који није сагнуо главу ни пред пристрасном Европом, ни пред 66 тачака оптужнице“, док су два руска председника, по оцјени Лужкова, разбили руску земљу „и нанијели јој такву штету, какву јој нису наносили ни најстрашнији освајачи“. Са ове дистанце како Вам изгледа Милошевићева борба за очување државности и суверенитета и његова борба за истину у Хагу?

У праву сте, и ја понекад помислим да Руси боље разумеју и више цене наше подвиге од нас самих. Не водимо правне битке ни против НАТО ни против Хага, као његовог оруђа, које је већ убило двадесетак Срба и самог Милошевића, ни против оних који су га тамо противуставно испоручили. Чак и данашња бура због „Инцковог закона“, који је уздрмао Републику Српску, била је могућа због пасивног односа према Хагу, који је злочин против права, што је Русија више пута рекла у Савету безбедности УН.

Милошевић је, са дубоким осећајем за православно морал, предводио српску борбу. Та је борба наш највећи капитал и најјачи разлог због чега нас цене у целом свету, а у првом реду у Русији. И задовољни су што се враћамо њеним тековинама. Кад се вратимо сасвим, решићемо највећи део историјских неправди које нам је Запад наметнуо. И бићемо део најмоћнијег савеза на свету. Православног, словенског,

евроазијског. Са Русијом и Белорусијом.

АНТРОФИЛЕ: РУСКА ПОЛИТИЧКА МИСАО ДАНАС

Антологија политичких текстова, иступања и интервјуа *Руска политичка мисао данас*, садржи 31 текст 25 руских аутора. Књига, не без симболике, почиње и завршава са ријечима Владимира Владимировича Путина, а, као својеврсан извјештај, у средини књиге налазе се фактографски подаци везани за 20 година Путинове владавине из пера Ј. Баранова.

Дакле, сигурно је више разлога за одабир Путинов ријечи као оквира књиге.

Најприје, од првог иступања, у вријеме када је Владимир Владимирович био секретар Савјета безбједности РФ и директор Федералне службе безбједности (ФСБ), па до онлајн наступа на Форуму у Давосу јасно се оцртава снажна фигура руског предсједника, који доминира појавом, ставом и промишљањима. Друго, заокружује се временски интервал од двије деценије; од момента када се Русија нашла у незавидној ситуацију унутрашње и спољашње пријетње потпуног уништења, избачена из Велике игре и принуђена да се бори за консолидацију; до тренутка када се Русија у пуној

мјери враћа као један од креатора свјетске политике. И посљедње, али не мање битно, први јавни интервју Владимира Владимировича указује на значај који је криза у Југославији имала за руско растрежњење и формирање тима способног да крене путем суверенитета. Трагедија која је задесила српске земље и српске вође те судбина Југославије: „посебно срамна страница историје за све земље НАТО-а било је и заувек ће остати варварско бомбардовање Југославије“ (Н. Патрушев); предмет је разматрања неколико аутора из различитих углова па и са аспекта нарушених норми међународне безбједности,

У много чему књига представља наставак руске потраге за одговорима на Источно питање које је само привидно затворено сто љета уназад, а, у ствари, је добило много ширу димензију - готово до космолошких оквира борбе два начела. Свјетско-историјски задатак Русије, са врло значајним укључивањем „непостојаног балканског и српског простора“ (М. Екмечић), однос Истока и Запада, „морално-психолошке и материјалне зависности политичке класе Русије од Запада“ (М. Дељагин), потрага за идеологијом која ће подићи Русију и извјести је из „историјског ћорсокака“ (С. Глајзев), свијест да је „немогуће извојевати побједу на туђем терену и по туђим правилима“ (А. Фефелов), „финасијска интернационала“ као креатор свјетске политике (А. Самсонов), европска псеудо-религиозност и „папизам који се отргао од хришћанске цивилизације“ родивши Запад (М.

Смолин) те размишљања о Русији као посебној цивилизација (присутна код већине аутора - од Зјуганова преко Дугина до Путина) настављају се у ствари на руску историософску мисао „потраге за својим бићем“, која се јасно исказала послије наполеоновских ратова (Ч. Копривица, Б. Куљанин), а свакако је од давнина присутна и налази се у темељу руске државотворне мисли. Дјела словенофила и западњака, одрази њихових сукоба и спорова, али и плодноних сусрета различитих мисли из претходник вијекова имају свој наставак и одјек у брижљиво одабраним преводима руске мисли В. Кршљанина. То се посебно види у текстовима А. Дугина, С. Карганова и Н. Нарочњицке.

Сигурно ће појединци замјерити што нема аналитичара попут А. Фурсова, А. Степанова, О. Четверикове, В. Катасонова, чији су текстови од стране српског патриотског круга увијек тражени, али је тешко у једној књизи представити све савремене токове руске мисли, а и морамо оставити могућност да се она нађе у наставку превода руске политичке мисли.

Сви српски преводи из ове антологије појавили су се претходно на порталу Факти, издавачи ове антолије су Институт за политичке студије (Београд), Информатика а.д. (Београд) и Међународна словенска академија наука, образовања, уметности и културе (Москва). Рецезенти књиге су Живојин

Ђурић и Марко Пејковић.

Печат бр.698, 21. јануара 2022.

НОВА ЕПОХА СВЕТСКИХ ОДНОСА, ДЕМОКРАТИЈА И КОРУПЦИЈА

Владимир Путин и Си Ђинпинг су имали плодносан сусрет, од великог значаја за цео свет, на дан отварања Зимске Олимпијаде, 4. фебруара 2022. у Пекингу. На том сусрету они су усвојили Заједничку изјаву Руске Федерације и Народне Републике Кине о уласку међународних односа у нову епоху и глобалном стабилном развоју.

Си и Путин су истакли да су мир, развој и сарадња главни елементи савременог међународног система, а да је демократија универзална људска вредност, а не привилегија појединих држава. Притом, демократски принципи треба да се остварују не само у унутрашњем државном управљању, већ и на глобалном нивоу.

Русија и Кина, подвукли су они, као светске силе са богатим културним и историјским наслеђем, имају дубоке традиције демократије засноване на хиљадугодиншњем искуству развоја, широкој народној подршци и обезбеђивању потреба и интереса грађана.

Своју изјаву су понудили свету због растуће потребе светске заједнице за лидерством у интересу мирног и стабилног развоја, у време кад човечанство

улази у нову епоху убрзаног развоја и крупних трансформација.

Притом, нису пропустили да јасно кажу да «Неке снаге, које представљају мањину на светској сцени, настављају да заговарају једностране приступе решавању међународних проблема и прибегавају политици силе, практикују мешање у унутрашње ствари других држава, нарушавајући њихова легитимна права и интересе, провоцирајући противречности, несугласице и конфронтацију, ометају развој и напредак човечанства, што изазива неприхватање од стране међународне заједнице.»

Обратили су се «свим државама са апелом да у интересу свеопштег благостања јачају дијалог и међусобно поверење, продубљују међусобно разумевање, подржавају универзалне вредности као што су мир, развој, једнакост, правда, демократија и слобода, поштују права народа да самостално бирају пут развоја својих земаља, као и суверенитет и интересе држава у области безбедности и развоја, да штите међународни систем заснован на централној улози УН, светски поредак заснован на међународном праву, тежећи истинском мултилатерализму са централном и координирајућом улогом УН и њиховог Савета безбедности, доприносећи демократизацији међународних односа, обезбеђујући постизање мира, стабилности и стабилног развоја на земљи.»

У заједничкој изјави принципијелно су осуђена сва деструктивна понашања која долазе са Запада: мешање у унутрашње ствари, наметање политичких и идеолошких концепата, «обојене револуције», злоупотреба тероризма и борбе против њега, ширење и агресивност НАТО, стварање АУКУС, повлачење САД из више споразума о ограничавању и контроли наоружања, те њихово неспровођење споразума о биолошком и хемијском оружју. Русија и Кина, као носиоци новог типа односа и као предводници већине човечанства, ће се свему томе одлучно и координирано супротстављати.

Своју конструктивну улогу у свету, стварајући «заједницу јединствене судбине човечанства», Кина и Русија ће спроводити глобално, а пре свега на простору Евроазије, чвршће повезујући Евроазијски економски савез и иницијативу «Појас и пут» у Велико евроазијско партнерство, али и јачајући механизме БРИКС, ШОС, СТО, Г20, АПЕК, РИК, АСЕАН и друге. Кина подржава руске предлоге о формирању дугорочних правно обавезујућих гаранција безбедности у Европи. Русија подржава кинеску „Иницијативу у области глобалног развоја“ у УН. Велика конкретна активност две велике силе биће усмерена на спречавање милитаризације космоса и безбедност у сфери информационо-комуникационих технологија.

«Русија и Кина, као светске силе и сталне

чланице Савета безбедности УН, намеравају да се стриктно придржавају моралних принципа и одговорности, да одлучно подржавају међународни систем у којем УН имају централну координирајућу улогу и заједно стварају међународне односе новог типа.» Све то, уз чврсту подршку неприкосновености резултата Другог светског рата.

Као носиоци темељних духовно-моралних вредности човечанства, стваралачке сарадње и хуманистичког оптимизма, Русија и Кина су створиле интегрални и инклузивни цивилизацијски систем у који су укључена сва највећа достигнућа човечанства. Надамо се да ће Запад искористити отворена врата и прикључити се, јер га инсистирање на сопственој изузетности и «праву» на владање светом, води директно у пропаст.

Најновији облик гротескног неправног ширења јурисдикције на друге земље је механизам који су САД створиле за кажњавање санкцијама криминалаца у другим земљама који «коруптивно» утичу на демократске процесе. А шта друго раде САД са својим системом НВО, «отвореног друштва» и «грантова», градећи своје агентурне мреже широм света? И то иде тако далеко да су за САД «демократске» само оне земље које дозвољавају утицај америчког новца на своје политичке процесе.

Путин и Си у својој заједничкој изјави истичу

и да су руско-кинески међудржавни односи новог типа супериорнији у односу на војно-политичке савезе из доба хладног рата. Пријатељство између две државе нема граница, нема забрањених зона у сарадњи, јачање билатералне стратешке сарадње није усмерено против трећих земаља, није под утицајем променљивог међународног амбијента и промена ситуације у трећим земљама.

То исто се може рећи и за односе Србије са Русијом и Кином.

Стога, у време отварања Зимске олимпијаде у Пекингу, међу бројним истакнутим лидерима Евроазије, Африке и Латинске Америке, истакнуто место је имао председник Србије. Стварајући зону слободне трговине са Кином и јачајући војно-техничку сарадњу (што је већ раније постигнуто са Русијом, односно Евроазијским економским савезом), Србија и њена спољна политика иду у корак са најнапреднијим трендовима у међународним односима, уверени у бољу будућност, која је осигурана односима новог типа са Русијом и Кином, лидерима светске заједнице.

Политика, 12.02.2022.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/499661/Pogledi/Nova-epoha-svetskih-odnosa-demokratija-i-korupcija>

НАТО И ФАШИЗАМ

Договарајући његов наступ као сведока одбране Слободана Милошевића у Хагу, питао сам 2004. у Београду адмирала Елмара Шмелинга, шефа контраобавештајне службе Бундесвера 1982-83. (који је у том својству сваке недеље учествовао на састанцима шефова свих тајних служби са канцеларом, па је отуда знао целину западне политике), како је могуће да се почетком 90-их догоди тако велики заокрет у политици Запада према Југославији, са којом је Запад до тада одржавао одличне односе.

Елмар ми је објаснио да су ти „одлични односи“ били само на јавном политичком нивоу, док се на нивоу тајних служби и специјалног рата, тај однос није нимало разликовао од односа према земљама Источног блока, штавише, на западу су „гајене“ емигрантске фашистичке и квислиншке групе и организације из ових земаља, да би биле употребљене у погодном тренутку.

Напустивши службу 1990. са искреним уверењем да учешће у оваквој англоамеричкој политици није у немачком интересу, Елмар је постао познати антиратни активиста и борац против западног милитаризма и агресивне политике НАТО. У својој земљи је лишен пензије и свих привилегија, осуђиван и маргинализован. Преминуо је тихо 1. марта прошле

године.

Његово сведочење у Хагу се није догодило, јер је НАТО трибунал 11. марта 2006. убио Слободана Милошевића. Извештај трибунала о његовој смрти Русија је одбила да прихвати.

Али учешће фашиста, терориста и исламских есктремиста у разбијању Југославије и у ратовима у бившим совјетским републикама под покровитељством НАТО се јесте догодило.

Савремена Европа и актуелно међународно право постоје захваљујући победи над фашизмом, у којој је Русија имала највећу, а Србија велику улогу.

Зато код нас постоји нулта толеранција према фашизму и нацизму. И сматрамо да тако мора бити у читавом свету.

На српску борбу против фашизма НАТО је одговорио злочиним против мира – агресијом 1999, јединим ратом који је читав НАТО пакт водио у својој историји и највећим (некажњеним) злочиним против Европе после Другог светског рата.

Иако је одолела војној агресији НАТО и његових фашистичких помагача, Србија је на 12 година

покорена „обојеном револуцијом“ – хибридном ратном операцијом НАТО. Тиме је уклоњено једино жариште отпора у Источној Европи и НАТО се убрзо проширио на све преостале земље и појачао субверзивно деловање у бившим совјетским републикама.

Сви новоизабрани амерички председници од 1950-1990. су давали ритуалну изјаву: „САД гарантују независност Југославије“. А онда је та изјава одједном нестала и појавила се слична: „САД гарантују независност Украјине“. Да је Украјина највећа темпирана бомба у „НАТО Европи“ знало се од самог почетка. Али, због њене величине и ефеката које је Западу немогуће контролисати, надао сам се (и не само ја), да никада неће бити детонирана.

Ипак, то се догодило 2014, вероватно као очајнички одговор на стратешки преокрет, који се, успоном Русије и Кине, догодио у свету. Фашисти су у Украјини, после крваве „обојене револуције“ у присуству Викторије Нуланд, уведени у власт. Русија је осам година стрпљиво настојала да спречи најгоре, Запад је жмурио, а фашисти су убили 14.000 цивила.

У Вашингтону је сада на власти иста екипа као 2014. Одбијање од стране САД и НАТО озбиљних преговора о гаранцијама безбедности, њихово растуће присуство у Украјини и растуће испоруке оружја, медијска кампања Запада протов Русије и

претње заузимања Донбаса „по хрватском сценарију“ и производње нуклеарног оружја у Украјини, нагнали су Русију на специјалну војну операцију са два циља: демилитаризација и денацификација Украјине.

Украјина је дакле постала жртва НАТО, као некада Југославија. И то уз очекивано безгранично лицемерје. Фашисти који убијају Србе и Русе су „борци за слободу“, Срби и Руси који се бране од фашиста су „агресори“ и „чудовишта“, а НАТО је „добронамерни одбрамбени савез“ који спроводи „хуманитарне интервенције“.

НАТО галама и «санкције» су и 90-их против Срба, и сада против Руса, огромни. Ипак, сада су већи него икад, претворили су се у хистерију. Јер НАТО зна да Русе не може да победи. И да је већ наступио Нови свет, који предводе Русија и Кина, а који је иницирала Србија. Свет у коме нема места за фашизам, тероризам и „обојене револуције“. Правичан мултиполарни систем. Заједница заједничке судбине човечанства. Свет сарадње, а не конфронтације.

Политика, 12. март 2022.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/501832/Pogledi/Nulta-tolerancija-prema-fasizmu>

НОВИ СВЕТ И СМИСАО САДАШЊЕ КРИЗЕ

Под појмом Нови свет подразумевамо нову епоху историје човечанства, која започиње, у којој улогу предводника или најутицајнијих фактора имају Русија и Кина, а коју је иницирала Србија, својим принципијелним отпором западној агресији и деструкцији.

То је уједно и крај многовековне светске доминације колективног Запада, и у политичком и у цивилизацијском смислу.

Западом управљају најбогатији појединци, а Русијом и Кином људи вођени духовно-моралним вредностима и начелима.

С обзиром на православно утемељење Русије, Нови свет је и оваплоћење Новог завета.

У документу усвојеном на њиховом самиту у Пекингу 4. фебруара 2022, Путин и Си су светске односе у новој епохи ближе описали са два равноправна израза, руским „праведни мултиполарни систем“ и кинеским „заједница заједничке судбине човечанства“.

Дакле, сарадња и заједништво доминирају над конфронтацијом и индивидуализмом, љубав над мржњом, добро над злом. То су предуслови за успешно стваралаштво. И зато је војно-политичка и економска моћ Русије и Кине већа од западне, и зато је Нови свет бољи од старог.

Имајући у виду да је људско стваралаштво колективни чин, који подразумева сарадњу, и да је оно фактор напретка, за разлику од западне деструкције, морамо се запитати како то да државе које промовишу предуслове за стваралаштво, постају доминантне у свету тек данас?

Проблем је човеков дефект у спознаји добра и зла. Наиме, иако су стваралачке могућности разумног човека неограничене и тиме он превазилази све живо и постаје сарадник или саучесник Бога у демијургији, разумни човек је нажалост у стању да превазиђе све живо и у чињењу зла, обмани, насиљу и убиству у односу на припаднике своје врсте, што животиње нису у стању.

Једини могући регулатор, који опште добро (и неприкосновеност људског живота и стваралаштво и сарадњу) уздиже, а зло (и убиства и деструкцију и конфликте) сузбија и маргинализује, јесте систем духовно-моралних вредности који носе вера и цивилизација. На Западу су вера (јерес) и (анти) цивилизација прилагођене „коегзистенцији“ добра и

зла, односно општој контаминацији човечанства злом и његовој доминацији.

Знамо да је било много стваралаштва и на Западу, али оно није било главни извор западне моћи, већ злоупотреба људских слабости. Од похлепе, апсолутизације приватне својине и свеопштег утицаја сопственог капитала, преко проституције и порнографије, конзумеризма, наркоманије, до ЛГБТ и «гендерне равноправности». Односно, Запад је владао помоћу зла – ратова, пљачке, освајања, колонизације, конфронтације и индивидуализма, обмане, насиља и убиства. Од времена Јулијана Апостате врховни принцип западних властодржаца је древно гесло „завади па владај“. И зато имамо хиљаде година континуитета владалаца огрезлих у злочину, који имају два покретачка мотива – сачувати злочином освојену власт и – избећи казну. Похлепа је ту споредни мотив – она је само једно од средстава за манипулисање масама на бази људских слабости.

Та два мотива доводе и до тога да је опсесивни задатак који колективни Запад све време пред себе ставља – уништити систем заснован на добру и на сарадњи, уништити Русију, Кину, православље и друштвену правду, јер већ само њихово постојање прети да укине доминацију Запада, те антицивизације засноване на злу и злоупотреби људских слабости. Како? Свим средствима, а пре свега помоћу „завади па владај“, што је за Запад

метод решавања свих проблема. Стога су поделе посејане и продубљене до конфликта свуда где утицај Запада допире: између раса, религија, нација, странака, компанија, спортских клубова... Становници западних земаља, па и читав свет, постају таоци врхушке која је узурпирала власт у западним земљама и која влада помоћу лажи и агресивне лажне и корумпирани демократије. Уместо тога, Нови свет доноси љубав, дијалог и саборност.

Огромне напоре и огромна средства Запад је уложио и улаже да би „легитимизовао“ свој нечовечни злочиначки систем – путем пропаганде, субверзије, организација и институција, а у првом реду помоћу вере и науке. Ако је у свест обичног човека у англосаксонском свету уграђена представа да богате треба поштовати и да је нормално да они имају највећи утицај у друштву, „јер је Бог одлучио да они буду богати“, онда можемо разумети да Запад не преза ни од чега, односно да непочинства на која је Запад спреман, наш ум тешко може да замисли. Истовремено, морамо бити на опрезу чак и у односу на најшире прихваћени појмовни систем у друштвеним наукама, јер и он долази са Запада.

Данас је већина човечанства, предвођена Русијом и Кином, изван пуне контроле Запада, и моћнија је од Запада. Али, Запад данас за подстицање конфликта користи најмоћније технологије: злоупотреба друштвених мрежа доводи до атомизације

конфликата и њихове свеопште распрострањености у друштву.

Садашња криза је настала када је Русија постала најмоћнија сила на војно-политичком плану, а Кина на економском. Западу је преостала само хипертрофирана доминација на пропагандном плану, јер Русија и Кина се никада нису озбиљно бавиле хиперпродукцијом технолошких средстава за манипулацију људском свешћу. Нису ни осећале за тим потребу, јер никад нису планирале да се баве лагањем у стилу „хиљаду пута поновљена лаж постаје истина“, што Запад стално чини. И чиниће, док год види и најмању наду да може победити помоћу обмане. Зато никакве начелне и принципијелне преговоре са Западом не треба очекивати. Слажемо се и да Западу треба укинути сваку наду у победу. То је данас и могуће и неопходно: јер су у његовом очајању и агонији, са Запада пале све маске – остала је само ужасна слика Доријана Греја, коју данас сви виде и која не може више никога да привуче.

Најновији, и можда последњи крупни агресивни потез Запада, за којим је очајнички посегао 2014, када је у Сирији постало јасно да више нису могуће америчке војне интервенције и „обојене револуције“, јесте детонација деценијама припремане украјинске кризе, која је ових дана принудила Русију на специјалну војну операцију и омогућила Западу да

започне незапамћену у историји политичко-пропагандно-медијску хистерију. Надамо се да ће ову битку Русија и Нови свет добити брзо и чисто (а добиће је свакако) и тиме свести на минимум могућност Запада за „лов у мутном“ и тако му одузети и ту наду.

Многи људи на Западу се критички односе према систему у коме живе. Пошто је сарадња наш принцип, управо тим људима треба објаснити разлике цивилизације и антицивилизације, предност нашег система над њиховим. Па ако су Русија и Кина могле да преузму све оно што је на Западу било вредно, можда ће доћи време, када ће Запад, зарад свог опстанка, бити стању да учи од нас.

Политика, 26. марта 2022.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/503145/Pogledi/Novi-svet-i-smisao-sadasnje-krize>

СРБИЈА И АРМАГЕДОН

И видјех небо отворено, и гле, коњ бијели, и Онај који сједи на њему зове се Вјерни и Истинити, и по правди суди и ратује; (Откр. 19.11)

И видјех анђела гдје силази с неба, (...) и ухвати аждају, стару змију, која је ђаво и сатана, и свеза је на хиљаду година, (...) и баци је у бездан, и закључа и запечати над њом, да више не вара народе, (Откр. 20.1-3)

Блажен је и свет онај који има удјела у првом васкрсењу; над њима друга смрт нема власти, него ће бити свеиштеници Богу и Христу, и цароваће с Њим хиљаду година. (Откр. 20.6)

Други Косовски бој се догодио 610 година после првог, 1999, када је Србија одолела агресији 19 чланица НАТО пакта. Моћни НАТО је разбио Југославију, водио најпре прокси, а затим и отворени рат против РС, РСК и СРЈ – делова историјске Србије, али није успео да победи у овом свом првом рату и то је био наговештај његовог краја. Косовски завет је потврђен.

Када је, увече 24. марта 1999, започела НАТО агресија, ми дипломати смо осећали велику одговорност и нелагодност. Наиме, ратни план, документ који се чувао у сефовима, у нади да никад неће бити примењен, предвиђао је као први, обавезни корак у одговору на агресију – прекид дипломатских односа са државом агресором. Али како сада прекинути дипломатске односе са 19 земаља, са већином Европе? Била је општа прећутна процена да би то по нас било лоше.

Ујутру 25. марта, на проширеном колегијуму савезног министра, сви су због тога били нерасположени и углавном су ћутали. Јавио сам се и рекао да се суштина одредбе мора испоштовати и да нас та суштина обавезује да прекинемо дипломатске односе бар са водећим државама НАТО, које су и најодговорније: САД, Великом Британијом, Немачком и Француском. Савезни министар Јовановић је предлог пренео председнику Милошевићу и већ у 15 часова је Радио Београд објавио да је Савезна Влада донела одлуку о прекиду дипломатских односа са ове четири државе.

После страшног Косовског боја, бомбардовања и рушења земље, Кошара и Паштрика, Србија је одолела и показала да је дух моћнији од технике, а љубав од мржње. Русија и Кина су се пробудиле. Окружни суд у Београду је првостепеном пресудом осудио челнике четири државе и НАТО за

ратне злочине, на најтеже казне. По окончању агресије, почео је процес постепене обнове дипломатских односа.

Оружани рат НАТО против нас је завршен 10. јуна 1999, али хибридни још траје. Он је НАТО-у донео велики успех 5. октобра 2000. Дипломатски односи са четири државе су тренутно обновљени, мимо сваке процедуре, пресуда Окружног суда је укинута, НАТО се уселио у министарство одбране, уништавање наше војске и привреде је настављено, а Резолуција 1244, за чије спровођење је војно одговоран управо НАТО, се од почетка спроводи селективно, непотпуно и често крши. Као епилог Другог Косовског боја, Слободан Милошевић је пострадао у Хагу. «Слободан Милошевић је записао себе у књигу вјечног живота и у памћење неизбрисивим словима. Његов живот и животно дјело су били у духу великомученика косовског Лазара. Видовданско и лазаровско је житије и крај житија Слободана Милошевића.» – рекао је блаженопочивши митрополит Амфилохије.

Србија је 2012. почела да обнавља своју сувереност, економску и моралну снагу. Не дирајући у достигнути ниво односа са Западом, успоставила је савезничке односе са Русијом и Кином.

Са истим искушењима као некад Србија, суочава се данас Русија у Украјини. НАТО је против

ње организовао прокси рат, чију је ескалацију Русија предухитрила специјалном војном операцијом. САД и НАТО су водили мноштво неупоредиво суровијих ратова, на које човечанство никад није реаговало тако бесно и обесно, као што данас „колективни Запад“, односно САД и њихови вазали реагују на руску војну акцију. Запад не сме да Русији узврати војно, али се на удару његове обесне и очајничке одмазде нашао – читав свет! А Русија, следећи Христов пут, ратује и за наше спасење и за спасење света!

Не само да непрестаним испорукама оружја Украјини, Запад настоји да се прокси рат води што дуже, „до последњег Украјинца“, већ се поремећаји економских, монетарних, безбедносних и медијских односа у свету, претварају у прави Армагедон, у коме Запад и НАТО, не жалећи животе људи ма где били, покушава да сачува свој злочиначки примат и бар ослаби и уздрма, а ако је могуће и уништи Русију и Кину. Механизми сатанизације Србије, сада се употребљавају против њих. У свом бесомучном одступању од истине, правде и међународног права, Запад свима изгледа одвратно и гротескно. Таквом монструму се не смеју чинити уступци – ако му дате прст, одгришће вам целу руку.

Од нових претњи, уцена и ратних гестова није поштеђена ни историјска Србија (укључујући Републику Српску, Црну Гору, Косово и Метохију). Британци воде хајку на Додика и испоручују

„Цавелине“ Куртију, подсећајући нас да су дипломатски односи са њима и САД прерано обновљени. Куртија је ових дана походио и Весли Кларк. Као минимум, ветерану НАТО агресије Стјуарту Пичу би требало објаснити да је пао на испиту и да овде више не долази. О врло скорој пропасти текућег англосаксонског глобалног гангстеризма и њихове „империје лажи“ сведоче и ове бројке: Бајдена данас подржава само 33% Американаца, док 57% Британаца тражи да Џонсон поднесе оставку!

Наши нови приоритети морају бити духовни и животни, а не географски. ЕУ је данас учесник рата против слободног света. Сем тога, у интересу Србије, треба да убрзано јачамо економске и друге везе не само са Русијом и Кином, већ са свим слободним земљама, које не желе да се покоре западном диктату и уценама, а такве земље данас чине 80% човечанства!

Запад хоће да спречи Нови свет, који је већ настао. Нови свет, који предводе Русија и Кина, а који је иницирала Србија. Ако се не поколебамо у вери, Армагедонска битка која се сада води, има неминован исход. А онда следи хиљаду година Новог света. Праведни мултиполарни систем. Заједница заједничке судбине човечанства. Прво васкрсење!

Христос Васкрсе! Ваистину Васкрсе!

О Вакрсу 2022.

Политика, 28.4.2022.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/506003/Pogledi/Mi-i-Armagedon>

ОКРУГЛИ СТО ЈЕДИНСТВЕНЕ РУСИЈЕ

Поводом Обраћања партије Јединствена Русија друштвеним организацијама Европе, везаним за историјску позадину и садашња збивања у Украјини, као и за потребу дијалога и равноправне сарадње у условима недељивости европске безбедности и немешања у унутрашње ствари, организован је 12. маја онлајн округли сто Јединствене Русије са представницима друштвеног живота Француске, Немачке, Бугарске, Молдавије и Србије. Србију су на овом округлом столу представљали Владимир Криљанин и Драган Станојевић, а округли сто је водио сенатор и високи функционер Јединствене Русије Андреј Климов. Учесници су подржали иницијативу за развој дијалога у Европи и изнели своја виђења путева за превазилажење садашње глобалне политичке кризе и обнове мира, безбедности и сарадње у Европи. Они су високо оценили улогу Србије, као једине истински неутралне земље у Европи, а подржали су и бугарски предлог за стварање међународног покрета русофила. У наставку доносимо излагање Владимира Криљанина на округлом столу.

Амбасадор сам већ 24 године, а сада сам на дужности вишег саветника у МСП Србије. На челу сам друштвене организације Покрет за Србију, потпредседник сам Међународне словенске

академије, члан президијума Светског савеза слободних мислилаца и секретар Међународног комитета „Слободан Милошевић“.

Иако постоје разлике и у квалитету и у квантитету, ипак се може рећи да смо ми у Југославији и Србији 90-их пролазили кроз све оно кроз шта сада пролазе Русија и Украјина – и разбијање велике државе, и коришћење фашиста и терориста, и стварање унутрашњих сукоба, и ускраћивање права својима у новим државама, и санкције, и медијску сатанизацију, и лажне трибунале, и „прокси“, па чак и прави рат са НАТО. И ми смо такође помагали својим народним републикама. Највећа од њих – Република Српска, опстала је до данас. Ми једино нисмо имали снаге да покренемо специјалну војну операцију да бисмо предупредили агресију НАТО.

Русија и Кина су наши савезници, ствараоци Новог света. То што су оне постале водећа војно-политичка и водећа економска сила, дало је целом свету наду у бољу будућност. Али то је значило и крај светског предаторског система „колективног Запада“. И зато се догодио очајнички покушај да се сачува, макар привремено, доминација лажова, лопова и убица, уз помоћ „пројекта Украјина“ и уз отварање глобалног хибридног рата против Русије, православља и целог слободног човечанства.

Осим Белорусије, Србија је једина земља у Европи

која није увела и нема намеру да уводи било какве санкције против Русије. Ми се налазимо у окружењу земаља НАТО и ЕУ. У НАТО ни под каквим околностима улазити нећемо, а идући још увек путем у ЕУ, ми настојимо да очувамо могућност дијалога и сарадње, да допринесмо попуштању у оквиру Европе, и ради себе, и ради Русије, и ради западне Европе и ради наставка изградње Новог, стваралачког, праведнијег света. Са Русијом имамо заједничке духовно-моралне вредности и осам векова истинског братства и духовног јединства.

Поздрављамо напоре Јединствене Русије да разговара са представницима друштвеног живота Европе о истини и правди, о миру и сарадњи.

Обичном Србину је ових дана тешко да замисли те планине смећа које се у западној Европи бацају на Русију, а обичном житељу западне Европе је тешко да замисли да ничега сличног у Србији нема и не може бити. Као што сам већ рекао, ми смо кроз све то већ пролазили, осетили на својој кожи и зато код нас никога не могу да преваре. Стога могу да предложим нашим европским пријатељима да погледају на догађаје из Србије, да чују дискусије на нашој телевизији, да поразговарају са обичним људима. И нека се Руси и западњаци сусрећу у Србији, ако засад не могу на другим местима – биће то пријатно и једнима и другима.

У јеку светског хибридног рата, свету је неопходна истина, само пуна истина, чак и ако је горка и страшна – о томе ко је, како и зашто стварао „империју лажи“, њене нацисте и њене биолобораторије, и зашто они сада принуђују цео свет да плаћа за њихова злодела, а западну Европу гурају у конфликт са Русијом.

А нашим руским пријатељима хоћу да изразим не само солидарност и жељу за што скоријим тријумфом мира, слободе и јединства братских народа, већ и очекивање да се изгради наш заједнички српско-руски конкретни план развоја будуће сарадње, па да не само ми и ви, него и да нико у источној Европи, на Балкану и у свету више не буде жртва споља организованих криминалних ратова!

СРПСКО-РУСКИ САВЕЗ

Наша славна историја, упоредо са великим цивилизацијским достигнућима и примерима мучеништва и хероизма у борби за слободу, као једно од највећих својих достигнућа, вековима ствара и потврђује огроман спољнополитички капитал, какав мало ко у свету има, а то је српско-руско савезништво. Управо данас, када се успоставља Нови свет, који сми ми Срби иницирали, то нам мора бити и идеја водиља и организација за будућност и главни приоритет спољне политике.

Није наравно, реч само о томе «да нас Русија никад није бомбардовала», па ни само о томе да нам је кључно помогла у стицању независности, да је због нас ушла у Први светски рат и да нас је ослободила од фашизма. Није реч ни само о томе да Русија брани Републику Српску и српско Косово и Метохију.

Српско-руски савез је много више од тога. Један је од најчвршћих и најтрајнијих савеза на свету. Постоји већ осам векова, а утемељио га је Свети Сава на заједничким духовно-моралним вредностима. Потврда тога је заједнички завршетак Храма Светог Саве.

Управо зато што је тако утемељен, тај савез је издржао искушења и патње која су нашим народима

наносили поједини владари окрећући се или се подређујући Западу и занемарујући братске везе.

Темељи српско-руског савеза су темељи европске културе и цивилизације. Они садрже и хрићанство, и антифашизам, и међународно право, и човекољубље. И зато је тај савез од великог позитивног значаја за регион, Европу и свет.

Деведесетих, носиоци светске олигархијске диктатуре из САД, Велике Британије и ЕУ су водили рат против српског народа и Европе. Они до данас нису одустали од покушаја да учине трајним резултате тог неправедног агресивног рата.

Данас, међутим, видимо оно што смо већ тада предосетили – да је тај рат био само припрема за рат против Русије. И данас исти носиоци, са истим фашистичким и терористичким помагачима, воде (истина, још увек) хибридни и прокси рат против Русије, Европе и – целог света!

Русија и Кина данас предводе Нови свет у коме Велика Евроазија представља најмоћнији замајац брзог и праведног светског развоја. Наш други велики савезник, Кина, покренула је Глобалну развојну и Глобалну безбедносну иницијативу, које ће окупити оних 80% човечанства, којима је доста западне агресије и уцена. Кина и Русија подржавају

проширење БРИКС-а, који ће ускоро постати централни светски чинилац, уместо посрнулог и изанђалог Г-7. «Колективни Запад» засад вуче очајничке, губитничке и самоубилачке потезе, који га изолују, гурају у страшну кризу и на маргину светског развоја. Дуго одлагани Блинкенов «стратешки говор» свео се на план САД да «међународни блок који се противи руској инвазији Украјине», постане шира коалиција за супротстављање, озбиљнијој и дугорочнијој претњи – Кини! Једина нада за део Европе под америчком контролом је управо постојање српско-руског савеза! Само тим путем се Европа може вратити у светски развој и прикључити Новом свету.

Западне државе данас не делују у интересу својих народа, већ у интересу врхушки које су у њима узурпирале власт, а то нема никакве везе ни са демократијом, ни са међународним правом.

Русија није нарушилац, већ творац и најмоћнији бранилац међународног права.

Већ почетком марта, група истакнутих српских правника, на челу са др Бранком Ракићем, редовним професором и шефом Катедре за међународно право и међународне односе Правног факултета Универзитета у Београду, објавила је своје образложено стручно мишљење о томе да је руска специјална војна операција у складу са

међународним правом. Са друге стране, кључне земље западне коалиције, укључујући садашње и бивше чланице ЕУ, паралелно са слањем оружја украјинским нацистима (које ови највише употребљавају против сопственог цивилног становништва) и минирањем европске и светске стабилности, врше притисак на Београд и охрабрују антисрпске и антируске снаге у Загребу, Сарајеву, Приштини и Подгорици на дестабилизацију Балкана.

Српско-руски савез се и у таквим околностима показује као наше најмоћније оружје на међународној сцени. У интересу је српског народа и његовог јединства, да се на тој основи даље унапреди и наше спољнополитичко деловање, и гласање у међународним организацијама, и редослед међународних приоритета. Тешко је замислити наставак пута у ЕУ док она отворено делује против руског и српског народа и поткопава сопствену економију у интересу недемократских и ван институюционалних фактора. Суштина нашег српско-руског савезништва и духовно-моралне вредности на којима оно почива, у многоне надилазе организационе форме које оно сада има или може добити. Али је крајње време да се започне озбиљан дијалог и са Русијом и са Кином о томе како удружити напоре да и Србија и читав Балкан буду заиста слободни и да са што мање штете заузму достојно место у Великој Евроазији и ослобођеној Европи.

Србија и Русија су увек биле и остале отворене за равноправну сарадњу са свима, за праведни мултиполарни поредак, за истински мултилатерализам стварно суверених субјеката. На суверености и почива српско-руски савез и његова позитивна улога у данашњем свету.

Политика, 2. јуна 2022.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/508751/Pogledi/Srpsko-ruski-savez-pociva-na-suverenosti>

ОТВОРЕНИ ИЛИ ЗАТВОРЕНИ БАЛКАН?

Спречавање посете Сергеја Лаврова Србији ускраћивањем дозволе прелета за руски државни авион од стране чланица НАТО Бугарске, Северне Македоније и Црне Горе није најдраматичнији догађај актуелне „украјинске“ кризе, али јесте преседан који отвара више крупних питања. Навешћемо главна од њих и предложити одговоре.

1) Да ли је поступак ове три државе у складу са међународним правом?

Само формално и делимично. Оне ће се позивати на једностране санкције ЕУ против Русије у области ваздушног саобраћаја, што се могло предвидети. Међутим, овакав поступак је у суштинском раскораку са дипломатском етиком. Иако Бечка конвенција не каже ништа експлицитно о „праву“ трећих земаља да овако ометају нечију дипломатске односе, јасно је да је сама суштина дипломатских привилегија и имунитета управо у томе да обезбеди несметану и квалитетну дипломатску комуникацију, чак и ако земље нису у добрим односима. Дакле, овај чин је супротан циљевима и начелима Повеље УН – сувереној једнакости држава, одржању међународног мира и безбедности, развоју пријатељских односа међу народима и елементарном праву на дијалог. Шта

више, ради се о неоснованом (јер планирани разговори Лаврова са српским домаћинима нису били усмерени ни против једне треће стране) непријатељском акту, какви се чине једино у рату, и којим се потврђује постојање ратног стања између НАТО и Руске Федерације. Међутим, овај непријатељски акт је усмерен и против Русије и против Србије.

2) Да ли на овај поступак треба одговорити и како?

Реципроцитет је основни принцип дипломатских односа. А то значи да се непријатељски акти не смеју остављати без одговора. Министар Лавров је на својој конференцији за штампу поводом овог немилостиво догађаја нагласио да Русија и Србија неће учинити ништа што би отежало комуникацију и сарадњу међу народима. Ово је морално исправан став, став морално снажнијег субјекта, а садашњи хибридни светски рат који „колективни Запад“, на челу са САД и Великом Британијом, води против Русије, Европе и читавог света је и цивилизацијски рат у коме Нови свет, на челу са Русијом и Кином, нема само економску и војну, него и духовну и моралну надмоћ. Ипак, од права на одговор се не сме одустати, имајући у виду и бескрупулозност противника. Трима балканским државама и Русија и Србија могу упутити протестне ноте. А адекватан, и уз то асиметричан одговор, мора бити упућен главним

виновницима – Вашингтону, Лондону и Бриселу. Аналогно је поступила СРЈ 1999, прекидајући поводом агресије, дипломатске односе само са 4 водеће, а не са свих 19 тадашњих чланица НАТО.

3) Какве су могуће последице по односе на Балкану?

Сергеј Лавров је одлично приметио да су одговорни за овај непријатељски акт спречили да он у име Русије да подршку Отвореном Балкану, чији се састанак одржава 7. и 8. јуна, чиме су се де факто определили за Затворени Балкан. Процесима сарадње на Балкану се не смеју правити никакве препреке, јер од тих процеса највеће користи имају управо балкански народи. А бројни сукоби у региону последњих векова, као и термин „балканизација“ производ су управо водећих западних сила, у првом реду Велике Британије, али и Аустро-Угарске, Немачке и САД. Србија је и 90-их и данас, била водећа у процесима сарадње у региону, јер је предњачила у суверености. Данас сувереност Србије проистиче из њеног савезништва са Русијом и Кином. Стога је овај ударац на сувереност Србије - непријатељски акт и према читавом Балкану.

4) Какве су могуће последице по српско-руске односе?

Српско-руско савезништво је не само гаранција опстанка, суверености, јединства и напретка српског народа, оно је и предуслов стабилног, за све Отвореног Балкана, али и сламка спаса за Европу, која је највећа жртва садашњег светског хибридног рата. Међутим, ако Русија и Србија не нађу адекватан одговор на овај непријатељски акт, постоји опасност да многи у Србији помисле да ипак нема алтернативе ЕУ и НАТО, јер ето, „са њима смо окружени, а Русија је далеко“, а сада нас спречавају да са њом чак и разговарамо. То је и најјачи разлог због кога непријатељски акт не сме остати без одговора. Одувек смо знали да је неопходно започети озбиљне разговоре са Русијом о новим квалитетима и билатералних и регионалних односа. Перспектива да један од исхода борбе у Украјини буде повратак Русије у Одесу, а тиме и на Балкан, чини овакве разговоре неопходним. А спречавање посете Лаврова је аларм за узбуну да то питање постаје неодложно. Српско-руско савезништво траје, од Светог Саве, већ осам векова. Дошло је време да добије нови квалитет. А сада је последњи тренутак да почнемо озбиљно да га планирамо.

Само то ће осигурати да наступи Нови свет, односно време мира и сарадње у којем ће дијалог постати једино средство комуникације у свету.

Балканист, 7.6.2022.

<https://balkanist.ru/otkrytye-ili-zakrytye-balkany-serb-skiy-diplomat-vladimir-krshlyanin-o-sryve-vizita-lavrova-v-belgrad/>

РУСИЈА И КИНА ТРЕБА НАЈСНАЖНИЈЕ ДА ПОДРЖЕ СРБИЈУ

Поводом спречавања посете Лаврова Србији и бурних реакција на тај догађај, о значају српско-руских односа и стању на Балкану Владимир Криљанин је говорио за Гуанча, један од најпопуларнијих и најутицајнијих електронских медија у Кини. Интервју је у писаном и видео облику објављен 24.6.2022. У наставку је цео текст тог интервјуа.

Почетком месеца, руски министар спољних послова Сергеј Лавров није посетио Србију, јер суседи Србије нису пристали да отворе свој ваздушни простор. Шта мислите о овом мешању суседних земаља у дипломатске активности Србије?

- Ради се о одлуци три суседне земље: Бугарске, Северне Македоније и Црне Горе, које су све чланице НАТО и чланице су (Бугарска) или претендују на чланство у ЕУ, а ЕУ је усвојила санкције против Русије у ваздушном саобраћају. То су мале земље, ограниченог суверенитета, којима је најважнији приоритет покорност одлукама и захтевима Вашингтона, Лондона и Брисела. Те земље у многим аспектима гаје пријатељску сарадњу са Србијом, али су овог пута одабрале да учине потез који се не може

правдати само санкцијама, јер се ради о ометању нормалне дипломатске комуникације од стране трећих земаља, што је непријатељски акт према Србији и Русији. Министар Лавров и председник Вучић су јавно изразили велико незадовољство због тог чина.

О којим темама је Лавров планирао да разговара током посете Србији? Сада када је посета блокирана, какав ће то утицај имати на сарадњу Русије и Србије?

- Лавров је пре свега планирао разговоре о билатералној сарадњи, која је веома развијена на свим пољима и захтева повремену координацију на високом политичком нивоу, посебно у ситуацији када је реализација дела економске сарадње отежана западним једностраним и нелегалним санкцијама против Русије. Поред тога, планирана је размена мишљења о Косову и Метохији и ситуацији везаној за Украјину, дакле о питањима од највећег значаја за две земље. Јасно је да ово нису теме уперене против било које треће стране.

Русија и Србија су изјавиле да неће предузимати контра мере, које би могле да угрозе нормалну комуникацију између држава, јер оне поштују принципе међународног права. То се већ показало и у пракси, јер су прошле недеље несметано одржани састанак иницијативе «Отворени Балкан» у Охриду

(у којој засад учествују Србија, Албанија и Северна Македонија, а на састанку су као посматрачи учествовали и премијери Црне Горе и БиХ), и састанак Процеса сарадње држава Југоисточне Европе у Солуну (у којем учествују све балканске државе).

Што се пак тиче сарадње Србије и Русије, она има тако велики обим, динамику и значај, да не може ничим бити озбиљно угрожена. Очекујемо веома скору посету српског МСП Селаковића Москви. Ипак, отежавање наше нормалне дипломатске комуникације, од којег не презају земље НАТО се не може занемарити. Зато сматрам да Русија и Србија морају задржати право да у погодном тренутку адекватно узврате – али не нашим суседима, који су били само извршиоци, него самом НАТО-у, односно земљама које у НАТО заиста одлучују.

Говорећи о посети Лаврова Србији, Вучић је више пута помињао посету немачког канцелара Шолца Србији. Постоји ли веза између тих догађаја? Постоји ли нека игра између Немачке и Русије у избору датума њихових посета Србији?

- Шолц је у последњим контактима са Вучићем уочи своје посете, ставио до знања да ће он доћи у Србију, чак и ако се посета Лаврова реализује. Ипак, јасно је да главним центрима моћи на Западу није одговарало да Лавров и Шолц у размаку од само два дана буду у

Београду и тако дају прилику објективним посматрачима да упореде њихове наступе и резултате њихових посета. Лавров је планирао да искаже пуну пријатељску подршку Србији и њеној независности и територијалном интегритету, док је Шолц дошао у Београд са изричитим захтевима да Србија уведе санкције Русији и призна независност Косова и Метохије, што је Вучић морао да одбије. Посета Шолца региону (за два дана је посетио пет балканских држава) била је замишљена као охрабрење тим државама да ће свакако ући у ЕУ. Ипак, због захтева које је Шолц изнео у Београду, његова посета Србији је имала обрнути ефекат од очекиваног – знатно се повећао број грађана Србије који не желе улазак у такву ЕУ.

Још једна ствар повезана са овим питањем је иницијатива Отворени Балкан. Лавров је рекао да ЕУ не жели да Русија подржава «отварање Балкана», а један новинар са Косова је рекао да је Русија «кум» Отвореног Балкана. Шта мислите о односу између те иницијативе и свих ових превирања?

- Државе тзв. «Западног Балкана» - Србија, Црна Гора, Северна Македонија, Босна и Херцеговина и Албанија (неки ту убрајају и српску покрајину Косово и Метохија) су већ дуго веома далеко од жељеног чланства у ЕУ (неке од њих још нису ни започеле преговоре о приступању). У том смислу,

свим спољним факторима који желе да наш регион буде нестабилан, смета иницијатива «Отворени Балкан», коју је покренуо српски председник Вучић, уз подршку лидера Албаније и Северне Македоније, јер отвара могућност за тесну економску сарадњу без административних препрека и политичких условљавања, што је у интересу народа целог региона и регионалне стабилности.

Интересантно је да ову иницијативу подржавају САД, које губе интерес за регион и не желе да га напусте у хаосу који су саме изазвале, док резерве показују Британија и Немачка, које се плаше да ће реални интеграциони процеси на Балкану смањити њихов утицај. С друге стране, све западне силе се плаше потенцијалног утицаја Русије у овом региону и желе да га спрече.

Оне у томе неће успети, јер је савремена Русија носилац духовно-моралних вредности православне цивилизације. А изван граница Русије постоје само две крупне целине у којима доминира православна вера и традиција, а то су Украјина и Балкан. Украјина је потпала под утицај НАТО и неонациста и видимо до чега је то довело. На Балкану међутим, постоји јака и независна Србија, која своју независност темељи на стратешком партнерству са Русијом и Кином, и која је у стању да инспирише остале народе на Балкану. Зато је, због будућности и мира на Балкану, у Европи и свету, од огромног значаја да

Русија и Кина што снажније подрже Србију баш сада, када западне земље јачају притисак на њу.

Пријатељски односи између Русије и Србије су познати и ове године су под притиском више пута тестирани. Шта мислите шта одржава руско-српско пријатељство? Шта руско-српско пријатељство значи за Србију?

- Пријатељство, а ми бисмо, по нашој заједничкој традицији рекли и – братство Србије и Русије има веома дугу традицију, од времена када су оба народа прихватила православно хришћанство и формирали се као историјске нације, пре више од осам векова, у време Светог Саве, једне од најзначајнијих личности наше историје. Зато није случајно што је Храм Светог Саве у Београду, један од највећих и најраскошнијих православних храмова на свету, довршен последњих година управо уз помоћ Русије и председника Путина.

Србија је, као и остале балканске земље, провела неколико векова под турском окупацијом. Русија је најзначајније помогла њиховом ослобођењу и обнови њихове државности. Русија је у Први светски рат ушла због Србије, а у Другом је српски антифашистички покрет био један од најзначајнијих совјетских савезника у Европи у борби против фашизма.

90-их година, у време НАТО агресије, Русија је била на коленима, али су ипак руски добровољци долазили да ратују на српској страни, руски народ нас је свом снагом подржавао, па је чак и Јељциново руководство смогло снаге да Србији помогне у окончању агресије и усвајању резолуције 1244. Како нам сами највиши руководиоци данашње Русије признају, српска судбина и српски отпор НАТО-у 90-их је кључно допринео отрежњењу Русије, губљењу илузија о могућности конструктивних односа са Западом, и њеном јачању – војном, политичком, економском, моралном. Због жртава које смо ми поднели 90-их, пружајући отпор Западу 10 година, Русија осећа да нам је дужник и спремна је да нам данас, када је јака, пружи сваку подршку. За српски народ и владу је то једина гаранција да ћемо једном у значајној мери отклонити неправедне последице НАТО агресије и распарчавања наше земље и сачувати Косово и Метохију.

Ипак, инцидент са спречавањем посете Лаврова је својеврсни аларм. Он показује да хибридни светски рат који САД и НАТО у Украјини воде против Русије, ствара потребу за што бржом координацијом водећих сила Новог света – Русије и Кине, са свим другим независним државама, укључујући и Србију, како би биле спречене нове жртве.

Министарка енергетике Србије Зорана Михајловић је 16. јуна јавно критиковала посету

Лаврова Србији, са образложењем да због великог притиска на Србију, ако Русија мисли добро Србији, Лавров не би ни требало да посети Србију. Како бисте оценили овај коментар?

Као човек, ја браним право свакога на своје мишљење, али као дипломата сматрам да је министарка (која је нажалост, и један од подпредсеника Владе) направила недопустив дипломатски гаф. Наиме, председник Вучић је јавно, у име Србије, изразио велико незадовољство због спречавања посете, и критиковао западне земље које су на Србију вршиле притисак да посету откаже, а нису изнеле ни једну критичку реч због посете Лаврова Турској, која је чланица НАТО. После његових јасних изјава, госпођа Михајловић јавно износи своје лично мишљење да је добро што је посета отказана и јавно критикује Русију што је уопште планирала ту посету. Дакле, она износи став супротан ставу председника и јавности Србије, чинећи то као подпредседник Владе и члан руководства владајуће странке. За такав поступак се у демократским земљама мора сносити политичка одговорност.

Добро сте приметили да у српској администрацији и главној владајућој странци постоје појединци који имају другачије ставове од званичних, и који отворено иступају у прилог западних сила. Ти појединци, међу којима госпођа Михајловић има

највишу позицију, да се за њих посебно гласа на изборима, вероватно не би добили ни један глас. Али они и не скривају да им није ни стало до подршке народа, него до подршке америчке амбасаде, која им је, у више наврата, отворено пружена.

У садашњој заоштреној међународној ситуацији, ставови госпође Михајловић и других таквих појединаца, веома иритирају српску јавност. У Србији су недавно одржани избори, а нова Влада још није формирана. Очекује се да буде формирана да краја јула. Ако је протеклих година председник Вучић својим ауторитетом одржавао у власти ове појединце који немају подршку народа, вероватно да би показао западним силама да смо спремни да сарађујемо и са њима, сада ће му то бити веома тешко, и лично се надам да то неће морати да још једном уради.

Ако би Русија и Кина заузеле активнију позицију према Србији, Србија би се ослободила многих страховања и деловање оваквих појединаца би изгубило сваки смисао. Народ Србије има веома јасне ставове – и у емотивном, и у моралном, па и у политичком смислу. Проблем настаје у сфери економије, јер је размена Србије са ЕУ засад знатно већа од размене са Русијом и Кином заједно. Поред тога, баш у економској сфери, сама Русија би, без Кине, тешко могла да компензује српске губитке ако би, например, ЕУ одлучила да уведи санкције и против Србије због њене сарадње са Русијом.

Имајући у виду отпор Србије западној агресији 90-их, као и њену садашњу независну позицију, сматрам да би Русија, али и Кина, требало да Србији учине озбиљне понуде за убрзано јачање економске сарадње, за шта постоји одличан темељ у традиционално добрим политичким односима.

Текст:

https://www.guancha.cn/VladimirKrsljanin/2022_06_24_646132_s.shtml

Видео: <https://www.bilibili.com/video/BV1Ft4y1a7tf>

РУСКА ПОЛИТИЧКА МИСАО ДАНАС У РУСКОМ ДОМУ

Руска политичка мисао данас – била је тема разговора стручњака 6. јула у Руском дому. На овај начин је промовисана истоимена антологија, коју је приредио и превео Владимир Кршљанин, објављена у заједничком издању Института за политичке студије и компаније Информатика из Београда и Међународне словенске академије из Москве.

У разговору су учествовали академик Славенко Терзић, председник Међународне словенске академије Сергеј Бабурин (видео укључењем из Москве), професори Синиша Атлагић и Зоран Милошевић и аутор књиге Владимир Кршљанин.

Учесници разговора су се сложили да је књига која обухвата 31 рад 25 истакнутих руских аутора, међу којима су Путин, Лужков, Глазјев, Бабурин, Сурков, Патрушев, Зјуганов, Дугин, Панарин и многи други – редак подухват, не само у Србији, који данас има огроман значај за разумевање драматичних догађаја у свету.

Сергеј Бабурин је истакао да су у књизи сједињене и позиције руске државе и позиције руског друштва и да књига даје уникалну могућност да се добије слика о томе како се у Русији одвија процес националне

самоидентификације. По њему, књига показује и како Русија ослобађа свој поглед на свет од заблуда неолибералног Запада. Бабурин је нагласио да после фебруара 2022. године, када је Русија срушила униполарни светски поредак, ми живимо у другом свету. По њему, то што је Русија почела да ради је процес спасавања човечанства и управо у томе је данас мисија руског и српског народа, што уверљиво показују текстови у овој књизи.

Српски и руски академик и бивши амбасадор у Москви Славенко Терзић је констатовао да слабо знамо руску историју, али и савремену Русију, јер смо најалост формирано у западном културном кругу и да ова књига, која попуњава празнину у нашој јавности има утолико већи значај. Релевантност садржаја књиге он је илустровао ставовима из текстова изузетно значајних руских савремених политичара и мислилаца Глазјева, Суркова, Патрушева и Караганова.

Професор на Факултету политичких наука Сениша Атлагић је нагласио да је „Руска политичка мисао данас“ – зборник великих идеја чији аутори указују на преломни тренутак у једној историјској епохи и на појаву нових делатних снага, које артикулишу нове пројекте друштвеног развоја. Овај зборник радова, рекао је он, је весник реализације идеје о новом путу самореализације човека чији је почетак у савременој Русији.

Научни саветник Института за политичке студије Зоран Милошевић се укратко осврнуо на пет етапа у историји руске политичке мисли. Савремена, постсовјетска, је данас православно интегративна. Њена главна особеност је љубав према Богу и човека према човеку. Она је и под значајним утицајем словенофила, нарочито Данилевског. Показујући све то, Кршљанинова антологија је јединствена и даје нам свима домаћи задатак дубљег проучавања руске политичке мисли.

Владимир Кршљанин је најпре говорио о историјату настанка књиге и захвалио се Ђури Билбији и његовом порталу Факти, на којем су сви текстови из књиге били најпре објављени, као и издавачима. Он је затим, коментаришући везу између текстова у књизи и текућих збивања, рекао следеће:

«Запад сада води Други европски рат после Другог светског, који је истовремено и Први светски хибридни рат, односно армагедонска битка. Први европски рат је директно водио против Србије, а Други води индиректно против Русије. У међувремену је извршио огромне униполарне злочине у Авганистану, Ираку и Либији. Већ у Сирији је био руском војно-политичком силом спречен да учини огроман злочин и зато је тада, 2014. године, покренуо последње средство које је имао у резерви – украјинску паклену машину. Русија је ту поступила и принципијелно и мудро, дошавши у

позицију да њен данашњи изнуђени реванш буде неодољив.

Истовремено видимо да су водеће западне силе биле дубоко неискрене у свим великим питањима Првог и Другог светског рата. Ипак, тековине Другог ће бити очуване, јер тако хоће Русија и Кина, а за Запад је последњи час да се томе прилагоди, да не би био осуђен и уништен као носилац новог фашизма.

Србија је весник Новог света, који предводе Русија и Кина. После два века обнављања своје државности, које јој је омогућила Русија, али које се одвијало у западном културно-привредном и правном миљеу, можемо да захвалимо Божјој промисли што смо и даље на правој страни историје и што смо нада за целу Европу (а о Балкану да и не говоримо). Зато све наше интелектуалне и стваралачке способности данас морамо усмерити ка једном циљу: како да што пре и што потпуније материјализујемо своје духовно братство са Русијом.» - нагласио је Кршљанин.

КАКАВ ЋЕ БИТИ НОВИ СВЕТ?

Нови свет, то јест праведни мултиполарни систем, то јест заједница заједничке судбине човечанства...

У првом реду носиоци христољубивог човекољубља, па и сви истински хуманисти кроз векове, прижељкивали су праведан свет. И стваралачки и пожртвовано настојали да га остваре.

Ми данас видимо да су људска научна достигнућа у стању да свима, у добро организованој заједници човечанства, обезбеде достојанствен живот, љубав и самоостварење. Предуслов за то је стварна равноправност суверених држава, односно доследно поштовање међународног права насталог после Другог светског рата.

Данас је очигледно да олигархија која влада водећим западним земљама под маском демократије, није искрено прихватила тековине победе над фашизмом и да је спремна да зарад очувања своје светске доминације погази све правне и моралне норме. Данас се највећа достигнућа човечанства, укључујући она која су свету подарили западни ствараоци, највише поштују у Русији и Кини. А свуда више него на Западу.

Западна олигархија засад показује тоталну неспособност или неспремност да учи из достигнућа и позитивних искустава других. Заправо, постаје јасно да њен циљ и није добробит својих народа. Њени искључиви циљеви су очување сопствене светске доминације и избегавање казне за десетине милиона убијених у ратовима широм света и небројене друге злочине.

Наша ера је препуна страдања, али и свесних, спасоносних и надахњујућих жртвовања. Обиловала су им прва три века апостолске заједнице, али и драматични 20. век. То су периоди који јасно показују да су духовно-моралне вредности извор највеће снаге и да је њихове носиоце немогуће победити. А ми сами, Русија и Кина, никоме не претимо, свима нудимо сарадњу, а не конфронтацију, свесни да је сарадња основ људске креативности и безграничних достигнућа. У свету не само да има места за све, него ће човечанство у заједници свеопште сарадње бити најуспешније.

У таквом свету нема места једино за тоталну себичност владајуће западне олигархије. И зато она, као и увек, по систему „завади па владај“ потпирује свеопшти рат, иако је и сама свесна да нема реалних изгледа на велики успех, а надајући се да ће „на свом терену“ – терену конфронтације, насиља, интрига и обмана, ако не победити, а оно бар донекле поправити свој положај.

Јер на сцену ступа Нови свет. Русија и Кина су у сваком погледу успешније и јаче од Запада, а највећа предност им је на духовно-моралном плану. Ратови, убијања и понижавања људи ће бити забрањени. Као и владаће помоћу корупције, саркастично названо „демократија“.

Још 2020. познати руски политолог Сергеј Караганов је констатовао: «Одузевши САД и Западу војну супериорност, на чијој основи се заснивала њихова петстогодишња доминација у политици, економији и култури, ми смо ослободили свет, створили услове да народи и државе слободно бирају свој пут.»

Отуда и садашња украјинска перипетија, која не може ни да заустави, ни да промени историју, која је већ наступила. Западна олигархија сада води Други европски рат после Другог светског, који је истовремено и Први светски хибридни рат. Први европски рат је вођен директно против Србије, а Други – истог типа, води се индиректно против Русије. У међувремену је западна олигархијска диктатура извршила огромне униполарне злочине у Авганистану, Ираку и Либији. Али већ у Сирији је била руском војно-политичком силом спречена да учини огроман злочин и зато је тада, 2014. године, покренула последње средство које је имала у резерви – украјинску паклену машину. Русија је тада поступила и принципијелно и мудро, дошавши у позицију да њен данашњи изнуђени реванш буде

НЕОДОЉИВ.

Истовремено увиђамо да је владајућа западна олигархија била дубоко неискрена у свим великим питањима Првог и Другог светског рата. Ипак, тековине Другог ће бити очуване, јер тако хоће Русија и Кина, а за Запад је последњи час да се томе прилагоди, да не би био осуђен као носилац новог фашизма.

Србија је весник Новог света, који предводе Русија и Кина. После два века обнављања своје државности, које јој је омогућила Русија, али које се одвијало у западном културно-привредном и правном миљеу, можемо да захвалимо својој вери и Божјој промисли што смо и даље на правој страни историје и што смо нада за целу Европу (а о Балкану да и не говоримо). Зато све наше интелектуалне и стваралачке способности данас морамо усмерити ка једном циљу: како да што пре и што потпуније материјализујемо своје духовно братство са Русијом.

Управо то је пут Србије до почасног места у Новом свету – БРИКС-у, ШОС-у, Великој Евроазији, али и до улоге кључног фактора мира и повезивања на Балкану и у Европи.

Ове велике промене у свету не смемо да не схватимо на време, поготову јер смо им и сами допринели.

А хоће ли слобода умети да пева као што су сужњи певали о њој? – питао би Бранко Миљковић.

То зависи од нас. Ако Бог да, доживећемо одговор на то питање.

Политика, 26. јула 2022.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/512941/Pogledi/Kaka-v-ce-biti-novi-svet>

ПОРУКА XX КОНГРЕСУ КП КИНЕ

Поштовани другови и пријатељи,

Велика је част и задовољство поздравити Комунистичку партију Кине, као организацију која је остварила највећа достигнућа у историји човечанства. Социјализам кинеских боја, изграђен на темељима изузетне кинеске философске и духовне традиције, као и изузетан научни, економски и социјални развој највеће светске нације, инспиришу и дају наду целом човечанству да је заједница заједничке судбине могућа и да је близу.

Сви смо поносни што ће XX конгрес ваше партије дискутовати о томе како да Кина постигне још више и како да се сви ми придружимо Новом свету, који предводе Кина и Русија, свету равноправних, свету трајног мира и владавине истинске демократије и међународног права. Народ Србије је био прва жртва милитантног империјалистичког унилатерализма. Пружили смо отпор њиховој агесији, не губећи наду да је бољи свет могућ и да је близу.

Лично сам посебно поносан што сам имао прилику, почетком 90-их, да учествујем у успостављању сарадње између КП Кине и Социјалистичке партије Србије, и у организовању

посета Београду делегација КП Кине поводом III и IV конгреса СП Србије, укључујући у покретању иницијативе „Београдски форум за свет равноправних“ 2000. године. Ова плодна сарадња је дала додатну снагу нашој земљи, помогла нам је да обновимо свој суверенитет и да остваримо снажну и успешну стратешку сарадњу последњих година под руководством председника Сија и Вучића.

Народ Србије гледа у будућност са сигурношћу и одлучношћу, инспирисан нашим пријатељством и сарадњом. Дозволите ми, поштовани пријатељи, да упутим своје најбоље жеље за успешан рад вашег XX конгреса на добробит кинеског народа и мира и развоја у свету.

Живела Комунистичка партија Кине под мудрим руководством друга Сија!

Владимир Кршљанин, амбасадор,
Председник Покрета за Србију,
потпредседник Међународне словенске
академије наука, образовања, уметности и културе,
секретар Међународног комитета „Слободан
Милошевић“

16.10.2022.

СРБИЈИ ЈЕ МЕСТО МЕЂУ ПОБЕДНИЦИМА

Данас добро плаћени евробироократи, без обзира да ли заузимају управљачке позиције у Бриселу или у некој од престоница ЕУ, већином делују против интереса народа и против принципа демократије, а по наређењима англоамеричке олигархије. И усуђују се да прете Србији.

А та олигархија је 1999. изазвала Први европски рат на тлу бивше Југославије, и 2022. Други европски рат на тлу бивше Украјине. Оба су били и против Европе. А пошто је Други рат, већ по традицији, страшнији од Првог, они су на време склонили Велику Британију са европског попришта. И сасвим у свом „постмодерном“ антиљудском и антихришћанском стилу пандемије, „великог ресета“ и ЛГБТитд, за виновнике су прогласили Србе и Русе.

Први европски рат је био проба за Други. Међутим, испоставило се да је Први био резултат обести униполарне светске олигархијске диктатуре, док је Други резултат очајања због заувек изгубљене светске доминације.

До скоро је имало смисла говорити да нам је и од самог формалног уласка у ЕУ, битнији напредак у достизању „европских стандарда“. Сада је то под

знаком питања, јер оволико одступање од демократије и гурање сопствених народа у сиромаштво, деиндустријализацију, смрзавање и рат, а све у туђем интересу, очигледно сведочи о краху система. Наравно, у Западној Европи још постоје достигнућа од којих се може учити, али сада је опет очигледно, као што је било очигледно под бомбама 1999, да је примена система који нам намећу евробироократи – за Србију најгора могућа опција.

Наравно, из своје коже, и из своје Европе, се не може. Али је крајње време да Европу почнемо да гледамо другим очима. Да почнемо да се поносимо тиме што смо носиоци њених изворних духовно-моралних вредности, да наставимо плодну сарадњу са европским нацијама, али да се дистанцирамо од пропалог евробироократског пројекта, који ће у месецима и годинама пред нама срушити, и надамо се претворити у истински евродемократски пројекат (онај до Урала или до Владивостока) – сами европски народи.

У овом часу, суверена Србија, у савезништву са Русијом и Кином, главни је извор европске наде и једини гарант европске будућности. И зато, упркос хистерији која влада међу евробироократама, морамо, слушајући и глас народа, још мало храбрије водити своју независну спољну политику и развијати је на следећи начин:

а) задовољити се придруженим и одустати од пуноправног чланства у ЕУ и смањити ниво сарадње са НАТО на уобичајени ниво „партнерства за мир“, бар док те организације не одустану од своје антидемократске и неоколонијалне политике;

б) ући у придружено чланство или партнерство у дијалогу са Савезном државом Русије и Белорусије (а ту своје место могу добити само Србија и будућа ослобођена Украјина), Евроазијским економским савезом, ОДКБ-ом, Шангајском организацијом за сарадњу и БРИКС-ом (што су већ учиниле многе значајне земље света, само није јасно зашто Србија још није).

Курс независне спољне политике Србије је потпуно исправан и изазива поштовање многих у свету. Ипак, он се мора даље развијати на предложени начин да би наша независност била потпуна, јер у периоду 2000-2012. независности није било и створена је потчињеност западним центрима моћи у многим областима, што нашу међународну позицију још увек чини рањивом.

Србија широм света има велики углед, поготову код својих најмоћнијих савезника, Русије и Кине. У том угледу постоји део који се темељи на тековинама два светска рата и несврстане политике, али његов највећи део произилази из нашег отпора међународној диктатури 1990-их, када смо

иницирали настанак праведнијег Новог света, који данас предводе Русија и Кина.

Баш зато што свет јесте у преломном историјском раздобљу, није нам довољна само тактичка вештина, већ се морамо ослонити на своју стратешку цивилизацијску супериорност, која нас учи, како нас је недавно у Београду подсетио Сергеј Бабурин, да није могућа „златна средина између добра и зла“.

Недавно је више од 100 најугледнијих бранилаца Србије у Првом европском рату, на војном, политичком, дипломатском, културном и информативном попришту, али и младих српских политичара и активиста, потписало и објавило несвакидашњи документ: Повељу српско-руског братства, којом се истичу, како приврженост традиционалним европским, хуманистичким, хришћанским духовно-моралним вредностима, тако и њен регионални, европски и светски значај.

У политичком смислу, Европа почиње да ври. Мађарска упорно пружа отпор евробироократама. У Италији је већ традиционалистичка коалиција убедљиво победила на изборима. У Чешкој и другим земљама не јењавају масовни протести. Трећи светски – лажовски рат (или неуспели покушај рата највећих лажова и криминалаца против човечанства – јер је технологија масовног лагања последња област у којој имају примат) у коме се за још мало

доминације или некажњености олигархијских злотвора масовно жртвују животи, благостање и достојанство људи и у којем евробирократа и њихове газде бесрамно газе истину, морал и међународно право, не либећи се од сарадње са фашистима и терористима, мора бити и биће заустављен.

А Србија не сме бити објекат уцене евробирократа и њихових газда, већ субјекат новог, праведнијег света – на почасном месту, међу победницима, како смо и навикли да је видимо.

Политика, 11. 10. 2022.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/520508/Pogledi/Evropa-gledana-drugim-ocima>

КРЕНИМО У СУСРЕТ НОВОМ СВЕТУ!

Људско стваралаштво је колективни чин. Ипак, од Старог Рима до данас, западне силе су биле узрочник небројених ратова и патњи највећег дела човечанства. Односно, одлазећа доминација Запада није била заснована на стваралаштву, него на разарању и пљачки.

Срби и Руси су носиоци високих православних духовно-моралних вредности. Слично је и са Кинезима и њиховом конфучијанском традицијом. За све нас је доминантан принцип у међуљудским односима САРАДЊА (“cooperation”), а не НАДМЕТАЊЕ и СУКОБ (“competition”) као у случају Запада.

На наше очи, подстакнут српским отпором агресији западног „униполаризма“, као последњег трзаја вишевековне западне доминације, почиње нова епоха и рађа се квалитативно бољи Нови свет, који предводе Русија и Кина.

За разлику од старог, западног, заснованог на злоупотреби људских недостатака, Нови свет се заснива на коришћењу људских врлина. Зато су у њему духовно-моралне вредности кључне.

Поредак који се рађа, Руси засад зову „праведни мултиполарни систем“, а Кинези „заједница заједничке будућности човечанства“. Тај Нови свет је чврсто утемељен на међународном праву насталом као резултат Велике победе над фашизмом у Другом светском рату.

За само неколико деценија, без пљачке, агресије и ратова, Русија – на војнополитичком пољу, а Кина – на економском, постале су водеће светске силе. Тиме се доказује супериорност стваралаштва над деструкцијом, што је и дефинитивни крах злочиначке доминације Запада.

Западни свет се лажно представља као прогресиван и демократски, а у ствари представља међународну диктатуру неизабраних појединаца и група, одговорних за патњу, понижење и смрт многих милиона људи, која за „демократске“ признаје само земље спремне да им се подреде.

У очајничком покушају да бар одложи и ублажи свој дефинитивни историјски пораз, западни капиталистички систем је у битку убацио свој последњи, дуго припремани адут. Изазвао је велики оружани сукоб на простору Историјске Русије – бившег СССР, по моделу испробаном 90-их, у такође од Запада изазваном, и такође уз коришћење фашистичких елемената, оружаном сукобу на простору Историјске Србије, односно бивше

Југославије.

Осим што изазива огромне жртве и разарања, овај нови сукоб не оставља Западу никакве шансе на успех. Не само због огромне војне и моралне снаге опорављене Русије, већ и зато што су лекцију из 90-их добро научили и Срби, и Руси, и Кинези.

Стратешко партнерство са Русијом и Кином у многоме је ојачало позицију Србије и у значајној мери обновило њен суверенитет привремено изгубљен 5. октобра 2000.

Данас Србија напредује и одолева искушењима, али ипак не можемо рећи да је у потпуности спремно дочекала рађање Новог света, а поготову не актуелну међународну кризу изазвану агонијом Запада.

У Србији још увек постоји огромна и недирнута мрежа западних НВО, медијских и обавештајних структура, које се несметано финасирају из иностранства, а њихово дејство није фатално само захваљујући дубини кризе у којој се Запад налази. Сарадња јесте наш основни принцип, али овде се не ради о сарадњи, већ о недопустивој субверзији.

Ипак, највећа контроверза и „кост у грлу“ Србије је Европска унија. Ако не дође до револуционарних

промена у њој самој, наше пуноправно чланство је незамисливо без признања независности „Косова“ и погоршања односа са Русијом. Од даљег „приближавања“ имамо више штете него користи јер се повећава наша зависност од Запада и његов уцењивачки потенцијал. А ми никако нисмо ти који нешто дугују Западу, него обрнуто. Запад нама дугује бар 100 милијарди долара ратних репарација. Поред тога, ЕУ убрзано постаје нерешив проблем и самој себи, а последње земље које су од придруживања имале неке користи биле су Грчка и Португалија. ЕУ на своју штету остаје подређена губитничком англоамеричком блоку. Србија и Русија баштине највеће европске вредности и то нам је значајан залог боље будућности.

Треба хитно окупити економске стручњаке и дати им реални задатак да направе план супституције невеликих средстава из европских фондова и могућег смањења инвестиционе активности из ЕУ у случају да одлучимо да се задржимо на придуженом чланству. Поред тога, веома је битно да се „сарадња са НАТО“ сведе са садашње широке, на неопходни минимум.

Било би природно, а више је него неопходно, даље јачање или укључивање у интеграционе процесе са Русијом и Белорусијом, ЕАЕС, ШОС и БРИКС, а које окупљају већину човечанства, у чему Србија неоправдано стратешки касни. Притом, чињеница „да

се не граничимо“ са Русијом уопште није пресудна, јер је у сличној ситуацији, на пример, Јерменија.

Одржавати у сопственом интересу сарадњу и са Истоком и са Западом, важно је, али у данашњим околностима није лако. Прилике су нас натерале да научимо и то да се са великим пријатељима на Истоку може и мора разговарати искрено, а са непријатељима на Западу се (бар до његовог краха) мора разговарати неискрено, јер они не умеју другачије. Ипак, прикључивање западном пропагандном наративу о „руској агресији“ је лоше за Србију. Посебно су непотребне дневнополитичке поштапанице да се не подређујемо „утицају великих сила“, да „српски интерес“ значи „ни Исток ни Запад“ и друга слична реторска изједначавања браће и непријатеља, посебно с обзиром на њихове цивилизацијске разлике, које смо јако добро осетили на својој кожи. Довољно је рећи: ми водимо независну политику.

Интензивирање братске хуманитарне сарадње Русије и Србије, стратешки је важно, а неоправдано касни, посебно имајући у виду прекиде 1948-1988. и 2000-2012. То је одговорност обе земље, а с обзиром на њихову величину, већа је на руској страни. Очекујемо да се и то промени.

Ми смо жртва западне агресије. Отргнути су нам значајни делови територије и становништва. Једини начин да вратимо бар део отетог је савезништво са

Русијом. А економски моћна Кина ће, као и досад, просуђивати колико поверења да нам поклони, на основу тога колико смо блиски са својим духовно и историјски најближим савезником – Русијом.

Велики део свог поштовања према нама, Русија и Кина заснивају на нашем отпору НАТО агресији 90-их. На томе се заснива и сав наш међународни углед. Да бисмо сачували то поштовање и тај углед, морамо сами гајити успомену на руководиоце и хероје тог отпора.

Веома је важно да се повећа јавно деловање и утицај српско-руског братства, усусрет очекиваној руској победи у садашњем резидуалном светском сукобу, која ће широм отворити врата за епоху мира, стваралаштва, људског достојанства, економског напретка и социјалне правде – за Нови свет!

(Излагање на округлом столу “Србија, Русија и рађање Новог света” одржаном 10. новембра 2022, у организацији Српско-руског братства.)

Политика, 1. децембра 2022.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/527160/Pogledi/U-succet-novom-svetu>

ИЗДРЖАТИ ДО ПОБЕДЕ!

У свету, реално, победа се већ десила. За само неколико деценија, без ратова, колонизација и уцена, Русија и Кина (и остале водеће државе независне од САД), претекле су САД и њихове вазале у свему!

Почео је да живи Нови свет, у коме су људски живот, људско достојанство, људска заједница и људско стваралаштво – апсолутне вредности!

Претекле су их у свему, заправо у готово свему. По огромној количини зла и потпуном одсуству савести, Запад је и даље без премца. А по медијско-манипулативним ресурсима и технологијама, стављеним у функцију зла, Запад је такође у предности. И кренуо је у очајнички противнапад, доказујући на делу да је у стању да не трепнувши, стави у своју функцију и жртвује животе стотина хиљада Украјинаца, али вероватно и других људских бића у Европи и на Блиском Истоку, чији животи за њих немају никакву вредност. Сврха овог противнапада није победа, која није ни могућа. То је очајнички покушај да се испробају још неиспробане манипулативне технологије и колико-толико поправи свој положај и умањи победа Новог света. **Први европски рат**, онај против Срба, водио се на ограниченом простору бивше Југославије и на глобалном медијском простору.

Други европски рат, онај против Руса, води се на неограниченом простору. Он је у правом смислу глобални, и с обзиром на своју очајничку димензију, само ће убрзати дефинитивни историјски пораз западне геноцидне хегемоније. Већ сада морамо констатовати да је политички Запад рак-рана на ткиву човечанства, чији опстанак противречи опстанку живота.

Осим Русије, Кине, БРИКС-а, Евроазије, од покорности Западу су се дефинитивно одрекли и читава Африка и Латинска Америка. Немачки канцелар Шолц је ових дана у Аргентини у Јужној Африци добио праве лекције суверенитета и државничке мудрости. А Србији су све ове земље братске и пријатељске. Неминовна скоро победа Русије на украјинском фронту довешће Русију у делту Дунава, дакле на Балкан, па ће и „аргументи“ о томе да је Русија далеко – пасти у воду! У мутно Дунаво или у Црно море, свеједно. А и да нас не спаја међународни пловни пут, државним територијама, спојеним државним суверенитетом или војним савезништвом, мора се обезбедити комуникација, чак и кад нису територијално повезане (као што је случај са Калињинградском облашћу или Јерменијом, на пример).

Да ли је Србија део света у коме су САД, НАТО, Велика Британија, Немачка, Италија? Несумњиво да није, иако се добро познајемо – и кроз сарадњу и кроз

ратове. Од свог удруженог злочиначког подухвата против Срба, започетог 90-их, после бројних увертира у ранијим вековима, они до данас не одустају, иако смо им исправно нудили и сарадњу и шансу за „поправни“. Ипак, могли смо се кладити да ће нам захтев за признање „Косова“ испоставити пре евентуалног пријема у ЕУ.

Међутим, они су одлучили да то учине већ данас, и то – ултимативно!

Ситуација је озбиљна и не може проћи без по нас негативних последица. Али, с обзиром на снагу наших принципа и наших савезника, не треба да се плашимо. Најважније је сачувати јединство, наше супериорне духовно-моралне вредности и увереност у победу. Односно, не постати жртва експлозије западних манипулативних лагарија, избећи страх и унутрашње сукобе.

Са друге стране, морамо бити свесни да овај ултимативни захтев изискује корекцију наше спољне политике. Разуме се да захтев не можемо прихватити, али исто тако нам ни интеграција са онима који нам тај захтев упућују више не може бити прихватљива, а камо ли приоритет. Уз инсистирање на равнопарвној сарадњи са свима као приоритету, ми морамо појачати све облике сарадње и интеграције са пријатељским земљама – Русијом и Кином у првом реду.

Има много задатака пред нама. Оних које независна Србија мора да реши, али које свакако може да реши ако буде независна.

Будимо, не само иницијатор, него и један од неимара Новог света. Постигнимо нови степен народног јединства и издржимо до победе, која је близу!

Политика, 8. фебруара 2023.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/536689/Pogledi/Put-do-novog-sveta>

СЛОБОДАНОВ ДАН

Дан спомена, односно дан његовог одласка у вечност, 11. март, као 2006, и ове године пада у суботу. У хашком казамату званом Шевенинген, који су некад држали нацисти, а сада натисти (разлике готово да нема), уморен је Слободан Милошевић. Мученички је пострадао јер је под његовим вођством Србија најпре васкрсла, а затим је водила Нови косовски бој, у којем, као ни у оном 1389, није поражена. На послетку, у пет година хашке суданије, сам против машинерије тајних служби НАТО, Слободан је одбранио српску истину и косовски завет. Битку, на терену вечног живота, Србија предвођена Слободаном и даље води. Вечна Србија, мила мати, пробудила је тако свој народ, али и Русију и Кину и постала весник Новог света. Задатак нас, њене деце, је да будемо достојни Србије и Слободана.

Али, идимо редом у сагледавању оног најважнијег што се данас види.

Шта је Слободан Милошевић за Србију?

Обележавајући шест векова Косовске битке 1989, милиони Срба су жељно слушали Слободана, који је објавио да постојимо, да су наш дух, вера, традиција и наше име живи, да свима нудимо братску, или бар равноправну сарадњу, али да своје

злочинцима нећемо дати. Знајући шта, коме, на ком месту и у којим условима говори, он је пророчки наслутио и Нови косовски бој. И показао да смо за њега спремни.

Православна, историјска Србија је дакле васкрсла. У срцима својих људи и као држава. Да нису биле много снажне наше духовно-моралне вредности и у срцима наших људи и у личности нашег вође, то не би било могуће. Ни да се бране Историјска Србија, њен стваралачки развој и социјална правда.

На те вредности одмах су ударили демонски легиони „демократског запада“ – са свих страна. Усташе, балисти, терористи, нарко-мафија, НАТО-кохорте, санкције, НВО, хашки трибунал...

У Првом европском рату, који је НАТО водио против Срба, успели смо да одбранимо Србију, Црну Гору, Републику Српску и Косово и Метохију. За своје победе добили смо трајну међународноправну потврду – Дејтонски споразум и Резолуцију 1244.

Под најтежим санкцијама наметнутим кроз систем УН, које је икад добила једна земља, сачували смо независност и социјалну правду. Није започета масовна „прихватизација“, сачували смо монетарни суверенитет и банкарски систем.

Храм Светог Саве је стављен под кров, а православне духовно-моралне вредност и слободарске традиције поново су постале основни друштвени стожер.

Самитом на Криту отворили смо врата за нови Балкански савез и историјско помирење и братско зближавање свих балканских народа, што је толико уплашило и разјарило НАТО да су одмах покренули своје најтеже оружје – терористички и агресивни рат за Косово и Метохију.

Први пут у историји, гласањем оба већа Савезне скупштине, покренули смо 1999. формалну иницијативу за улазак у државни савез са Русијом (и Белорусијом). Јељцин се није усудио да то прихвати. Али наша херојска војска и полиција и наш херојски народ предвођени Слободаном, издржали су 78 дана бомбардовања, а Јељцина је на челу Русије заменио Путин. И већ у августу 2000. његова влада је са Слободановом потписала споразум о слободној трговини.

После десетогодишњег отпора војној, економској, субверзивној, агентурној и пропагандој машинерији НАТО – најмоћније злочиначке организације свих времена, српски народ се заморио и поклекао, али не под бомбама, него пред лажима званим „обојена револуција“. Слободан је свргнут и послат у Хаг – рупу на међународном праву, где је

сам, уз помоћ групе волонтера из удружења „Слобода“ и својих сведока, водио своју последњу, можда и најславнију битку – одбранио је истину и стекао ореол великомученика.

Многи у свету, чак и непријатељи, поштују Србе због њиховог херојства – у светским ратовима, за које знају из књига, и – у одбрани од агресивног НАТО фашизма, онда кад је био најмоћнији, које су доживели. То поштовање је црвени тепих који се простире пред Србијом у новом свету.

Дакле, за Србију – Слободан је нови кнез Лазар. И – слобода народу!

А шта је Слободан Милошевић за свет?

Владимир Путин, Јевгениј Примаков, Генадиј Зјуганов, Сергеј Лавров, Сергеј Шојгу, Дмитриј Рогозин, Валентин Распутин, Вјачеслав Кликов, Александар Солжењицин, Никита Михалков, Александар Лукашенко, Фидел Кастро, Јасер Арафат, Данијел Ортега, Моамер Гадафи, Роберт Мугабе, Каролос Папуљас, Константин Мицотакис, Харилаос Флоракис, Алваро Куњал, Жан Виденов, Харолд Пинтер, Петер Хандке, Микис Теодоракис, Жак Вержес, генерал Пјер Мари Галоа, Мишел Колон, Едвард Херман, Дајана Џонстон, адмирал Елмар Шмелинг, нека су од највећих имена која су

поштовала председника Милошевића или сарађивала са њим. Ипак, чак и глас тих великих људи и Међународног комитета за његову одбрану, ретко је успевао да пробије гвоздену завесу великих западних медија.

Међународни комитет, који данас носи његово име, још увек постоји, као знак да је Слободанова борба од огромног, непролазног значаја за свет. После прве генерације копредседника: Велко Влканов, Ремзи Кларк, Александар Зиновјев, на челу комитета је друга генерација: Клаус Хартман, Мајкл Паренти и Сергеј Бабурин. Упркос пандемији, а поводом 80 година од рођења Слободана, комитет је 2021. одржао конференцију под насловом „Милошевић – против НАТО злочина, за Нови свет“ (www.milosevic.co).

По духовном утемељењу, моралном и политичком ауторитету и самопрегорној борби за добробит народа, можемо рећи да је Слободан Милошевић претеча Владимира Путина. Нажалост, њих двојица се никада нису срели и имали су врло мало прилике да сарађују. Путин је покушао да му помогне – дао је гаранције за његово лечење у Москви (које трибунал није прихватио) и збринуо је његову породицу, када је била мета прогона.

Слободанова Србија је снагом примера показала свету да је могуће одупрети се злу. А Путинова Русија је у Другом европском рату, који НАТО води против

Руса, пред победом, која ће свет ослободити од зла.

Русија и Кина су предводници Новог света, а Србија је његов весник. И Русија и Кина су свесне да им је лекција Слободанове Србије помогла да се ослободе илузија и чврсто стану на ноге. Оне то никада неће, нити могу заборавити.

НАТО је најпродуктивнија индустрија злочина у историји. НАТО је сам по себи злочин. За злочине НАТО, па ни за убиство Слободана Милошевића до сада нико није одговарао. Али томе се ближи крај. У Новом свету нема места за НАТО.

И, као што је још 2001. рекао Александар Зиновјев: „Слободан Милошевић је симбол антиглобализма“.

Градећи стратешко партнерство са Русијом и Кином, Србија је стала на пут обнове суверенитета, економског и духовног развоја. Али у окружењу и унутар Србије још нам прете тамне сенке НАТО фашизма и Видовдана 2001. Милошевић и многи његови саборци су још изопштени и готово да се не смеју помињати. Тек када угледате споменик Милошевићу у центру Београда, то ће бити знак да је Србија слободна и у савезу са Русијом. За сада, Слобода(н) је у нашим срцима.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/22528-vladimir-krsljanin-slobodan-milosevic/>

САВЕЗ СА РУСИЈОМ – ПУТ ОПСТАНКА И СПАСЕЊА

Русија и Кина данас предводе људску цивилизацију, која је на путу тријумфа над својом супротношћу, оличеном у нелегитимној злочиначкој олигархији, коју често зовемо „Запад“. Тај тријумф који је већ наступио, али је мало одложен због рата у бившој Украјини, можемо звати „Нови свет“ или „Свет равноправних“, јер ће бити ослобођен од неправде и злочина.

Нови свет карактеришу духовно-моралне вредности, љубав и сарадња, док у антицивизацији све то нема значаја, или само представља параван, а једини стварни принцип је власт помоћу злочина и обмане.

Ако посматрамо Европу, вековима је православни свет главни носилац цивилизације, односно духовно-моралних вредности, у континуитету од Ромејског, Душановог и Руског царства, до савремене Русије и Србије.

Србија и Русија су стога вековима главна мета Запада, од крсташких ратова, преко Првог и Другог светског, до садашњих – Првог европског (против Срба) и Другог европског рата (против Руса).

Немогућност да се раније и адекватније одупремо, произилази из суштинске разлике цивилизације и антицивилизације. Агресивни и лукави, пре свега англосаксонски Запад је пет векова био економски и војно најмоћнији део света, намећући свима опасну илузију да је управо западна друштвена и политичка мисао најбољи начин да се разуме свет. Данас знамо, и ми и Руси, да то није тако.

То знање смо скупо платили, али оно је омогућило Русији да заузме садашњу водећу позицију у свету.

Нови свет је претекао Запад у свему, јер је сарадња, а не злочин – темељ стваралаштва. У прави час, јер једино тријумф Новог света у свему, може спречити Запад да покрене нуклеарни рат.

Када би злочиначка олигархија била сигурна да ће она преживети, заједно са довољним бројем своје послуге, не би се либила да уништи човечанство.

Србија је била претеча, весник Новог света. Наш отпор НАТО агресији није био очајнички, већ духовно и морално супериоран и зато 19 западних земаља нису успеле да нас победе.

Први Косовски бој, 1389, који нисмо изгубили, учинио је крај Душановом, последњем реалном

сукцесору Ромејског царства. Тек после тога се уздигло Руско царство.

Други Косовски бој, у коме је Слободан Милошевић пострадао попут Лазара Хребељановића, такође нисмо изгубили.

Он је отворио пут уздицања Путинове Русије. Може се рећи да Други Косовски бој, или његов епилог, још увек траје и да нису случајно главне полуге западног притиска на нас управо захтеви да признамо независност Косова и уведемо санкције Русији.

Рат против Југославије, односно против Срба, почео је, не случајно, одмах после распада Совјетског Савеза.

Србија је била духовно и морално дорасла искушењу пред којим се нашла. У најтежим околностима, у Србији су јачали православље, независна економија и социјална правда. Иако без подршке великих, парирало се и на геополитичком плану.

Непосредни повод за раније планирани терористички прокси рат на Косову и Метохији 1998. и директну НАТО агресију 1999. био је самит земаља Југоисточне Европе на Криту 1997, на коме су Милошевић и албански премијер Нано договорили

мирно решавање проблема КиМ. Био је то у ствари савремени покушај стварања Балканског савеза, којим би се одстранио деструктивни западни утицај. НАТО то није могао да поднесе.

У априлу 1999. Савезна скупштина је донела одлуку о приступању СР Југославије Савезу Русије и Белорусије. Иако због Јељциновог страха није остварен, то је био највећи искорак у остваривању вековних духовних и историјских тежњи српског народа.

Сутрадан, после почетка агресије, 25. марта, Савезна влада СРЈ је донела одлуку о прекиду дипломатских односа са САД, Великом Британијом, Немачком и Француском, као најодговорнијим државама у НАТО агресији. Тај предлог је, на јутарњем проширеном колегијуму савезног министра, изнела моја маленкост.

Није случајно што је ових дана Русија одбацила иницијативу Волфганга Ишингера да баш ове четири државе буду „посредници“ у мировним преговорима Русије и Украјине. А да је после 5. октобра наше исхитрено обнављање дипломатских односа са ове четири земље било преурањено, а свакако у случају САД и Британије, доказује и недавна одлука Републике Српске да прекине дипломатску комуникацију са ове две земље.

Још су два крупна примера из тог доба, који доказују величину политике Србије, док је била у пуној мери суверена. У фебруару 2000, на 4. Конгресу СПС, Слободан Милошевић је затражио да се ускрати гостопримство „срамној мисији“ међународне заједнице на КиМ, под чијим окриљем је настављен геноцид и етничко чишћење Срба.

У оквиру истог конгреса, одржана је велика међународна конференција са представницима преко 100 партија из целог света, у чијем сам организовању непосредно учествовао.

Конференција је својим геслом „За свет равноправних“ афирмисала главно питање данашњице и антиципирала настанак Новог света.

Савез са Русијом, дистанцирање од САД и Британије (бар док темељно не промене своју политику), одустајање од чланства у ЕУ, ослобођење Косова и Метохије, стварање новог Балканског савеза и све то у Новом свету равноправних, који предводе наши пријатељи Русија и Кина, биле би одреднице спољне политике истински слободне и суверене Србије, на шта нас обавезују и наши пали хероји и цивилне жртве НАТО агресије.

Други европски рат, који Русија у бившој Украјини води против НАТО, Запад је покренуо по истој

историјској формули и обрасцу као Први европски рат против Срба. У ствари та два рата су један исти рат – епилог Другог Косовског боја, односно егзистенцијални, васељенски рат, како каже Нарочњицка.

И зато морамо бити заједно са Русијом.

Када ће бити могуће повући који конкретан потез у политичкој, економској и другим сферама, треба пажљиво извагати, али ово мора бити наша стратегија, јер то је услов нашег опстанка и спасења.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/25684-vladimir-krsljanin-srbija-rusija-nato-rat/>

Излагање амбасадора Владимира Криљанина на округлом столу Српско-руског братства „НАТО ратови против Срба и Руса“, одржаном 24. марта 2023. у Београду. Учесници су били, са руске стране (путем видео обраћања): Јевгениј Примаков, Сергеј Бабурин и Наталија Нарочњицка, а са српске: Владимир Криљанин, Горан Петронијевић, Љубинко Ђурковић и Срђан Першић.

БЕРЛИНСКИ ЗИД, ГВОЗДЕНА ЗАВЕСА И НОВИ СВЕТ

Нас из «гарнитуре» коју је предводио Слободан Милошевић, и која је била на челу најважнијег општенародног покрета у новијој српској историји, засипали су лавином оптужби измишљених у склопу хибридног рата против Срба. Међу тим оптужбама посебно, «опште» место заузима оптужба да «нисмо разумели пад Берлинског зида». Та се оптужба најчешће изриче без објашњења, као нешто неспорно и општеприхваћено, а што би можда требало да значи: нестало је, заувек или на дуже време, свет социјалне правде, а заменио га је гангстерски свет, који је сам себи залепио на чело «демократску» етикету. Тај свет је богат и моћан и треба му се прилагодити, па ћемо живети боље.

Али, у свакој работи иза које стоји нечастиви, и у овом резонувању је све «наопачке-наглавачке». То је пут право у «царство земаљско», заправо пут у пакао, пут у којем на кратко добијеш цркавицу, а изгубиш душу. Да су мењали веру да угоде богатим и моћним агресорима, Срби би одавно нестали. Да опросте наша браћа и комшије, данас би били, што Бошњаци и Албанци, а што Хрвати. А да ли би им због тога било боље, закључите сами.

Први Косовски бој Србија је водила 1389.

против Османлија, а други 1999. против НАТО. Због наше духовне и моралне супериорности нису успели да нас победе. Косовски завет је крвљу потврђен. Лазар и Слободан су пострадали.

Данас, када је после три деценије свима јасно да смо деведесетих били у праву, а над Европом се поново надвијају сабласти Берлинског зида и «гвоздене завесе», ми смо ти који морају да упуте упозоравајући вапај: да ли је могуће да не видите и не разумете највеће револуционарне промене – настанак Новог света у којем водећу улогу имају наши историјски савезници и да ли сте свесни колико би такво превиђање било лоше по српски народ?

Али идимо редом и поређајмо неке важне чињенице:

1. Супротно наративу западне пропаганде, Берлински зид и «гвоздена завеса» нису били производ социјалистичког света, него западног распиривања конфронтације и покушаја настављања Хитлеровог рата против Русије (СССР). Прво је Черчил у Фултону 1946. објавио тај рат, лансирајући термин «гвоздена завеса», а онда је она и формално настала 1949. под називом НАТО пакт (настанак Варшавског уговора шест година касније је био изнуђен, као и изградња Берлинског зида 1961.). Али уместо врућег, кренуо је «хладни», односно хибридни рат. Тек када је због његовог дејства и неспособности

(такође изазване западном субверзијом) да своје друштво духовно утемељи, СССР доживео крах, кренула је војна офанзива НАТО: Први европски рат (против Срба, на 50-годишњицу НАТО), чија је последица био улазак целе Централне, Источне и Југоисточне Европе (осим Србије и Српске) у НАТО и продор до граница Русије, и Други европски рат (против Руса, на 75-годишњицу НАТО), у којем, за разлику од Наполеоновог и Хитлеровог рата, Запад против Русије нема никакве шансе. Зато се овај рат и води туђим (украјинским) рукама, а покренут је из чистог очајања и са надом да ће Русија бити економски и политички дестабилизувана, па онда поражена изнутра револуцијом, као 1917. Од тога, наравно, нема ништа, и зато јер уз Русију стоје Кина и највећи део света. А ратови вођени уз помоћ (нео)нациста, без обзира на најмоћније пропагандне технологије у историји света, не могу да задобију снажну народну подршку ни у земљама НАТО.

2. Ми деведесетих, наравно, нисмо могли тачно предвидети да ће НАТО кренути у напад на Русију преко Украјине баш почетком 2022. и да ће тај напад Русија за неколико дана предухитрити. Али смо све трендове јасно видели: знали смо ко је историјски агресор, српски и руски непријатељ, куда води сарадња са усташама и балистима (чак смо се са нашим украјинским пријатељима солидарисали у протестима против пенетрације НАТО у ту земљу), знали смо да су наше духовно утемељење и социјална правда историјске одреднице које се не могу

победити ни избрисати, знали смо да је будућност Балкана у геслу «Балкан – балканским народима» и у новом Балканском савезу и зближавању са Русијом, дакле – без НАТО. А знали смо и то да се под налетима НАТО хорди, слободна Србија и слободни Балкан, као извориште духовности и наде за читаву Европу, могу створити само ако буду имали Савез Србије са Русијом и Белорусијом као своју окосницу. Наравно, да то знамо и данас. Због свега тога, НАТО није успео да нас порази 1999. А чак ни пораз, који смо доживели у «обојеној револуцији» нешто касније, није био потпун, па је Србија смогла снаге да 2012. уклони са власти НАТО колаборационисте, у значајној мери обнови своју сувереност и успостави стратешко партнерство са Русијом и Кином.

3. Русија и Кина баштине православну веру, конфучијанску доктрину и достигнућа социјализма, победу над фашизмом и колонијализмом, као и међународни правни и политички поредак настао на њеним темељима. Поред тога, оне су данас најмоћније земље света у војно-политичком, економском и духовно-моралном смислу. Оне су најмоћније и у демократском смислу, јер је код њих демократија заиста власт народа, а не параван за власт бескрупулозне и у злочину огрезле олигархије. Преко БРИКС-а, ШОС-а и других регионалних интеграција и глобалних иницијатива, оне данас предводе човечанство у процесу коначног ослобођења од ратова, експлоатације и западне олигархије. Наступа крај капитализма,

неоколонијализма и светске олигархијске диктатуре и ствара се нови светски привредни систем. Рађа се Нови свет, мултиполарни и демократски, свет равноправних, свет добра и духовно-моралних вредности, заједница заједничке судбине човечанства. У том свету Србија, као весник, први носилац отпора таласу агресије и историјски пријатељ Русије и Кине, треба да заузме своје заслужено и достојно место. У Новом свету има места за све, и за народе Европе и Северне Америке, који су дуго били инструмент, а све више су жртве олигархијске диктатуре, али који су дали свој значајан допринос научном и технолошком развоју човечанства. Србија може, и треба, да помогне њиховом укључивању у Нови свет.

4. «Морамо да се прилагођавамо Западу, јер смо у НАТО окружењу, а Русија нас је оставила иза гвоздене завесе.» Од више познаника сам чуо ту тезу. Као у свим опасним заблудама, и у тој процени има истине. Та теза се, нажалост, шири без великог отпора.

Очигледно је да НАТО прижељкује или своју победу или нову «гвоздену завесу», али таква могућност је практично искључена. Једине две могућности су победа Русије или – уништење човечанства. Врло ускоро, можда већ за годину или две, свет ће изгледати сасвим другачије – неће бити Запада, каквог смо навикли да гледамо последњих

пет векова, а нарочито оног ужасног из 20. и са почетка 21. века. НАТО и ЕУ ће се највише изменити, ако уопште буду постојали.

За гажење међународног права и своје европске ратове и освајања у садејству са фашистима и терористима, укључујући покушај отимања Косова и Метохије, НАТО главешине ће морати да одговарају по истим критеријумима као нацисти у Нирнбергу.

А Русија нас није нигде «оставила». И из изјава њених високих званичника, и из Концепције спољне политике, усвојене ових дана, јасно је да ће Русија и војно бранити своје савезнике, где год да се налазе, што је доказала у Сирији.

Што се пак тиче «страних инвестиција», јасно је да су могућности Кине у том смислу веће од оних које нам нуде ЕУ и САД, а о односу према нама да и не говоримо.

Деведесетих смо прижељкивали овакве промене у свету. Сада су наступиле. Ратови против Срба и Руса су један исти рат. Ми нисмо у рату поражени, а Русија ће победити и за нас. Можемо вратити све што нам је отето – треба само да објавимо да смо савезник Русије.

Србија, наравно, треба да чува мир. Али пре свега, Србија мора да разуме суштину највеће промене у историји човечанства – настанка Новог света, за који је и сама поднела велике жртве. Србија мора да разуме своју духовну, историјску улогу и снагу. И ради свог опстанка и спасења, и ради опстанка и спасења човечанства, и на Истоку и на Западу, она не сме да у одсудним временима чини велике уступке злочиначкој западној олигархији, која ће ускоро и на западу бити одбачена и осуђена.

За нас, Нови свет је пре свега оваплоћење Новог завета, а самим тим и Косовског завета. Србија је васкрсла јер:

Христос васкрсе – ваистину васкрсе!

Политика, 11.4.2023.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/547462/Pogledi/Berlinski-zid-gvozdена-zavesa-i-novi-svet>

ИЗЈАВА ЗА ТАСС ПОВОДОМ ДОБИЈАЊА РУСКОГ ДРЖАВЉАНСТВА

Српски дипломата Кршљанин прокоментарисао добијање руског држављанства. Политичар је изјавио да држављанство Руске Федерације додељено Србину симболизује јединство два народа

БЕОГРАД, 20. априла. /Дописник ТАСС Александар Дзјуба/. Српски политичар и дипломата Владимир Кршљанин, који је добио руско држављанство указом руског председника Владимира Путина, рекао је у четвртак у коментару за ТАСС да је овај догађај за Србе пример јединства два народа.

"Својом жељом и молбом за држављанство, која је, на моју радост, наишла на разумевање и одговарајућу одлуку на највишем нивоу у Руској Федерацији, желео сам да покажем Србима да смо ми [са Русима] практично једно", каже Кршљанин и додаје да "већина Срба то разуме и осећа, али има и оних који то не разумеју у потпуности".

„За мене овај догађај веома много значи. Готово цео свој свесни радни век провео сам у политици и дипломатији, а то је око 35 година. Све време, из најдубљег уверења, радио сам на томе да односи

Србије и Русије буду што бољи, и да наше земље и народи буду што је могуће ближи, не из ирационалних разлога, већ из дубоког разумевања и осећања да је то у интересу обе државе и народа“, рекао је политичар.

Српски дипломата је посебно нагласио да је Србија захвална Русији не само за то што постоји у модерној историји, већ и што „остаје слободна и независна“. "Русија данас предводи слободни свет. Она га спасава од највеће претње у његовој историји. У том смислу, Русија мора да предводи и православни свет, да врати у свој загрљај не само Украјину, већ и Балкан, а то се може само преко Србије“, рекао је Кршљанин.

„Добијање руског држављанства за мене је извор допунске мотивације да наставим посао којим сам се до сада бавио“, нагласио је српски политичар. „Не раздвајам Србина од Руса у себи, и обрнуто“.

Према указу руског председника Владимира Путина објављеном 20. априла, Владимир Кршљанин, српски политичар и дипломата, који је раније обављао функцију вишег саветника у Министарству спољних послова Републике Србије, а 2022. добио титулу амбасадора, песник и академик Међународне словенске академије наука, образовања, уметности и културе, добио је руско држављанство.

<https://tass.ru/mezhdunarodnaya-panorama/17573829>

ДОБРО ДОШЛИ У НОВИ СВЕТ!

Пошто смо остали непобеђени у НАТО агресији 1999. – Првом европском рату, у фебруару 2000. смо у Београду одржали велику међународну конференцију политичких партија из целог света, под геслом «Међународни односи у новом веку – за свет равноправних!». На тим основама смо касније створили организацију која и данас делује: «Београдски форум за свет равнопарних». Те исте године, у октобру, западна олигархија је извршила (нео)колонизацију наше земље путем «обојене револуције» и послала у Хашки трибунал председника Милошевића. Ми смо тада створили организацију «Слобода», а после његовог убиства у Хагу, створили смо «Покрет за Србију», тежећи ослобођењу и уједињењу Срба, што је делимично постигнуто 2012. године. Дубоко разумевајући и осећајући наше духовно-моралне вредности и нашу историју и традицију, а такође поздрављајући настанак Света равноправних, Мултиполарног света, или краће Новог света, прошле године смо створили организацију «Српско-руско братство». Синергијом те четири организације, настојимо да концентришемо снаге за уклањање западног колонијалног утицаја и за наше достојно учешће у Новом свету, који предводе наши пријатељи и браћа – Русија и Кина.

Западна олигархија је неколико векова чувала своју светску хегемонију убијањем много милиона људи.

Она је антиљудска по својој суштини, а људским идеалима и стваралаштвом се користи само ради своје антидемократске власти и својих апетита. Она је своју моћ и своја оруђа (убиства, пљачку и обману) стварала и усавршавала у одступању од Новог завета и основне хришћанске вредности – љубави према Богу и ближњему. Сва историја њене доминације је историја ужасних ратова и разарања – крсташки ратови, колонијални ратови, светски ратови, европски (Први 90-их против Срба, и Други сада против Руса), хибридни, мрежни ратови...

Зашто су њена главна мета вековима били Руси и Срби, а у последње време и Кинези? Зато што су они представници истинских људских цивилизација, чији успех не само да искључује успех, него и само постојање предаторске олигархије са претензијама на светску хегемонију. А Србија је једна од наследница Византије, чије је краткотрајно балканско царство у 14. веку било последњи узлет Другог Рима, пре него што је штафета предата Трећем – Русији. А и после тога су Срби и Руси били у садејству у свим драматичним моментима европске историје, све до данас.

Двери у Нови свет нам свима отварају Русија и Кина, а такође и организација БРИКС, коју данас следи већина човечанства. Они су за само неколико деценија, без икаквих ратова и колонизација, прстигли Запад којим управља злочиначка

олигархија, и у војно-политичкој, и у економској, и у моралној сфери. Зашто? Из простог разлога, што је људско стваралаштво – колективни чин, оно цвета уз љубав и равноправну сарадњу, а све врсте ратова и насиља су му сметња. Зато сада већина човечанства цвета и повезује се, а западна олигархија, супротстављајући се томе, уништава и себе и своје народе. Нови, слободни свет је акумулирао позитивно искуство целог човечанства. У њему и има места за све! Позивамо у Нови свет и западне народе, који све више постају жртве своје олигархије, и желимо им што брже ослобођење!

Антифашизам је темељни цивилизацијски принцип савременог света. Највећи, а можда и једини глобални консензус у људској историји, постигнут је у осуди фашизма. Победа над фашизмом обликовала је општеважећи систем међународног права и међународних односа. Западна олигархија је у ратовима против Срба и Руса користила фашизам, историјски ревизионизам и гажење међународног права. Због тога јој треба судити по критеријумима Нирнберга.

Нови свет – то је чврста и организована доминација добра над злом!

(Излагање Владимира Криљанина, амбасадора, председника Покрета за Србију, потпредседника Међународне словенске академије наука, образовања,

уметности и културе, на Глобалној конференцији о мултиполарности 29. априла 2023.)

<https://srbratstvo.ru/krsljanin-na-globalnoj-konferenciji-o-multipolarnosti-dobro-dosli-u-novi-svet/>

БИТКА ЗА НОВИ СВЕТ

Данас смо сви ми, вољно или невољно, део одлучујуће битке светске историје – битке за Нови свет.

Питање је може ли људска цивилизација да преживи (и победи) или ће човечанство нестати под теретом криминалне олигархијске диктатуре. За све нас постоји само прва могућност.

Нови свет предводе Русија и Кина. И он је, наравно, социјалистички. Русија и Кина су претекле Запад у свему, без икаквих колонизација и ратова, за само неколико деценија. Оне су усвојиле, развиле и примениле сва највећа достигнућа људске цивилизације. Постале су еманација људског стваралаштва, које је колективни чин и много је продуктивније као хармонична сарадња, него као конкуренција и робовски рад. Њихова главна предност су духовно-моралне вредности, у супротности са криминалним системом, који злоупотребљава људске слабости и подстиче конфликте свуда. Дакле, победа Русије и Кине је потпуна и вечна. Вековно очекивање народа да ће социјалистичко друштво бити супериорно у свему, остварује се на наше очи.

А једини очајнички одговор западне олигархије је

рат! Суочени смо са већ два европска рата – против Срба 90-их и против Руса данас.

Општи услови у којима се ови европски ратови одвијају, заснивају се на вековној тежњи Западне олигархије да легитимизује зло и да створи вештачку равнотежу између добра и зла. А конкретни услови последњих деценија повезани су са развијањем и применом најразвијенијих технологија за манипулацију људском свешћу.

Шта је то тако изузетно код Руса и Срба (а у последње време и код Кинеза), због чега су они постали главне мете антицивизације? Љубав, солидарност, колективни дух, опште добро су главни принципи изворног хришћанства, али и конфучијанства. А ту је и заједничко искуство ових народа у антифашистичкој борби и у изградњи социјализма. Православно хришћанство је најближе изворном, а такође укључује искуство у изградњи културе, нације и државе. Православни концепт нације је много старији и много духовнији од западног. Срби и Руси су заветни народи. Са појавом њихових аутокефалних цркава у 13-15. веку, Срби и Руси себе дефинишу на духовно-моралним темељима, много више него на правним, генетским, материјалним и територијалним. Сем тога, њихове државе су настављачи Ромејског царства, које је Запад настојао да уништи. Српско царство на Балкану у 14. веку је била краткотрајно, али је зато Руско царство / империја / СССР /

Федерација постало и до данас остало највећа држава у светској историји. А Срби и Руси су наставили да интерагују у свим драматичним моментима европске историје.

Укратко, током много векова, свет ефективних људских вредности, а пре свега Православни свет, постао је највећи, егзистенцијални изазов за западну олигархијску диктатуру или антицивизацију. Само постојање Русије (и Србије, и Кине) чини западну хегемонију немогућом. А за западне мега-злочинце постоји само: или управљамо светом – или ништа! И ту су они у праву. Њихови мега-злочини су тако велики, да они просто не могу да преживе у било ком реалном правном систему. Сетимо се много милиона убијених у крсташким ратовима, колонијалним ратовима, светским ратовима, блискоисточним агресијама САД и НАТО, па све до ових европских ратова против Срба и Руса. Са САД на свом челу, Запад је еволуирао од главног деструктивног и агресивног фактора до малигног тумора на телу човечанства.

Коришћење фашизма, тероризма, субверзивног и медијског рата, заједно са историјским ревизионизмом и злоупотребом међународних организација и међународног правосуђа – то су били методи које је Запад применио против Срба у разбијању Југославије и НАТО агресији 90-их. И већ тада су тренирали Европу да делује против саме себе

(сетимо се прекида пловидбе Дунавом због порушених мостова). Ипак, остали смо непоражени јер нас је предводио Слободан Милошевић – симбол антиглобализма, како га је описао Александар Зиновјев. Политика Србије за време Милошевића, била је у свим аспектима иста као политика Русије и Кине данас – политика Новог света. Зато морамо увек памтити и даље истраживати и славити српско јунаштво и достигнућа тог времена. И више од тога, морамо стално подсећати цео свет, па и саме Србе, на значај њиховог отпора, који је већ назван – Други Косовски бој. У том циљу, треба да подржимо снажнију активност Међународног Милошевићевог комитета.

Дакле, посреднички рат у бившој Украјини је последњи очајнички покушај мега-злочинаца да преокрену ток историје, изведен истим методама, али без изгледа на успех, И као у Другом светском рату, они жртвују нас, Европљане, својим антиљудским апетитима. Постоје само два могућа исхода: 1) победа Русије (и Новог света) или 2) уништење живота на Земљи. Данас је на свим пристојним људима и поново на нама, Европљанима, да допринесемо првом исходу и спасењу човечанства, као и да учинимо други исход немогућим.

Највећи, а можда и једини глобални консензус у људској историји, постигнут је у осуди фашизма. Победа над фашизмом обликовала је општеважећи

систем међународног права и међународних односа.

Данас, као и 90-их, имамо политичку супротстављеност двеју сталних чланица СБ УН – Русије и Кине, које би да сачувају систем утемељен на победи над фаизмом, са преостале три – САД, Великом Британијом и Француском, у којима део владајуће олигархије обезвређује победу над фашизмом, сарађује са фашистима и покушава да настави рат фашиста против Србије и Русије. Ипак, између рата 90-их и овог данас, постоји једна битна разлика. У Првом европском рату, у бившој Југославији, Срби су успели да остану непоражени од неупоредиво војно јачег НАТО, и то у време униполаризма. У Другом европском рату, у бившој Украјини, међутим, Русија ће победити НАТО, у време мултиполаризма. Русија, Кина и већина човечанства ће ликвидирати западну агресивну хегемонију и казнити њене злочине.

Морамо се борити и против историјског ревизионизма. Садашњи рат јасно показује да је историјски ревизионизам оруђе фашиста, њихових саучесника и спонзора, те за њега не може бити никаквог оправдања.

Дакле, морамо да се организујемо, изборимо и славно ступимо у Нови свет – праведни мултиполарни и мултилатерални свет, заснован на међународном праву, равноправности, сарадњи, социјалној правди

и истинској демократији. И баш то је заједница заједничке судбине човечанства.

У Новом свету, већина човечанства цвета и повезује се, а западна олигархија, супротстављајући се томе, уништава и себе и своје народе. Нови, слободни свет је акумулирао позитивно искуство целог човечанства. У њему и има места за све! Позивамо у Нови свет и западне народе, који све више постају жртве своје олигархије, и желимо им што брже ослобођење!

Нови свет – то је чврста и организована доминација добра над злом!

Станимо раме уз раме за брзу, потпуну и коначну победу Новог света над фашизмом и антихуманизмом!

До победе!

(Излагање Владимира Кршљанина, које је било једно од шест уводних излагања на 50. конгресу Светског савеза слободних мислилаца, одржаном под геслом „Слободно мишљење и нови мултиполарни свет“, 18. маја 2023. у Франкфурту на Мајни.)

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/35477-vladimir-krsljanin-nato/>

4. УВОД У НОВИ СВЕТ

СРБИЈА И РУСИЈА У ЕВРОАЗИЈИ: ДУХОВНО-ИСТОРИЈСКИ ТЕМЕЉИ И ПЕРСПЕКТИВЕ

Пре неколико дана, тачније у суботу, испратили смо Смиљу Аврамов. Миша Вацић, председник Српске деснице, и ја, смо се после неког времена срели на том испраћају и тада ме је позвао да данас говорим, што ми је велико задовољство – знајући њега као провереног борца за српске патриотске идеале, и уз жељу за успех ове организације и младих људи који је чине.

Испратили смо тада Смиљу Аврамов, једног од корифеја српске научне мисли, која је веома цењена у Русији, па је на централном месту на њеном испраћају био венац Међународне словенске академије и порука коју је из Москве упутио Сергеј Бабурин, председник те академије. Значи да су на духовном нивоу, и научном, ако хоћете, везе између Србије и Русије веома снажне и нераскидиве.

Председник Србије Александар Вучић се јуче и данас налази у званичној посети Казахстану, другој по величини земљи ЕАЕС и ОДКБ. Видели сте како је са великом срдечношћу и са највишим могућим почастима дочекан у овој пријатељској земљи. Добио је и највише одликовање Казахстана и титулу почасног професора њиховог главног универзитета,

а могућности и политичке и привредне сарадње се још шире отварају. Ово наглашавам због тога да бисмо уочили неке ствари које се морају уочити. Прво, Казахстан је земља у којој је већинско становништво муслиманске вере. Друго, то је земља – савезник Русије и једна од централних у овим организацијама и интеграцијама које сам споменуо. И треће, веома је различит третман наших руководилаца и представника наше земље, без обзира на друге аспекте односа и сарадње, који су неизбежни, у заиста пријатељским земљама и у оним које морамо да зовемо пријатељским, јер је то у нашој природи. Ми свима пријатељску руку нудимо, али такође, у стању смо да приметимо чије је пријатељство искрено, а чије је само на речима.

Пошто се тиме и као дипломата и научни радник бавим, а и тако смо се договорили Миша и ја – да нешто кажем о евроазијским интеграцијама, укључујући ОДКБ, ја бих рекао неколико кључних речи о две битне ствари. Једна битна ствар је шта нас историјски везује за те организације и колико је та веза чврста, дубока, стара, на чему се заснива, да ли се може са нечим поредити... А друга је шта те организације представљају данас и шта оне могу нама да понуде, ако појачамо са њима сарадњу и ако им се, евентуално, придружимо.

I

Основна ствар за нас нису све те земље заједно, него је основна ствар Русија и наша историјска блискост са Русијом. А она је потпуна.

Ми смо истовремено и рођена браћа, повезани као Словени, истим пореклом и практично истим језиком и културом, а са друге стране, оно што је посебно важно, нас везује вера, односно цивилизација у чијој основи је православна вера.

То је оно што данас одређује понашање, а и увек је одређивало, појединаца и народа у свету.

Корени тога, они забележени, које вреди приметити, почињу у време Светог Саве, који је утемељивач савремене Србије, али који је оставио и огроман допринос и огроман утицај на савремену Русију. Свети Сава је постао то што је постао, под утицајем руских монаха, из манастира популарно званог Русик, односно Пантелејмон, на Светој Гори. Он се са њима договорио да се замонаши, иако његово племићко, дворско окружење, није то од њега очекивало. После је Свети Сава утемељио, заједно са својим оцем Стефаном Немањом, Хиландар као српску царску лавру и водећи манастир. Међутим, веза са Пантелејмоном се наставља, и када Русија долази под монголско-татарску владавину, Цар Душан прихвата

покровитељство – ктиторство над Пантелејмоном. У време врхунца српске средњовековне државе, по Србији су једнако третирани, и препуна је Србија поседа ова два манастира – подједнако и Хиландара и Пантелејмона. Што значи да је Србија помогла Русији да духовно опстане, да извор своје духовности на Светој Гори сачува у време кад је Русији било тешко. Навикли смо да говорим о руској помоћи нама, али занимљиво је да схватимо да је та помоћ обострана, као што и приличи међу рођеном браћом.

Ми и Руси смо исконска, права, европска цивилизација. Европска цивилизација се темељила и хиљду година развијала у Источном римском царству, које је трајало хиљаду година као најважнија чињеница савремене историје, и руска и српска култура су заједно потекле оданде. Свети Сава је превео и допунио, уредио, систем тзв. римског права, које је у ствари Јустинијаново право, кодификовано у Источном римском царству, које су после на Западу назвали Византија, покушавајући да се дистанцирају од њега – варвари који су претендовали на континуитет са „западним“ Римом – они грабљивци које данас познајемо као НАТО пакт – суштина им је била иста све време.

„Кормчаја књига“ или „Номоканон“ је правни систем написан на језику, који је истовремено био и српски и руски – то је црквенословенски језик (који се неправедно не учи у „класичним“ гимназијама, а

требало би да се учи паралелно са латинским и грчким, зато што је то основа наше културе и основа онога што повезује словенске православне народе). Дакле, у време Светог Саве, у средњем веку, ми смо имали исти књижевни језик са Русима. Важно је то нагласити – да не буде да су Руси нешто друго од нас. А Номоканон је постао темељац велике – и српске и руске државотворности.

Ово су чињенице које морамо да имамо у виду, јер једино оне објашњавају онај интензитет односа који смо имали у последња два века, и то колико су се Руси трудили да нам помогну да се ослободимо од турске владавине, и чињеницу да никада нисмо имали никаквог ратног конфликта између себе, него смо увек имали заједничке непријатеље и увек ратовали на истој страни.

А у последњем херојском подвигу српског народа – 1999. године, у отпору НАТО агресији, учињен је први пут озбиљан корак да се оствари, осим духовног, и државно јединство Србије и Русије. И тада је покренута процедура за прикључење Србије Савезу Русије и Белорусије. А то је најужи облик источне интеграције, онај који је резервисан за потпуну, рођену браћу.

Постоје, као што знамо, и шири облици, који су такође веома важни. А пре него што кажем пар речи о тим облицима, цитирао бих вам две мисли важних

личности руске историје, које језгровито објашњавају шта смо то ми и Руси заједно, и зашто је данас Русија под Путином, патриотом и православним државником, постала нада за читав свет. Први цитат је из 18. века:

„Предност Русије над другим државама је у томе што њома директно управља Господ Бог.

Иначе се не би могло разумети како она уопште постоји.“

Гроф Бурхард Кристоф фон Миних (1683-1767), руски генерал-фелдмаршал

Дакле, Немац. Од Петра Великог и Катарине Велике, многи су Немци ступили у службу Русије и постали њени поданици. И на овом примеру видимо како протестантски дух покушава да увек све рационално објасни. Па ако до рационалног објашњења како Русија постоји не може доћи, онда је закључак да Господ Бог њома управља. Дакле, Миних је, долазећи из другог система вредности, у Русији ипак досегао велику истину.

А што се тиче правих, суштинских разлика нас и Запада, о њима нам говори, у 19. веку, чувени Фјодор Тјутчев, велики руски песник, који је био и државник

и дипломата. Он је о положају Русије у свету забележио следеће:

“Између Русије и Запада не може бити савеза ни ради интереса, ни ради принципа, и ми, Руси, морамо увек памтити да су принципи, на којима су засноване Русија и Европа, међу собом толико супротни, толико се узајамно искључују, да је живот једне могућ само по цену смрти оне друге. Из тога произилази да једина могућа политика Русије у односу на западне силе, није савез са овом или оном од тих сила, већ разједињење и поделе међу њима. Јер само када су међу собом разједињене, оне престају да буду непријатељске према нама – због своје немоћи.“

Фјодор Тјутчев (1803-1873)

Темељ наше цивилизације, праве, исконске европске цивилизације, основни појам наше цивилизације, наше вере, је **ЉУБАВ**. Ако се над тим замислимо, схватићемо и нашу тежњу ка праведности, и наше херојске подвиге кроз историју. А љубав значи и одсуство мржње. Цела ова Европа, овај Запад, о коме Тјутчев говори, се у прошлости два пута ујединио против Русије. Често, кад говоримо о Наполеону и Хитлеру, изгледа да су то ратовали Французи, па онда Немци против Русије. Не, у оба случаја је против Русије ратовала уједињена Европа. И у оба случаја, рат се завршио на исти начин: Русија је освојила

Париз, када је била на то принуђена, па је онда освојила и Берлин. Али никаквих одмазди није било. За разлику од западњака, који су Дрезден сравнили са земљом, који су сравнили са земљом Хирошиму и Нагасаки. Ништа они нису тиме поправили. Они су само показали своју природу.

Наша православна цивилизација је стваралачка. Ми стварамо, јер нас је Бог тим стваралачким даром обдарио. Ми смо његови саучесници у стварању света и ми стварамо богатства за све, и праведно их расподељујемо.

Њихова цивилизација је освајачка, гангстерска, код њих је принцип „човек је човеку вук“, који не постоји ни у животињском свету. Значи треба од некога отети, украсти, преварити га, експлоатисати, ако треба и убити да би се од њега узело, иако нам је Бог подарио довољно за све.

II

Толико историји и о принципима. А сада о данашњим интеграцијама. Оне имају више нивоа.

Ту је најпре Савезна држава Русије и Белорусије.

Затим постоји Евроазијски Економски Савез, чије су пуноправне чланице Русија, Белорусија, Казахстан, Киргизија и Јерменија, а Молдавија има статус посматрача.

Постоји ОДКБ, као војна организација, али она није војни пакт у класичном смислу, о чему говори и њен назив: Организација Договора (односно Уговора) о Колективној Безбедности. Подвучени су дакле, дефанзивни принцип и одбрамбени карактер ове организације. Примери Наполеона и Хитлера показују шта значи одбрана, ако неко удари на Русију. А данас видимо шта се дешава и у Сирији.

Чланице ове организације су такође Русија, Белорусија, Казахстан, Киргизија и Јерменија, плус Таџикистан.

Има још много земаља које су кандидати и које су у преговорима.

Основна карактеристика евроазијских интеграција је да не постоје стриктна правила која се намећу. За разлику од Европске Уније која вам намеће правила, која су по вас неповољна ако сте мали. Овде пак нема никаквог мешања у унутрашње ствари земље. Она суверено одлучује о свом политичком и економском систему, а принципи сарадње се уређују тако што се прилагођавају свакој новој чланици, тако да се она

осећа подједнако безбедно и равноправно.

Овде се под термином Евроазија, подразумевају за сад, земље Историјске Русије, или некадашњег СССР, које се реинтегришу, пошто их је Запад разбио. Међутим, те интеграције су отворене и за друге, тако да, у преговорима су и међу кандидатима и земље попут Монголије, Ирана, Турске, Сирије, Туниса итд. И Србија води преговоре о успостављању зоне слободне трговине са ЕАЕС. Први је такву зону задобио Вијетнам. Наглашавам да се интеграција шири и изван оквира бившег СССР, јер нам понекад говоре да је то облик сарадње само за те земље и да ми тамо немамо шта да тражимо, што није истина.

Осим евроазијских интеграција у ужем смислу, овако како сам их описао, постоји и појам Велике Евроазије, који су недавно лансирани Владимир Путин и Си Ђинпинг, лидери Русије и Кине. Велика Евроазија обухвата, са једне стране ЕАЕС, а са друге стране Економски појас Пута свиле. Сарадња Русије и Кине постоји и кроз организацију БРИКС, али се и на терену – Евроазијском континенту одвија једно сложено пријатељско преплитање и војно-политичко савезништво ове две, у овом часу, већ највеће светске силе – зато што морамо констатовати, свакоме очигледну, кризу и залазак Запада.

Да завршим – Србија треба да буде срећна због развоја догађаја у свету. Њу, засад, од формалног

прикључивања овим перспективним савезима, одвраћају чињенице о економској и другој зависности, коју су нам постпетооктобарски режими наметнули, у односу на Запад. Тако да је нама, у овом тренутку, 8-9 пута већа размена са ЕУ него са Русијом, као највећим делом ЕАЕС.

Нама предстоји један велики пут, и зато је важно ово што данас овде говоримо. Велики пут, велики труд, али знајући све оне историјске источнике, које смо поменули, и историјску традицију, ми можемо бити сигурни у успех тог пута. Морамо се трудити на свим пољима да јачамо и економску и политичку и војну сарадњу и оно што се данас зове хуманитарна сарадња – да имамо што више контаката на плану образовања, науке, културе са нашом браћом и пријатељима из Русије.

Војно-политички савез са Русијом је осигурање наше будућности. А учешће у евроазијским интегративним процесима је проширење економских и безбедносних перспектива нашег развоја.

(Излагање на трибини Српске деснице, одржаној 10.10.2018. у сали СО Нови Београд)

<https://youtu.be/lZ42LA7L1XM>

АНГЛОСАКСОНЦИ ОД УКРАЈИНЕ ПРАВЕ АНТИРУСИЈУ

По мишљењу многих домаћих и страних публициста и аналитичара, украјинска криза је у много чему слична катастрофи, која је уништила Југославију. «Луганск 1» се обратио српском књижевнику, политичару и дипломати, бившем помоћнику Слободана Милошевића, председнику Српског одељења Међународне словенске академије Владимиру Кршљанину са молбом да одговори на неколико најактуелнијих питања.

- Владимире, и Ви сте говорили о томе да Украјина понавља судбину Југославије. Да ли то сведочи о менталној блискости два словенска народа? Или о томе да се остварује један исти сценарио који намећу спољне силе?

- Судбина Југославије се може поредити и са СССР и са Украјином. С једне стране, СССР је био историјска Русија, а Југославија – историјска Србија. А са друге, Титова Југославија и постсовјетска Украјина су добиле истог подлог покровитеља – САД. До почетка 90-их обавезна заклетва америчких председника је била «САД гарантују независност Југославије». А када су њу уништили, реченица се мало променила: «САД гарантују независност Украјине». Како су сами англосаксонци приметили, њихова империја нема

савезнике ни пријатеље – само будуће жртве. А њихов главни принцип је узет од Јулијана Апостата: «завади па владај». Таква је природа пљачкашке антицивизације, која се свим силама труди да уништи нашу стваралачку православну цивилизацију – праву цивилизацију Европе. Наравно, неће им то успети. Скоро сви данас виде да се антицивизација налази на путу самоуништења. Али тужно је што се наша крв пролива...

- Ви сте више пута били у републикама Донбаса. Какве је емоције код Вас изазвало то што сте видели својим очима?

- Страдања невиних цивила изазивају жалост и гнев. Али високи морал бранилаца, испуњених православном вером и одлучношћу да остваре социјалну правду, надахњује и чини народни отпор важним и за Русију и за свет.

- Шта, по Вашем мишљењу, може да натера власти у Кијеву да обуставе агресију против Донбаса?

- Одлучност народа (не само у Донбасу) и одлучност Русије.

- Да ли још увек постоји могућност да се Донбас

врати у састав Украјине? Под којим условима?

- Тешко је у то поверовати. Изгледа да не би била довољна ни темељна промена политике Кијева. Било би неопходно и да се потпуно промени концепт и организација државе. По бечким и ватиканским рецептима англосаксонци су узели да праве од Хрватске – Антисрбију, а од Украјине – Антирусију. Уз охрабрујући осмех Запада у тим државама данас бесне духови фашизма. А свету не треба ни фашизам, ни Запад који га је створио и који му се осмехује. Тако да питање није само у томе – у Украјини или не. На кантару су сад најкрупнији улози, који одређују судбину човечанства.

- Постоји полемика о томе, треба ли одржавати изборе у републикама Донбаса у условима украјинске агресије која се наставља. Шта Ви мислите: да ли су овогодишњи избори неопходни ЛНР и ДНР? Није ли боље да се избори одложе и одрже по окончању борбених дејстава?

- Ми не знамо када ће се окончати борбена дејства. Држава и народ морају да живе, јачају, развијају се, а за то није довољно привремено руководство. У ЛНР је изабрани председник поднео оставку, а затим су председника ДНР непријатељи убили. Сматрам да је тај трагични догађај пресудио да се избори одрже баш сада. (Избори у ЛНР и ДНР су заказани за 11. новембар – прим. прев.)

- Црквени раскол у Украјини је постао болна тачка за цео православни свет. Како обични Срби доживљавају напад на канонску Украјинску православну цркву?

- Још од времена турске владавине обични Срби не верују фанариотима, који су у то време на Балкану деловали као чиновници турске империје. А после њеног нестанка они су постали марионете Вашингтона, који је сада одлучио да одигра најопаснију карту у украјинском покеру. И међу српским јерарсима, од којих су неки блиско сарађивали са Фанаром, данас нема дилеме какву позицију да заузму, јер украјински преседан прети покушајем легализације расколника и у Црној Гори и Македонији. Али највећа је опасност, и ми то овде разумемо, претња да Украјина потпуно експлодира. То је мегапретња. Са Фанаром је лакше изаћи на крај.

- Земља Донбаса има давнашње везе са Србијом. Сећају ли се Срби далеке Славјаносрбије?

- За тај најсветлији пример православног и словенског јединства, срећом, у Србији зна сваки ученик, јер је једно од централних, најзначајнијих дела српске књижевности – роман «Сеобе» Милоша Црњанског, у којем је опеван тај подвиг наших предака.

- У ЛНР сада почиње са радом српски културни центар. Шта мислите да би могло да допринесе његовој активности? Има ли он перспективе? Да ли је неопходна подршка званичних власти?

- Центар настаје у важном историјском тренутку и на чврстој историјској основи. У њега су се слили ентузијазам београдског удружења «Славјаносербија», чији први човек Олга Милуновић је и ваша и наша земљакиња, и благородно тло луганског Универзитета «Владимир Даљ». Надам се да ће на темељу тог, засад невеликог и скромног центра, израсти хуманитарна размена у сферама културе, уметности, књижевности, филологије, сразмерна нашој блискости и историјском значају Славјаносербије. Треба привући истакнуте ствараоце, да би они, са своје стране, привлачили омладину. Очекујем да реагују и српски универзитети и значајне установе културе. А онда ни државна подршка неће бити ствар далеке будућности.

Андреј ЧЕРНОВ

<http://lugansk1.info/64469-vladimir-krshlyanin-anglosa-ksy-vzvalis-delat-iz-ukrainy-antirossiyu/>

ПОРУКА ДОНБАСУ ПОВОДОМ ДАНА СЛОБОДЕ

Поштовани пријатељи,

Почетком 20. века, 1912. године, Балкански (православни) савез, предвођен Србијом, под покровитељством Русије, ослободио је од турске власти готово читав Балкан – колевку хришћанског света и истинске европске цивилизације. Српска војска је била на јадранској обали данашње Албаније, а бугарска у предграђу Цариграда, када је и у Петербург и у балканске престонице стигао ултиматум Лондона и западних сила: зауставити офанзиву! Повући се! Да би заувек спречиле уједињење православног света на челу са Русијом, западне силе су наметнуле стварање две своје марионете на Балкану: државе «Албанија» и «европског дела Турске».

Вечнаја памјат Балканског рата остала је у чувеном руском маршу «Славјанка».

Током целог 20. века, све до наших дана, та иста битка се понавља. У Првом светском рату, који је букнуо на Балкану, хтели су да униште православну Србију, услед чега је она изгубила 1,2 милиона – трећину становништва, али је ослобођену територију проширила на Запад и створила Југославију. У

Другом светском рату, Југославију су први пут раскомадали и створили «независну Хрватску» - јединствену државну формацију у историји света, чији смисао је био геноцид, односно истребљење Срба. Само у логору Јасеновац убијено је 700.000. Ценом 1,7 милиона жртава, углавном српских, Југославија је поново рођена. А 90-их су је опет раскомадали. У деценији мрежног, хибридног рата, са медијским лажима, економским санкцијама и тероризмом, који је кулминирао агресијом целог НАТО против Србије 1999. и обојеном револуцијом 2000, Запад није успео да сломи веру и дух српског народа. Биле су десетине хиљада жртава, али језгро – Србија и Република Српска остају изван НАТО, иако тамо подло увлаче такође православне Црну Гору и Македонију.

Драги пријатељи, браћо и сестре,

Луче смо на првој линији били ми, а данас сте ви. Због тога још више ценимо вашу одлуку да се прикеучите празновању наших „Дана слободе“. Живећи с једним срцем од памтивека, заувек повезани заједничким гробовима, од веремена Славјаносербије, преко светских ратова, до добровољаца наших дана, овенчани мучеништвом и победама, ми знамо цену своје слободе. И нико нам је не може одузети!

Пре 100 година, 1. новембра 1918, српска војска је ослободила Београд, после свог васкрснућа

захваљујући одлучности Русије, која није дозволила западним савезницима да жртвују Србију.

Пре 74 године, 20. октобра 1944, снаге 3. Украјинског фронта Црвене Армије и НОВ Југославије, чију је ударну снагу представљао 4. Гардијски механизовани корпус под командом генерал-лајтнанта Владимира Жданова, после 7-дневних огорчених борби, ослободиле су нашу престоницу, Београд.

Београд је град на ушћу двеју великих европских река и једна од најстрадалнијих престоница света. Западне силе су га само у 20. веку пет пута бомбардовале. Процењује се да је током читаве историје око београдске тврђаве погинуло милион људи!

Стога ми имамо довољно разлога да празнујемо ове „Дане слободе“. А вас, браћо и сестре са Донбаса, сматрамо почасним и најдражим учесницима наше прославе! Желимо вам победу и благостање!

Живело духовно и борбено јединство Словена!

Живела слобода!

28. октобра 2018.

У име српског народа:

УДРУЖЕЊЕ СЛАВЈАНОСЕРБИЈА
УДРУЖЕЊЕ ТЕОДУЛИЈА
СРПСКО ОДЕЉЕЊЕ МЕЂУНАРОДНЕ
СЛОВЕНСКЕ АКАДЕМИЈЕ
ПОКРЕТ ЗА СРБИЈУ

ЈУГОСЛАВИЈА И (НЕ)МОГУЋНОСТ ЦИВИЛИЗАЦИЈСКОГ КОМПРОМИСА

Сажетак

У Југославији су се у истој држави нашле оригинална европска, вредносно-морална ПРАВОСЛАВНА цивилизација и ЗАПАДНА квазицивилизација. (Не)могућност њиховог компромиса се анализира на примеру ставова Петог и Шестог конгреса Коминтерне о Југославији и националном питању уопште. Коминтерна свој приступ заснива на негирању резултата Првог светског рата и западном концепту националног. Превиђајући православни концепт, она доприноси уништењу Југославије и доказивању немогућности цивилизацијског компромиса.

Кључне речи: Југославија, православље, Запад, цивилизација, Коминтерна

Југославија је имала своју много пута описану предисторију – и код православних Срба и код католичких Хрвата и Словенаца, и код осталих југословенских етничких и верских група. Такође је детаљно изучена и њена реална историја, посебно историја прве Југославије. Када је у питању друга Југославија, поједини аспекти њене историје још нису довољно изучени, пре свега због идеолошких

ограничења стављаних пред науку. Њена завршна деценија, као и период треће („скраћене“) Југославије, и поред великог броја радова, нису довољно расветљени, и због недостатка историјске дистанце и због екстремно супротстављених ставова критичара и бранилаца Југославије, како међу домаћим, тако и међу иностраним чиниоцима.

Још од Гарашанина, процес српског националног ослобођења, текао је паралелно са развојем идеје уједињења словенских балканских народа (изворно је та идеја овухватала и Бугаре)². Може се слободно рећи да је та идеја била код Срба општеприхваћена, односно није имала снажну опозицију. У политичкој пракси, југословенска идеја је добила пуни замах, и остварена је, под вођством Николе Пашића³ и захваљујући ратним резултатима Србије у Првом светском рату, упркос резервисаности и противљењу у редовима савезника.

КСХС, односно Југославија, створена после Првог светског рата, имала је димензије Историјске Србије, па је у добром делу политичке јавности популарно и поздрављена као „ново Душаново царство“. Нажалост, у време Наполеонових ратова, западни рационализам и западни концепт нације су постали доминантни у Европи, укључујући православне

² Васа Казимировић: *Србија и Југославија 1914-1945* I-IV, Призма, Крагујевац; Центар филм, Београд, стр.162

³ Васа Казимировић: *Србија и Југославија 1914-1945* I-IV, Призма, Крагујевац; Центар филм, Београд, стр.31

земље, што је довело до многих неспоразума, ратова и револуција. Стога српске елите нису биле у стању да разумеју, па ни да у пракси остваре „ново Душаново царство“, као државу засновану на моралним вредностима, а не на западном рационализму, иако се већина Срба према Југославији односила позитивно, у складу са својим православним цивилизацијским кодом.

Трагична контроверза између позитивних и негативних димензија Југославије, потиче од непомирљивих супротности (које су дошле до изражаја у безброј историјских ситуација, а најјасније у 20. и 21. веку) између православног цивилизацијског кода, и западног, као његове антитезе.

ПРАВОСЛАВНИ цивилизацијски (оригинални европски, вредносно-морални) код је утемељен на две основне хришћанске заповести, на љубави и искрености, на људској заједници, стваралаштву и друштвеној правди. Човеков живот треба да пролази у добрим делима, као тежњи ка спасењу, а спасење ни један људски ауторитет човеку не може гарантовати.

ЗАПАДНИ квазицивилизацијски, односно антицивилизацијски код је утемељен на тобожњим хришћанским темељима, а у ствари на завери да се хришћанска вера злоупотреби ради

људске себичности и похлепе, које хришћанство негира. Стубови западног кода су јавно рационализам, индивидуализам и приватна својина, а полујавно похлепа, конкуренција и социјал-дарвинизам. Спасење се може купити (католичка варијанта) или је гарантовано свима који поштују поредак (протестантска варијанта).

Ове две цивилизацијске антитезе се међусобно у потпуности искључују. Постојање једне искључује постојање друге. Њихово мешање је доктринарно непожељно, чак и забрањено, а пример Југославије показује да ни компромис није могућ. Православни код је искрен и мирољубив, а западни лукав и агресиван. То је довело до усташког геноцида над Србима, који је у коначном билансу уништио Југославију, заувек осуђујући њене противнике и китећи венцем мученика њене браниоце.

Један од кључних историјских фактора употребљених против Југославије били су закључци Дрезденског конгреса, на коме се КПЈ 1928. изјаснила за разбијање Југославије, под утицајем Коминтерне и њених ставова усвојених на Петом конгресу 1924. у Москви⁴. Иако је Коминтерна 1935, под утицајем фашистичке претње, званично променила свој однос према Југославији, антисрпске поставке Дрезденског конгреса трајно су утицале на понашање и ставове

⁴ Pavle Jakšić: *Nad uspomenu* I-II, Rad, Beograd, 1990, I str.284, 498.

многих чланова „Титове групе“, која се наметнула у руковођењу КПЈ, партизанском борбом и другом Југославијом⁵, што је олакшало њено разбијање 90-их.

Од значаја је проверити тезу о цивилизацијском краху Југославије на примеру ставова Коминтерне, као атеистичке организације, предвођене руским револуционарима.

Своју негативну позицију према Југославији Коминтерна је изложила у званичном документу «Национална питања Средње Европе и Балкана»⁶ усвојеном на Петом конгресу 1924. године. Одмах пада у очи да се негативна позиција не односи само на Југославију, него на практично све нове државе настале у Европи као последица Првог светског рата. Комунисти тог времена су у потпуности прихватили Лењинову оцену о неправедном, империјалистичком карактеру тог рата, па су се све њихове оцене о ситуацији у Европи годинама ослањале на ту темељну оцену. Сходно таквом карактеру рата, и све његове последице, укључујући новонастале државе, имају се негативно оценити, сматрали су они. Већ у уводном делу наведеног документа, износи се оцена

⁵ Pavle Jakšić: *Nad uspomutama II*, Rad, Beograd, 1990, I str.461.

⁶ *Пятый всемирный конгресс коммунистического интернационала*, 17 июня – 8 июля 1924 г., Стенографический отчет, Часть II (Приложения), Государственное издательство, Москва, Ленинград, 1925, стр.123-131

да је победа једне групе капиталистичких држава над другом, довела до јачања националних противречности и националног угњетавања у Средњој Европи и на Балкану. *«Диктирани силом победничке Антанте, Версајски, Сен-Жерменски и други споразуми који су уследили, створили су, у циљу борбе са пролетерском револуцијом, нове мале империјалистичке државе – Пољску, Чехо-Словачку, Југославију, Румунију, Грчку, засноване на анексији значајних територија са становништвом других нација, које су постале жаришта националног угњетавања и социјалне реакције.»*⁷ За Коминтерну, национално питање је у Европи после рата заострено, а борба «угњетених народности» постаје и «борба против империјалистичке буржоазије која је победила у рату»⁸. Коминтерна афирмише гесло о «праву сваког народа на самоопредељење, све до отцепљења» и тражи отцепљење «угњетених народа» из свих наведених «нових малих империјалистичких држава»⁹. Истовремено, Конгрес Коминтерне оштро осуђује све оне «појединце и групе» у редовима КП земаља овог региона, који «великодржавно» скрећу у страну «социјал-демократизма» или «национал-большевизма», остављајући «масе трудбеника» под «влашћу и хегемонијом шовинистичке буржоазије», тако што

7 Пятый всемирный конгресс Коммунистического Интернационала, 17 июня – 8 июля 1924 г., Стенографический отчет, Часть II (Приложения), Государственное издательство, Москва, Ленинград, 1925, стр.123.

⁸ Исто.

⁹ Исто, стр. 124.

пристају да се изврше само «делимичне реформе» нових држава и «угњетеним народностима» понуди само аутономија унутар тих држава¹⁰. Шта више, Коминтерна од комуниста у овим државама захтева сарадњу са «револуционарно-националним организацијама», инфилтрирање у њих, и ако је могуће, стављање на чело борбе «угњетених народности». Комунистима се, истовремено, намеће обавеза да воде енергичну борбу против распиривања националне мржње и шовинизма од стране буржоаских и социјал-демократских партија. Апострофира се и потреба «одлучне енергичне борбе» против антисемитизма, који се «крајње појачао» у Пољској, Румунији и Мађарској¹¹. А ваљда као потврду искренности и доследности свог залагања за равноправност народа и социјалну правду, Конгрес Коминтерне на крају уводног, општег дела овог документа, одобрава залагање, понуђено од стране комунистичких партија балканских земаља за «балканску федерацију равноправних и независних радничко-сељачких република»¹².

У наставку поменутог документа, Конгрес

¹⁰ *Пятый всемирный конгресс Коммунистического Интернационала*, 17 июня – 8 июля 1924 г., Стенографический отчет, Часть II (Приложения), Государственное издательство, Москва, Ленинград, 1925, стр.124.

¹¹ Исто, стр.125.

¹² *Пятый всемирный конгресс Коммунистического Интернационала*, 17 июня – 8 июля 1924 г., Стенографический отчет, Часть II (Приложения), Государственное издательство, Москва, Ленинград, 1925, стр.125

Коминтерне, детаљно разматра најзначајнија национална питања Средње Европе и Балкана, у посебним поглављима, са следећим насловима и редоследом: 1. Македонско и тракијско питање; 2. Украјинско питање; 3. Југо-словенско питање; 4. Чехо-словачко питање; 5. Горње-шлезејско питање; 6. Белоруско питање; 7. Литванско питање; 8. Мађарско питање; 9. Трансилванско и Добруцко питање и 10. Албанско питање¹³. Уз документ је штампано и допунско разјашњење ИК Коминтерне из октобра 1924. о чехо-словачком питању¹⁴.

Што се тиче садржине закључака Коминтерне о овим питањима, односно налога комунистичким партијама, они изгледају овако: 1. Треба да се ослободе и уједине делови Македоније, који се налазе у Бугарској, Грчкој и Југославији; исто важи за делове Тракије у Грчкој, Турској и Бугарској. 2. Прикарпатска Рус у Чехо-Словачкој, Западна Украјина (Источна Галиција, Волињ, Подљашве, Волињско Полесје и Холмшчина) у Пољској, као и Бесарабија и Буковина у Румунији, треба да се ослободе и припоје Совјетској Украјини. 3. Словенија, Хрватска и Македонија треба да се издвоје и постану независне републике, а комунисти се још морају борити и за ревизију Видовданског устава

¹³ *Пятый всемирный конгресс Коммунистического Интернационала*, 17 июня – 8 июля 1924 г., Стенографический отчет, Часть II (Приложения), Государственное издательство, Москва, Ленинград, 1925, стр.125-130.

¹⁴ Исто, стр. 131.

(иако се њом не може решити национално питање), против монархије и против хегемоније српске буржоазије, која спроводи национално угњетавање и денационализацију осталих народа, иако Срби чине само 39% становништва земље¹⁵. 4. По аналогiji Срби-Чеси, констатује се сличност Чехо-словачког са Југо-словенским питањем. Не само да Словаци треба да имају своју државу, него и Немци, Мађари, Украјинци и Пољаци који живе у тој земљи треба да остваре своје право на самоопредељење и отцепљење. У допунском разјашњењу ИК, међутим, допушта се и подршка захтевима појединих националних мањина да добију аутономију (иако је како се наводи, такво решење «половично»), док се могућност образовања «федерације националних радничко-сељачких република», као добровољног савеза, сматра најпримеренијом за период по укидању капитализма. 5. У питању Горње Шлезије, подељене између Немачке и Пољске, а насељене са оба народа, Коминтерна тражи од КП Немачке и Пољске да се у овој радничкој покрајини доследно боре и за диктатуру пролетаријата и против националног угњетавања. 6. Западна Белорусија (у саставу Пољске) треба да се ослободи и прикључи Совјетској Белорусији. 7. Источна Литванија (у саставу Пољске) треба да реализује своје право на самоопредељење до отцепљења. 8. Мађари на територијама које су анектирале Румунија, Чехо-словачка и Југославија, треба да имају право на самоопредељење до отцепљења. 9. Трансилванија и

¹⁵ Исто, стр.128.

Добруца треба да имају право да се издвоје у независну државу. 10. Делове Албаније су завојевале Италија, Југославија и Грчка, па треба подржати борбу албанског становништва за независност.

У президијуму на свечаном отварању Петог конгреса Коминтерне, седели су (по редоследу и са афилијацијама како су предложени¹⁶): Зиновјев (председавајући), Клара Цеткин, па онда Стаљин, Бухарин и Троцки (у име РКП), Телман и Гешке (Немачка), Трен и Селве (Француска), Бордига (Италија), Шмерал и Муна (Чехо-Словачка), Коларов (Балкан), Валецки (Пољска), Катајама (Јапан), Рој (Индија), Стјуарт (Енглеска) и Ден (Америка).

У својој уводној речи, на прву петогодишњицу Коминтерне, Зиновјев констатује да се покрет не развија онако брзо «као што смо желели» и да је чак и сам Лењин сматрао да је *«питање победе пролетерске револуције у свим земљама – питање месеци»*¹⁷. Ипак, Зиновјев констатује да није мало постигнуто – завојевана је шестина Земљиног копна, и додаје: *«Да, заиста, победе још нема и предстоји нам да завојујемо још пет шестина земљиног копна, да би цео свет постао Савез Совјетских Социјалистичких Република»*¹⁸. Зиновјев предлаже, и

¹⁶ Пятый всемирный конгресс коммунистического ИПятый всемирный конгресс Коммунистического Интернационала, 17 июня – 8 июля 1924 г., Стенографический отчет, Часть I, Государственное издательство, Москва, Ленинград, 1925, стр.6

¹⁷ Исто, стр. 9.

¹⁸ Исто.

Конгрес усваја, посебне изјаве и планове обележавања 10-годишњице Великог, односно, како га у Коминтерни називају, «империјалистичког рата»¹⁹. На готово сва међународна питања, а и на наше, «југословенско» утиче «опседнутост» Коминтерне овим ратом и његовим последицама, што није ни чудо, јер су и руска револуција и многи револуционарни потреси широм Европе и света, били невољне последице овог рата.

На Шестом конгресу, 1928, већ нема ни Троцког ни Зиновјева. Председава Бухарин, а Стаљин се дочекује овацијама. Тоновни су мирнији, и коначно је, после вишегодишњег рада, усвојен Програм Коминтерне, за који се констатује да је *«програм борбе за светску пролетерску диктатуру, програм борбе за светски комунизам»*²⁰. У програму се констатује *«могући потрес светског капитализма»* и *«низ револуција и револуционарних збивања»* после Великог рата и Октобарске револуције: јануар 1918 – револуција у Финској, август 1918 – «пиринчане побуне» у Јапану, новембар 1918 – револуције у Аустрији и Немачкој, март 1919 – револуција у Мађарској и устанак у Кореји, април 1919 – совјетска власт у Баварској,

19 Пятый всемирный конгресс Коммунистического Интернационала, 17 июня – 8 июля 1924 г., Стенографический отчет, Часть I, Государственное издательство, Москва, Ленинград, 1925, стр.13

20 VI конгресс Коминтерна, 17 июля – 1 сентября 1928 г., Стенографический отчет, Выпуск шестой, Тезисы, резолюции, постановления, воззвания. Государственное издательство, Москва, Ленинград, 1929, стр.8

јануар 1920 – Турска револуција, септембар 1920 – радници заузимају фабрике у Италији, март 1921 – раднички устанак у Немачкој, септембар 1923 – устанак у Бугарској, јесен 1923 – револуционарна криза у Немачкој, децембар 1924 – устанак у Естонији, април 1925 – устанак у Мароку, август 1925 – устанак у Сирији, мај 1926 – генерални штрајк у Енглеској, јул 1927 – устанак радника у Бечу. Посебно се подвлачи значај Велике кинеске револуције²¹.

У другом по значају документу који је усвојио Шести конгрес, «*О међународној ситуацији и задацима Коминтерне*»²² (стр.56), констатује се да је амерички капитал допринео привредном јачању Немачке, и са горчином додаје: «*Ако је у време свог привредног, политичког и националног понижења Немачка трагала за споразумима са пролетерском државом, једином државом која је била против империјалистичког поробљавања Немачке, сада нарасле тенденције немачког нео-империјализма све више гурају немачку буржоазију на анти-совјетске позиције*»²³. Овде се наслућује скоро појава немачког нацизма, али се и индиректно признаје да је антијугословенска позиција Коминтерне била плод

²¹ Исто, стр. 16.

²² Исто, стр. 56.

²³ *VI конгрес Коминтерна*, 17 июля – 1 сентября 1928 г., Стенографический отчет, Выпуск шестой, Тезисы, резолюции, постановления, воззвания. Государственное издательство, Москва, Ленинград, 1929, стр.60.

нереалног очекивања комуниста да ће због версајског понижења Немачка бити друга европска земља, после Русије у којој ће револуција победити. Огорчена борба комуниста против свих «версајских творевина», била је дакле, више прагматична последица те нереалне пројекције, него натегнута теоријска поставка о њиховом «империјалистичком карактеру». Овај документ се осврће и на ситуацију на Балкану далеко блаже него документ Петог конгреса, али не негирајући његове поставке. Констатује се да су *«скоро све балканске партије преживеле озбиљну унутарпартијску кризу, изазвану – у условима тешких пораза и крајње сложене објективне ситуације – политичким грешкама, десним скретањима неких руководећих група и жестоком фракционашком борбом.»*²⁴. Од партија се захтева *«правилна политика по националном питању»*, не прецизирајући шта то значи и на крају констатује: *«Све балканске партије морају да боље него раније координирају и обједињују свој рад под заједничким политичким слоганом формирања радничко-сељачке конфедерације балканских земаља.»*²⁵.

Може се закључити да се позиција Коминтерне према Југославији у потпуности заснива на западном антицивизацијском коду. 1) Теза о самоопредељењу народа до отцепљења (укључујући и националне мањине) потпуно се темељи на западном

²⁴ Исто, стр. 76.

²⁵ Исто.

концепту нације, који је индивидуалистички и конфронтациони. 2) У духу тежње за револуцијом (насилном променом поретка), комунистима се сугерише сарадња са „национално-револуционарним“ снагама, што су у случају Југославије – усташе и друге фашистичке организације. 3) Православни, вредносно-морални тип људске заједнице се у потпуности превиђа (па се за позитивну алтернативу проглашавају федерација или конфедерација) полазећи од погрешне догме да је историјски развој Запада једини објективни начин развоја људског друштва. Уколико чињенице показују да у другим деловима света није било тако, утолико горе по чињенице.

Овакав, западни приступ, чак и ако је добронамеран, превиђајући православну цивилизацију, превиђа и немогућност „цивилизацијског компромиса“. У случају Југославије, њена католичка компонента је, у свим државним уређењима и доминантним идеолошким миљеима, у складу са својом насилничком природом, не само радила на њеном рушењу, него и на уништењу или иселењу православног живља, осећајући опасност да сама буде анихилирана у додиру са позитивном супротносту. Православна компонента је пак, и сама ослабљена западним утицајем, губила будност, па се у складу са својом природом понашала искрено и пријатељски, и то у неадекватном миљеу национализма западног типа, који јој није иманентан.

Резултат је да је Југославија у савремено доба, на прелазу из 20. у 21. век, дефинитивно разорена, у конфликту који је, као и раније, диктирао Запад и у којем јесте било мање људских жртава него у Првом и Другом светском рату, али је број Срба у Хрватској смањен више него икад²⁶.

Литература

Казимировић Васа: СРБИЈА И ЈУГОСЛАВИЈА 1914-1945 I-IV, *Призма*, Крагујевац; *Центар филм*, Београд, стр. 1-1373

ПЯТЫЙ ВСЕМИРНЫЙ КОНГРЕСС КОМУНИСТИЧЕСКОГО ИНТЕРНАЦИОНАЛА, 17 июня – 8 июля 1924 г., Стенографический отчет, Часть I, *Государственное издательство*, Москва, Ленинград, 1925, стр. 1-1007

ПЯТЫЙ ВСЕМИРНЫЙ КОНГРЕСС КОМУНИСТИЧЕСКОГО ИНТЕРНАЦИОНАЛА, 17 июня – 8 июля 1924 г., Стенографический отчет, Часть II (Приложения), *Государственное издательство*, Москва, Ленинград, 1925, стр. 1-312

²⁶ Dr Svetozar Livada i suradnici: *Buološki slom i nestajanje Srba u Hrvatskoj* (1880–2011), JP Službeni glasnik, Beograd; IK Prometej, Novi Sad, str.124.

VI КОНГРЕСС КОМИНТЕРНА, 17 июля – 1 сентября 1928 г., Стенографический отчет, Выпуск шестой, Тезисы, резолюции, постановления, воззвания. *Государственное издательство*, Москва, Ленинград, 1929, стр. 1-199

Jakšić Pavle: NAD USPOMENAMA I-II, Rad, Beograd, 1990, str. 1-619+1-716.

Livada Dr Svetozar i suradnici: BIOLOŠKI SLOM I NE-STAJANJE SRBA U HRVATSKOJ (1880–2011), JP *Službeni glasnik*, Beograd; IK Prometej, Novi Sad, str. 1-192

Национални интерес 3/2018, стр. 65-74

<https://ips.ac.rs/wp-content/uploads/2019/04/NI-33-3.pdf>

ПРАВОСЛАВЉЕ И СОЦИЈАЛИЗАМ - ЗАЈЕДНИЧКА ВРЕДНОСНА И МОРАЛНА УТЕМЕЉЕЊА

Сажетак

Постзападни свет у који улазимо и у којем војно-политичку, економску и моралну алтернативу опадајућем Западу предводи православна Русија, омогућава нам да јасно сагледамо дихотомију, посебно у Европи, између православног цивилизацијског кода, и западног, као његове антитезе, током 2000 година – од највеће духовне револуције у људској историји, до данас. Духовне и моралне вредности те револуције, произашле из универзалног закона, обезбеђују смисао, опстанак, стваралаштво и благостање људске врсте. Православна Русија и Србија поседују и конкретно искуство у изградњи социјализма, што има велики значај због системске, леталне кризе капитализма, као најконцентрованије форме антихришћанског Запада.

Кључне речи: Православље, социјализам, цивилизација, револуција, Запад, Европа, Русија, Србија

После краткотрајног периода западног унилатерализма, чија смо и ми били једна од жртва,

али и «тврдог ораха», наступио је период свеобухватне кризе Запада, у којем не само да је англоамерички фактор изгубио способност да огромној већини човечанства намеће своју вољу, већ су се појавили реални савези моћних држава («Велика Евроазија», РИК, ШОС, БРИКС, ОДКБ...) који постају моћнији (економски, популацијски, политички, морално) од «евроатлантског» Запада предвођеног англоамеричким фактором. Приметимо да водећа улога у свим од Запада независним савезима припада Русији (и Кини). Све ово је било довољно да у политичку теорију и праксу уђе термин «постзападни свет»²⁷, који је у својим иступањима почео да користи и одмерени руски МСП Сергеј Лавров²⁸.

Краткотрајни западни унилатерализам био је последица краха социјализма у Русији и Источној Европи. Али, увод у «постзападни свет», била је на први поглед парадоксална појава – да је водеће место у новим од Запада независним савезима, заузела – капиталистичка Русија, док је улогу «тврдог ораха» одиграла, у почетку постсоцијалистичка, а затим и капиталистичка Србија. Притом, ове земље су на себе навлачиле већи или бар исти гнев и пропагандну канонаду Запада, него док су биле социјалистичке.

²⁷ Oliver Stuenkel: *Post-Western World: How Emerging Powers Are Remaking Global Order*, Polity Press, Cambridge, Malden MA, 2016, pp.1-251.

²⁸ Интервју Министра иностраних дел Русије С.В.Лаврова британском телеканалу «Канал 4», Москва, 29 јуна 2018 года http://www.mid.ru/foreign_policy/news/-/asset_publisher/cKNonkJE02Bw/content/id/3285972

Који је то фактор Запад за себе оценио опаснијим од социјализма, односно комунизма? То је – Православље. Притом, не смемо губити из вида да је најаутентичније и најснажније социјалистичко искуство у савременој Европи («западном свету») остварено баш у православним – Русији и Србији.

Намеће се закључак да су Православље и Запад, концептуално, чак цивилизацијски, супротстављени.

Трагична контроверза између позитивних и негативних димензија Југославије, уништене у агресивном погону западног унилатерализма, а о којима смо расправљали поводом стогодишњице њеног оснивања, потиче од непомирљивих супротности (које су дошле до изражаја у безброј историјских ситуација, а најјасније у 20. и 21. веку) између православног цивилизацијског кода, и западног, као његове антитезе.

ПРАВОСЛАВНИ цивилизацијски (оригинални европски, вредносно-морални) код је утемељен на две основне хришћанске заповести, на љубави и искрености, на људској заједници, сарадњи, стваралаштву и друштвеној правди. Човек живот треба да пролази у добрим делима, као тежњи ка спасењу, а спасење ни један људски ауторитет човеку не може гарантовати.

ЗАПАДНИ квазицивилизацијски, односно антицивилизацијски код је утемељен на тобожњим хришћанским темељима, а у ствари на завери да се хришћанска вера злоупотреби ради људске себичности и похлепе, које хришћанство негира. Стубови западног кода су јавно рационализам, индивидуализам и приватна својина, а полујавно похлепа, конкуренција и социјал-дарвинизам. Спасење се може купити (католичка варијанта) или је гарантовано свима који поштују поредак (протестантска варијанта).

Ове две цивилизацијске антитезе се међусобно у потпуности искључују. Постојање једне искључује постојање друге. Њихово мешање је доктринарно непожељно, чак и забрањено, а пример Југославије показује да ни компромис није могућ, јер је Православни код искрен и мирољубив, а западни лукав и агресиван²⁹. То је довело до усташког геноцида над Србима, који је у коначном билансу уништио Југославију, заувек осуђујући њене противнике и китећи венцем мученика њене браниоце.

Иако је социјал-дарвинистичку подвалу Запада раскринкао још Кропоткин 1902³⁰, доказујући да је

²⁹ Владимир Кршљанин: Југославија и (не)могућност цивилизацијског компромиса, Национални интерес, 2019, стр.

³⁰ Peter Kropotkin: Mutual Aid: A Factor of Evolution, Dover, Mineola, New York, 2012, pp.1-336.

чак и у животињском свету „узајамна помоћ“ – фактор значајнији од конкуренције, западни „принципи“ („човек је човеку вук“) обележили су читав 20. век.

„Рат Запада против Балкана почео је у 4. веку“, говорио је наш водећи православни мислилац и историчар цивилизације, Жарко Видовић. И заиста, (Источно) Римско царство, односно источно-медитерански регион, коме и ми припадамо, је прихватањем хришћанства као званичне религије, постало и по културним, развојним и државним донетима, и по дужини трајања, очигледни и неупоредиви темељац Европе и њеног стваралаштва. А престоница РOMEЈСКОГ царства се налази на Балкану.

Шта је хришћанство донело Европи и свету? У верском и есхатолошком смислу – пут спасења, а гледано из научног угла – највећу духовну и концептуалну револуцију свих времена.

Нови закон, односно у хришћанском смислу је боље рећи Нови Завет (Господа нашега Исуса Христа)³¹ садржи две основне заповести:

«Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и

³¹ *Нови Завет Господа нашег Исуса Христа*, Издање Светог архијерејског синода СПЦ, Београд, 1997. стр.1-506.

свом душом својом, и својом снагом својом, и свим умом својим; и ближњега свога као самога себе.»
(Лк. 10.27)

Поред тога, јеванђеља³² мало о чему говоре тако експлицитно као о дистанцирању од богатства, похлепе, новца и зеленаштва:

Мт

4.4. А он одговори и рече: Писано је: Не живи човјек о самом хљебу, но о свакој ријечи која излази из уста Божијих.

5.6. Блажени гладни и жедни правде, јер ће се наситити;

5.9. Блажени миротворци, јер ће се синови Божији назвати;

5.10. Блажени прогнани правде ради, јер је њихово Царство небеско.

5.11. Блажени сте када вас срамоте и прогоне и лажући говоре против вас свакојаке рђаве ријечи, због мене.

³² Нови Завјет Господа нашег Исуса Христа, Издање Светог архијерејског синода СПЦ, Београд, 1997. стр.1-506.

5.12. *Радујте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима, јер су тако прогонили и пророке прије вас.*

5.20. *Јер вам кажем да, ако не буде правда ваша већа него правда књижевника и фарисеја, нећете ући у Царство небеско.*

5.48. *Будите ви, дакле, савришени, као што је савришен Отац ваш небески.*

6.24. *Нико не може два господара служити; јер или ће једнога мрзити, а другога љубити; или ће се једнога држати, а другога презирати. **Не можете служити Богу и мамону.***

6.31. *Не брините се, дакле, говорећи: Шта ћемо јести, или шта ћемо пити, или чиме ћемо се одјенути?*

6.32. *Јер све ово незнабошци ишту; а зна и Отац ваш небески да вама треба све ово.*

6.33. *Него иштите најприје Царство Божије и правду његову, и ово ће вам се све додати.*

10.34. *Не мислите да сам дошао да донесем мир на*

земљу; нисам дошао да донесем мир него мач.

12.25. А Исус, знајући мисли њихове, рече им: Свако царство које се раздијели само у себи, опустјеће; и сваки град или дом који се раздијели сам у себи, неће се одржати.

19.18. Рече му: Које? А Исус рече: Не убиј; не учини прелјубу; не укради; не свједочи лажно;

19.19. Поштуј оца и матер; **и љуби ближњега својега као себе самога.**

19.23. А Исус рече ученицима својим: Заиста вам кажем да је тешко богато ме ући у Царство небеско.

19.24. И опет вам кажем: **Лакше је камили проћи кроз иглене уши неголи богато ме ући у Царство Божје.**

22.36. Учитељу, која је заповијест највећа у Закону?

22.37. А Исус му рече: Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свим умом својим.

22.38. Ово је прва и највећа заповијест.

22.39. А друга је као и ова: Љуби ближњега свога као самога себе.

22.40. О овим двјема заповијестима виси сав Закон и Пророци.

Мк

10.42. А Исус дозавши их рече им: Знате да они који се сматрају владарима народа угњетавају их, и великаши њихови злостављају их.

10.43. Али међу вама да не буде тако; него који хоће да буде међу вама велики, нека вам служи:

Лк

6.31. И како хоћете да вама чине људи, чините тако и ви њима.

14.33. Тако, дакле, сваки од вас који се не одрече свега што има, не може бити мој ученик.

17.20. А упитан од фарисеја, када ће доћи Царство Божије, он им одговори и рече: Царство Божије не долази на видљив начин.

17.21. Нити ће се рећи: Ево га овдје, или: ево га ондје; јер гле, Царство Божије унутра је у вама.

19.45. И ушавши у храм, стаде изгонити оне што продаваху у њему и куповаху,

19.46. Говорећи им: Написано је: Дом мој, дом је молитве, а ви начинисте од њега пећину разбојничку.

Јн

15.12. Ово је заповијест моја: да љубите једни друге као што ја вас љубим.

15.13. Од ове љубави нико нема веће, да ко живот свој положи за пријатеље своје.

То је дакле и божански и природни (биолошки) и људски (друштвени и морални) закон у коме је основни појам – љубав, који са једне стране најбоље одражава људску природу, а са друге, даје хомо сапиенсу универзални коректив неопходан за опстанак врсте (животињама инстинкт обезбеђује одржање врсте, а човек сваку одлуку мора свесно да донесе) – неопходност САРАДЊЕ (и солидарности), односно узајамне помоћи, јер је једино у сарадњи људи могућ стваралачки рад (тј. стваралаштво је

колективни чин), који (а то нам јасно показује напредак технологије) може да омогући не само преживљавање, него и благостање за цело човечанство, без обзира на његов раст.

Овакав закон, ако би постао општеважећи, искључује могућност да се у свету очува поредак заснован на насиљу, пљачки и експлоатацији. Зато се истовремено са хришћанством рађа и његова контрапозиција, која до данас настоји да хришћанство извитопери и злоупотреби за очување ПРИВАТНОГ ВЛАСНИШТВА ПОЈЕДИНАЦА над светом, што укључује и животе већине. Запад нас упорно обмањује да се његово фетишизирање приватне својине и слобода и права појединца темељи на хришћанству. У Новом завету о томе нема ни помена. А као што смо видели, постоје експлицитне одредбе које искључују могућност да капитализам може бити у складу са хришћанством, односно православљем. А управо због ових суштинских одступања, западне јеретичке, квази-хришћанске доктрине (католицизам, протестантизам) су изгубиле право да се сматрају хришћанским.

Улогу Катехона, односно силе која задржава продор антихришћанства, после РOMEЈСКОГ царства (и краткотрајног Душановог) је преузела Русија. А „западни рат“ се, не напуштајући Балкан као мету, проширује на Русију у којој добија главног, цивилизацијског противника. Крсташки ратови,

подршка Турској, Први и Други светски рат...

Најбеспощеднију критику јеретичке, анти-хришћанске, западне Европе дао је Свети Николај Жички у своме делу „Кроз тамнички прозор“³³. Иако се ради о једном од најзначајнијих и најталентованијих хришћанских мислилаца савремености, није случајно да ово његово дело још није преведено на енглески језик.

Да бисмо сагледали место левице (и социјалистичких идеја) у данашњем свету, а поготову њихову перспективу, марксистички историјско-материјалистички дискурс, са својом сменом друштвено-историјских формација (робовласништво, феудализам, капитализам...) нам није довољан. Маркс је дао бриљантан опис и критику функционисања капитализма, али је „историјски материјализам“ само једна сликовита екстраполација политичке историје Запада. Оне земље у којима није било могуће ове формације јасно препознати (пре свега Русија, али и већина земаља Истока и некадашњих колонија), олако су називане „заосталим“.

Иторија залагања за праведно друштво траје откако је света и века и може се пратити у разним традицијама, а у нашој од старозаветних времена.

³³ Николај Велимировић: *Кроз тамнички прозор*, Евго Giunti, Београд, 1995, стр.1-177.

Један од отаца утопијског социјализма масон Сен-Симон, одрицао је могућност остварења социјализма без хришћанства и до краја живота је настојао да их теоријски уједини. Сам термин ‘социјализам’ је увео његов ученик, такође масон, Пјер Леру, објављујући 1834. своју књигу „Индивидуализам и социјализам“³⁴. Потребу за овим појмом наметнула је потпуна суровост капитализма, који је уништавао милионе људских живота. Са становишта науке и политике, људима је требало понудити другачији поредак.

Дакле и појам, и теорија социјализма настале су, у односу на цивилизацијску противречност Православље-Запад, сасвим недавно, и то у окриљу Запада. Стога је марксистичко-лењинистичка, или класична комунистичка револуционарна доктрина била, на основу западног искуства, а) потпуно материјалистичка и б) потпуно антиклерикална, што је ову доктрину осудило на пропаст, без обзира на значајна достигнућа у изградњи социјализма. Љубав, без које је немогућ хуманизам, је најважније људско осећање, а тиме и најважнија одлика човека. Као таква, она спада у сферу духовног. Запад и материјализам искључују љубав из теорије и друштвеног живота, па људи лишени љубави и

³⁴ Валентин Катасонов: «*Православный социализм*» в эпоху всеобщего «синтеза», Круглый стол молодежной секции Русского Экономического Общества им. С. Ф. Шарапова, <http://reosh.ru/valentin-katasonov-pravoslavnyj-socializm-v-epoxu-vseobshhego-sinteza.html>

духовности, као својих основних одлика, остају заробљеници капитализма. Западни капитализам, у чијем се окриљу родио комунизам, као његова антитеза, био је безгранично суров и насилан. Стога делује логично мисао да се такав поредак може не само савладати једино насиљем, него се и његова алтернатива мора одржавати – диктатуром и терором.

Русија (и Србија) 19. – почетка 20. века биле су заплуснуте западним идејама. Ни Православна Црква није налазила начин да им се ефикасно супротстави, него се и она прилагођавала. А међу православно васпитаним становништвом, осећала се потреба за добрим делима, подвижништвом и саможртвовањем. На такав начин су се безобзирности капитализма супротстављали једино комунисти. И зато је њихова револуција најдубље корене пустила баш у Русији и Србији. Нажалост, на западном искуству заснован и сурово примењен антиклерикализам, али и „црвени терор“, створио је непотребне и до данас незалечене ране у друштву, које су довеле и до делимичне реторзије после пада социјализма. Делимичну рехабилитацију положаја Православља у Русији спровео је током Другог светског рата Стаљин, али је она успорена и заустављена после његове смрти.

Данас се на челу Русије налази оцрковљени православни верник Владимир Путин. Због свог православног карактера и православног вође, иако

има исти уставни, економски и финансијски систем као западне земље, данашња Русија се у свету понаша битно другачије од западних земаља, то је свима очигледно и буди наде остатку света и људима на самом Западу. Важно је приметити да је и лидер Комунистичке партије Руске Федерације (која се налази у конструктивној опозицији) ГенADIЈ ЗЈуганов – декларисани православни верник.

Дакле, може се закључити да се комунистички револуционарни покрет у Русији (и Србији) у историји појавио као „негација негације“ у односу на Западни капитализам неприродно наметнут православној Русији (и Србији). Тиме је он као такав на крају сам себе поништио, отварајући пут за хармонично православно друштво. А пошто такво друштво по дефиницији не може бити капиталистичко, на значају добија руско (и српско) конкретно историјско искуство у изградњи социјализма.

Летална криза Запада којој смо сведоци, је и летална криза капитализма. Осим духовних, постоје и два јака рационална разлога да капитализам буде замењен социјализмом, а оба се свде на већу ефикасност социјализма. Прво, живимо у свету у коме технологија може да обезбеди благостање за све, а у свету је много гладних, болесних и убијених. Друго, данашњи компјутери нам омогућују да планска привреда буде ефикаснија од тржишне. А са

православног становишта могли бисмо довести у питање и постојање приватне својине и новца, о каматама да и не говоримо.

Да се овај процес већ одвија и у пракси, показује пример државотворства на подручју најмлађих, самопрокламованих држава – Доњецке и Луганске Народне Републике, које за своје темељне, општеприхваћене идеје проглашавају – Православље и социјализам, блиске на моралном и вредносном плану . Потребно је даље разрадити и јединствену друштвену и политичку теорију, засновану на овим темељима и тако превазићи конфликтну друштвену распопућеност (укључујући и ону „лево“ – „десно“), која је последица западног антицивизацијског кода.

Литература

Велимировић Николај: КРОЗ ТАМНИЧКИ ПРОЗОР, *Euro Giunti*, Београд, 1995, стр.1-177

Губарев Павел: ФАКЕЛ НОВОРОССИИ, *Путер*, Москва, 2016, стр.1-490

Интервью Министра иностранных дел России С.В.Лаврова британскому телеканалу «Канал 4», Москва, 29 июня 2018 года http://www.mid.ru/foreign_policy/news/-/asset_publisher/cKNonkJE02Bw/content/id/3285972

Катасонов Валентин: «ПРАВОСЛАВНЫЙ СОЦИАЛИЗМ» В ЭПОХУ ВСЕОБЩЕГО «СИНТЕЗА», Круглый стол молодежной секции Русского Экономического Общества им. С. Ф. Шарапова, <http://reosh.ru/valentin-katasonov-pravoslavnyj-socializm-v-epoxu-vseobshhego-sinteza.html>

Кршљанин Владимир: ЈУГОСЛАВИЈА И (НЕ)МОГУЋНОСТ ЦИВИЛИЗАЦИЈСКОГ КОМПРОМИСА, *Национални интерес*, 2019, стр.

НОВИ ЗАВЈЕТ ГОСПОДА НАШЕГ ИСУСА ХРИСТА, Издање Светог архијерејског синода СПЦ, Београд, 1997. стр.1-506

Kropotkin Peter: MUTUAL AID: A FACTOR OF EVOLUTION, *Dover*, Mineola, New York, 2012, pp.1-336

Stuenkel Oliver: POST-WESTERN WORLD: HOW EMERGING POWERS ARE REMAKING GLOBAL ORDER, *Polity Press*, Cambridge, Malden MA, 2016, pp.1-251

Национални интерес 3/2019, стр. 203-214

<https://ips.ac.rs/wp-content/uploads/2020/01/NI-36-9.pdf>

ПУТИНОВА ПОСЕТА – ПОЧЕТАК ПРАВОГ САВЕЗНИШТВА

Србија и Русија су савезници, Србија је од данас јача, оснажене су њена независност и слобода – то је у најкраћем резиме резултата Путинове посете, која је била светски догађај, оценио је Владимир Кршљанин, амбасадор, виши саветник у Министарству спољних послова, председник Српског одељења Међународне словенске академије и аутор недавно објављене књиге „Србија и Русија: аргументи за нову политику“, гостујући синоћ у емисији „Гласно и јасно“ ТВ Коперникус, чији је уредник и водитељ Снежана Ђорђевић.

И садржај ове посете и експлицитна изјава председника Вучића, говоре да се ради о савезничким односима, истакао је Кршљанин и додао да сматра да је лепше и значајније бити савезник (Русије) него кандидат (за ЕУ).

Суштину тог савезништва, која превазилази значај потписаних докумената, описао је председник Путин, наводећи да односе Русије и Србије карактеришу дубоки корени и духовна блискост.

Историјско освешћење после страшних 90-их, успон данашње Русије и долазак на њено чело Владимира Путина били су и последица отпора Србије западној

агресији. Владимир Путин је тога свестан и он од почетка свог председниковања настоји да се одужи Србији. Пређен је велики пут од потписивања споразума о слободној трговини, већ у августу 2000. године, преко великих енергетских пројеката, успостављања и јачања војне сарадње, до ових дана најављеног улагања од милијарду ипо долара у гасне пројекте у Србији, засноване на Турском току и 25 потписаних споразума из различитих области. Најлепши споменик том успону, који Путинова Русија и Србија заједно граде, јесте завршетак Храма Светог Саве, па није случајно што се српски народ баш код тог споменика масовно окупио да исказе своју љубав према Русији и Путину.

На путу јачања братских, пријатељских односа, који су данас заслужили да се назову савезничким, највише корака је пређено последњих година, чиме је Александар Вучић заслужио да постане пети инострани шеф државе који је у савремено доба добио орден Александра Невског.

Тим орденом, који носи име светитеља који никада није изгубио ни једну битку, који је ослободио Русију притиска крсташа и католичке цркве и који је изрекао чувено „Бог није у сили, него у правди“, до сада достигнуто је „уклесано у камен“ и постало неповратно, отварајући једино пут ка даљем јачању савезништва.

Савезништво са Русијом јача независност Србије. То је одлика односа између православних земаља. Данас ни Србија ни Русија не желе да ико њихове односе доживи као претњу, јер и једна и друга желе сарадњу са осталим европским земљама. Ово посебно зато јер су Балкан и православље духовни родитељи Европе, која може бити уједињена једино ако буде поштовала своје источнике.

По питању Косова и Метохије, уз потврђивање веома принципијелних ставова Русије, заснованих на међународном праву и Резолуцији 1244, важно је да је истакнуто да нема решења без сагласности Русије. Тиме је за праведно решење обезбеђена двострука гаранција – Србије као земље чији је интегритет угрожен и Русије као водеће светске силе.

Међу 25 потписаних споразума током ове историјске посете, треба истаћи споразуме са Росатомом, Роскосмосом, Сколковом и Агенцијом за стратешке иницијативе, који се односе на нове, напредне и дигиталне технологије. У области научних иновација, Русија је увек била, и данас је поново, водећа светска сила. Србија је то умела да препозна, а Русија је показала широкогрудост, отварајући своме савезнику врата сарадње у стратешки најважнијим и најперспективнијим областима. Веома је важно да се Србија убудуће развија управо на овај начин.

Поред ових, потписан је и низ значајних споразума

из класичних области – инфраструктуре и енергетике – са компанијама РЖД, Гаспром, Силовие машини.

Нарочито импонује, подвукао је на крају Кршљанин, што се више пута, као основна карактеристика српске политике, истицала реч „независност“, док се реч „неутралност“ много мање спомињала. Чињеница да годину у којој обележава 20-годишњицу НАТО агресије, Србија започиње економски и војно снажнија, уз инсистирање на својој независности и слободи, није само узрок за оптимизам, него је и велика морална победа.

<https://youtu.be/fnxumVz9bkU>

18. јануар 2019.

60. РОЂЕНДАН БАБУРИНА И 10 ГОДИНА ПАТРИЈАРХА КИРИЛА

ПОВОДОМ 60. рођендана великог пријатеља Србије и истакнутог руског политичара и научног радника Сергеја Николајевича Бабурина, данас је у Москви Владимир Кршљанин, руководилац Српског одељења Међународне словенске академије којом председава Бабурин, уручио слављенику честитку и поклон – икону Светог Максима Српског, на чији се дан, 31. јануара, родио Бабурин.

Икона је рад познатог српског иконописца Славка Потпаре.

У Кршљаниновој честитки Бабурину се између осталог каже:

„Ваша достигнућа у служењу Отаџбини и народу, вери Православној, праведности и миру у свету, солидарности са народима Словенских земаља, Балкана, Блиског Истока и Латинске Америке, у политици и идеологији, у научном раду, у свим сферама друштвене делатности – изузетна су и буде према Вашој личности љубав, поштовање и усхићење.

На све начине сте помагали нашој вољеној

Србији у најтежим тренуцима њене савремене борбе за опстанак. Стајали сте са нама под ракетама НАТО, помагали Караџићу, борили се за Милошевића, спасавали живот Шешељу, дајете добре савете Вучићу и Додику, привлачите, организујете и спајате најбоље стваралачке снаге наших народа. У свести Срба, Ви оличавате и сан о Великој Русији и њену реалност. Ви градите велико братство народа, способно да спасе не само Православне и Словене, него цео свет.

Као што песма каже: Србија и Русија су рођене сестре. И због тога, и због његових великих достигнућа, Србија данас слави Сергеја Бабурина!

Ми не само да Вам желимо крепко здравље, срећу и нова велика достигнућа у најбољем стваралачком узрасту, него и очекујемо од Вас остварење наших заветних планова и обећавамо Вам нашу потпуну сарадњу“.

Кршљанин је честитку и поклон Бабурину уручио уочи Међународног форума „За јединство Европе. Како обновити узајамно поверење?“, који је у част Бабуриновог јубилеја одржан у Савету Федерације, горњем дому руског парламента и московском хотелу «Президент», уз учешће парламентарца и научних радника из више земаља.

Међу представницима Срба из Србије, Републике Српске и Црне Горе били су и посланик Владимир Ђукановић, саветник Милорада Додика Срђан Перишић, потпредседник ДНП Црне Горе Драган Бојовић и друге личности.

На форуму је учествовало више од 100 политичких и јавних радника и посланика из 15 земаља. Руководиоци 24 политичке партије и друштвене организације потписали су заједничку изјаву којом се тражи обнова међусобног поверења и предлаже одржавање саветовања европских партија, које се залажу за напредак у међународним односима. Одржана су такође и заседања Међународног словенског савета и Међународне словенске академије, организација којима руководи Сергеј Бабурин.

Представник Министарства иностраних послова РФ прочитао је поруку Сергеја Лаврова учесницима скупа и честитку Бабурину.

Учесници међународног форума присуствовали су свечаности поводом 10 година од интронизације Патријарха Кирила, на којој је говорио и Владимир Путин.

31. јануар – 1. фебруар 2019.

ПЕРСПЕКТИВЕ СРПСКО-РУСКИХ ОДНОСА

Излагање Владимира Кршљанина на истоименој трибини одржаној 13. марта 2019. у Руском дому у Београду, поводом изласка Кршљанинове књиге "Србија и Русија – аргументи за нову политику"

Србија и Русија су данас савезници. Неко ће с правом рећи да је то карактер њихових односа кроз целу историју, али у смислу теорије међународних односа, њихови односи нису увек имали квалитет и обим који одговарају савезништву. Реч савезништво употребили су председници Србије и Русије 17. јануара у Београду.

Током 90-их, карактер односа Србије и Русије се мењао од тајног **придруженог чланства СФРЈ у НАТО** (када је сарадња са Русијом била квалитетна и обимна, али праћена неповерењем) до **иницијативе за улазак Србије у Савез Русије и Белорусије**, односно за успостављање (по први пут у историји) државног јединства две земље (иако су обим и квалитет сарадње у том часу били на ниском нивоу, због тешких прилика у обе земље).

Србија и Русија су наставак Ромејског царства и као такве, оне су источник и настављач хришћанске цивилизације, дакле европске цивилизације.

Јеретички Запад је њена духовна аберација и вредносна опозиција.

Наш заветни концепт нације, много је старији и хуманији од Западног. Између осталог, он је саборан, а западни је конфронтациони, као и све у друштву. Титуларна нација у многонационалном српском и руском царству није имала већа права од осталих, него већу одговорност.

Западни конфронтациони политички концепти су трагично на нас утицали, бацајући нас у унутрашње сукобе и велике ратове.

Један од најкрупнијих носилаца и преносилаца православних вредности и ромејске науке, био је Свети Сава, замонашен у руском манастиру, отац заветне нације и творац Законоправила, написаног на заједничком нам, црквенословенском језику.

„Изгонити од вас извор свих зала, то јест љубав према новцу“

„Немојте, о чеда и браћо, никада да поштујемо оно што шкоди, а да обилазимо оно што спасава“

- прописао је Свети Сава у Хиландарском типику.

Кроз целу модерну историју Русија је била заштитник Србије и гарант њеног опстанка – прво у ослобађању од турског ига, а затим у одолевању много крвавијим агресијама са Запада. Како је то изгледало у Првом и Другом светском рату сви знамо. А и наше трагично жртвовање и страдање 90-их има велики смисао, јер је помогло усправљању Русије, а и нада садржана у Резолуцији 1244, не би била могућа без Русије.

Милошевић и Путин се никад нису срели, они су се историјски мимоишли. Ипак, као што је Душаново царство предало штафету Трећем Риму, тако је и Милошевићева Србија предала штафету Путиновој Русији. А она је својим уздизањем већ променила свет.

Братство, како често и истинито зовемо духовну блискост Србије и Русије, није у свим периодима историје давало довољно плодова. Не толико јер је једна или друга земља била у тешкоћама, као што се обично мисли, већ зато што су западни материјални и идеолошки утицаји потискивали духовност и братску љубав.

Морално и војно-политичко лидерство Русије у савременом свету, Србија је дочекала под хибридном окупацијом и прозападним руководством.

Последњих година, међутим, дешава се природна еволуција државних приоритета Србије. Безалтернативност прозападног курса замењена је неодривањем од пријатељства, односно сопствених интереса. Савезништво са Русијом чине могућим константе српске спољне политике – никада у НАТО и никада санкције Русији. Уз економску, на замаху добијају војна и безбедносна сарадња и сарадња у сфери високих технологија, које раније нису постојале.

Перспектива је да ова природна еволуција, коју условљавају и свеопшта криза западног капитализма, и јачање Русије, Кине и других сила које нису под контролом предаторског Запада, изведе Србију из колонијалне економске, технолошке и медијске зависности од Запада и доведе до правног кодификовања нашег духовног, али и државног савезништва и саборног јединства са Русијом.

То правно кодификовање је неопходно и због тога јер ће будући праведни свет, бити и правно уређен свет и због тога што су војна сила катехона – Русије, и праведне норме међународног права једина гаранција трајног потискивања западног зла. Међународно право на којем Русија с правом инсистира, настало је победом православне Русије над Трећим Рајхом и силама осовине. Оно не само да није превазиђено, оно до сада није довољно примењено, јер тајне структуре Запада нису престале да користе своја

франкенштајновска чудовишта, своје старе и нове усташке и бандеровске легије, Ханџар и Скендербег дивизије. Рат Русије против Исламске државе у Сирији показује да ни према садашњем нацифашизму неће бити милости, као што није било ни према оном пре 80 година.

Зато Србија нипошто не сме одустати од својих историјских аргумената заснованих на међународном праву. Русија нам је непобедиви гарант да ће међународно право опстати и да можемо вратити отето. Неопходно је да се тога сетимо данас, на 20. годишњицу НАТО агресије.

Духовно и саборно јединство Србије и Русије је предуслов за успостављање праведног поретка у свету. Да би се то постигло, треба нам повратак нашим исходиштима, реафирмисање вредности наше цивилизације, у свим сферама друштвеног живота и у медијској сфери, где очекујемо још већи допринос Русије.

На том путу незаменљиво је умножавање наших хуманитарних веза, чему је, надам се, бар мали допринос дало и ово вече.

НАТО ЈЕ ГЛАВНА НЕОФАШИСТИЧКА ОПАСНОСТ НАШЕГ ВРЕМЕНА

*Тврд је орах воћка чудновата, не сломи га ал зубе
поломи.*

Његош

НАТО је олигархијско-корпоративна милитаристичка војно-политичка организација створена за деловање против СССР, односно Русије, односно православног света, и за држање целог света у покорности. До 1999. он се прикривао иза своје Повеље која га је дефинисала као дефанзивну, одбрамбену организацију. Од те године међутим, он и званично постаје криминална организација, која је починила злочин против мира и многе друге злочине. На своју 50-годишњицу, у том злочину, прикривајући се концептом „хуманитарне интервенције“, НАТО је тражио и још увек тражи, изговор за своје постојање. Прво је то био СССР, па Србија, а сада опет Русија.

САД, Британија, Немачка и други западни фактори користили су, и још увек користе за рат против Југославије, односно Србије, остатке и следбенике фашистичких организација и формација из Другог светског рата – у Хрватској, БиХ и КиМ. Данас су њихови представници у власти у све три поменуте области, односно државе, у којима се и гаји спомен

на фашистичке злочинце из Другог светског рата, на шта западне демократије реагују неадекватно или никако. Ову димензију би требало увек нагласити, кад се говори о НАТО агресији.

По свом карактеру са једне, и по начину деловања на нашем простору са друге стране, НАТО представља главну (нео)фашистичку опасност нашег времена.

Орган неофашистичког НАТО-а инсталиран у структуру УН је Хашки трибунал – највећа криминална злоупотреба правосуђа и ОУН у историји. Само његово постојање компромитује међународно право.

Србија није поражена у оружаном агресији 1999, али је поражена у хибридном рату, односно „обојеној револуцији“ следеће године. Од тог тешког пораза и окупације која је уследила, она се данас са муком опоравља, али се већ налази у процесу природне еволуције својих државних приоритета.

Њен херојски отпор 1999. је не само инспирисао снажење Русије, него је смртно ранио НАТО до те мере, да ће у његовој историји вероватно остати записано да је једина земља са којом је икад ратовао цео НАТО била Југославија, односно Србија.

Уз мученички хероизам Србије у отпору НАТО-у, стоји херојско мучеништво њеног првог човека, Слободана Милошевића. Низ истакнутих личности из многих земаља је то одмах уочио, оснивајући Међународни комитет за одбрану Слободана Милошевића. Његова одбрана пред НАТО трибуналом у Хагу је истовремено оптужница и пресуда за НАТО. Њен садржај треба да афирмишемо увек када говоримо о НАТО агресији. Управо због тога, и због важних поука за читав свет, Милошевићев комитет и даље постоји и делује. И данас су овде међу нама двојица од тројице садашњих копредседника – Сергеј Бабурин и Клаус Хартман, као и више чланова комитета: Фулвио Грималди, Тифен Диксон, Катрин Шиц, Џун Кели, Александар Мезјајев, Петер Бечер, Андреа Мартокија, Енрико Виња, Захари Захаријев и моја маленкост. Милошевићев комитет подржава одржавање и закључке ове конференције.

Међународно право, на којем Русија с правом инсистира, и никад од њега неће одустати, као ни највећи део света, настало је победом Русије над Трећим Рајхом и силама осовине. Рат Русије против Исламске државе у Сирији показује да ни према данашњем фашизму неће бити милости, као што није било ни према оном пре 80 година. Зато Србија нипошто не сме одустати од својих историјских аргумената заснованих на међународном праву. За то има непобедивог гаранта – Русију. Захтеви за укидањем последица агресије, ратним репарацијама

и кривичном одговорношћу не противрече сарадњи са народима Западне Европе и Северне Америке. Напротив, они су и за њих лековити, а за достизање праведног међународног поретка – неопходни.

Највећи део Балкана је применом начела *divide et impera* стављен под контролу или окупацију НАТО. Дуготрајност тако насталих сукоба је изговор за снажно присуство НАТО у региону. Зато и не постоји могућност да се ти сукоби реше политички, ако се за тим решењем трага у оквиру евроатлантских структура. Дугогодишње одржавање конфликта, па макар и као „замрзнутог“, није ствар воље Срба и Албанаца, него интерес НАТО.

Не постоји „вековни сукоб“ Срба и Албанаца, већ више горких историјских епизода, иза којих су увек стајале западне силе. Решење проблема КиМ и Балкана не може бити у промени граница, него у изградњи заједнице суверених народа и личности.

Неопходна претпоставка за стабилизацију Балкана на темељима сопствене историјске традиције јесте савез Србије и Русије. Краткорочно, он отклања непосредне ратне претње, а дугорочно води афирмисању најстаријих европских народа и њихових цивилизацијских вредности.

(Излагање Владимира Криљанина, секретара Међународног комитета „Слободан Милошевић“ на Међународној конференцији “Мир и напредак, уместо ратова и сиромаштва”, Београд, 23.3.2019.)

РЕЧ НА ИСПРАЋАЈУ МИРЕ МАРКОВИЋ

Упознао сам Миру заиста тек кад је Слоба ухапшен. Започела је тада тешка борба и велики напор свих нас везан за његову хашку епопеју. Та битка још није завршена и зато ни наше дружење није престајало, све до скоро. Последњи пут смо се видели 1. фебруара у Москви. Није никада престала да испољава најлепшу опредељеност за људску лепоту и друштвену правду, због чега ју је Слоба толико волео.

Ми смо данас на светом месту. Светом, из три разлога.

Прво, ово је место Слобиног вечног починка и ходочашћа Срба и добрих људи из целог света.

Друго, ово је кућа у којој се ујединио српски подвиг 20. века. Онај, из Балканског и Првог светског рата, преко православног домаћина куће Драгомира Милетића, учесника свих великих битака, и онај антифашистички, преко његово двоје деце, Вере и Михајла, који су као партизани животе положили у првим годинама Другог светског рата. Тај се подвиг ујединио у животима и великом делу Слобе и Мире, и са подвигом отпора Слобине Србије НАТО агресији, због којег нам се свет диви. Тај трећи

велики подвиг не би био могућ да се није ослањао на она прва два.

Слоба и Мира су овде провели своје најсрећније дане и наставиће одавде свој пут у вечност.

Данас можемо и морамо рећи и да је Мира била последњи велики српски делатни револуционар партизанске традиције и хуманистичког усмерења.

И треће, ово је кућа коју је саградио и у којој је, много пре Драгомира Милетића, живео војвода Миленко Стојковић. У суседној кући је живео војвода Петар Добрњац. Због свог дубоког уверења да Србија има будућност само сједињена са Русијом, обојица су прогнани из Србије и умрли у изгнанству у Русији. И сахрањени су на Криму.

Слободану Милошевићу, који је био први српски вођа који је започео процес државног уједињења Србије и Русије, хашки целати нису дозволили да оде на лечење у Русију, а Мира Марковић је у Русији преминула.

Верујемо да њихове жртве неће бити узалудне и да западни ветрови више неће шибати Србију ни Србе из Србије прогонити. Данас, на Лазареву суботу, није време смрти, него време васкрсења – слободне,

праведне и лепе Србије у слободном и праведном свету, чему је Мира посветила свој живот. Слава јој и покој њеној напаћеној души!

19. април 2019.

ПОДВИГОМ ДО СПАСЕЊА!

Никад јаснији није био пут. Никад јасније се није у целом свету чула порука Спаситељева: само подвигом до спасења!

Спасоносним и свемогућим човекољубљем – светлом вечног живота, постиже се спасење, саздаје свет, твори мир и побеђује се среброљубље – тама разарања и смрти.

Следећи двадесет векова православно трновитом и уском стазом Господа и Спаса нашег Исуса Христа, а већ осам векова са благословом и благодаћу као заветни светосавски српски народ, богољубиво и човекољубиво сабирајмо своје снаге и своје историјске подвиге у један – васкрсење Србије у славу Господа и православног света!

Нек нам је радосно, срећно и благословено кретање путем подвига!

Христос васкрсе! Ваистину васкрсе!

О Васкрсу 2019.

ПОКРЕТ ЗА СРБИЈУ

ЉУБАВ ЈЕ ЦЕНТРАЛНИ ПОЈАМ ЦИВИЛИЗАЦИЈЕ

Данас Срби и Руси баштине две ствари. Једна је наша православна суштина, а друга је наше реално искуство у изградњи социјализма. То су реалности које други народи немају. Једини природни пут би био да ми саборно сјединимо своја позитивна историјска искуства. То је пут којим смо ми 90-их година кренули и то је пут којим данас иде Русија. Нажалост, прво су они имали тежак и болан дисконтинуитет 90-их, а онда смо га ми имали од 2000-2012. Данас све то треба нивелисати.

Пре 20 година, 12. априла 1999, тачно на Дан космонаутике, оба већа Савезне скупштине усвојила су Одлуку о приступању СРЈ Савезу Русије и Белорусије. На то нас данас подсећају маневри специјалаца Србије, Русије и Белорусије „СЛОВЕНСКО БРАТСТВО 2019“, који се ове године одржавају у Србији, а иначе већ пету годину заредом.

Усудићу се да тврдим да су Срби и Руси (и Белоруси) више једно од неких елемената од који су својевремено сковане немачка или италијанска нација. А наша одлука из 1999, била је у многовековној братској историји прва која је тежила државном јединству. Такве одлуке се не доносе случајно – значи да су се испунили историјски услови

за то. У целини – свакако да. Али мора се приметити да 1999. на реализацију те одлуке није била потпуно спремна Јељцинова Русија, а после 12 година латентне окупације, није била спремна Србија.

Морамо и даље активно да смањујемо те раскораке, да не буде да наши непријатељи јасније виде наше јединство него ми сами.

Само доношење те одлуке било је један од разлога за голготу Слободана Милошевића. Одлуку је прва донела Србија јер се прва приближила својој православној суштини. Будућност ни једне земље, а тим пре Европе и света не може се темељити на лажима, и зато је суштински важно и за Србију и за Русију, али и за Европу и свет, да епопеја Србије 90-их и мучеништво Слободана Милошевића заузму што пре у званичној историји оно место које већ имају у срцима бораца за слободу.

Сви наши проблеми (српски, руски и светски) у последњих 2000 година потичу од западног утицаја. Што је тај утицај био већи, то је нама било горе. Највећу тешкоћу да се тог утицаја ослободимо, представља доминантан западни утицај у философији и уопште друштвеној теорији. Ми у анализи и размишљању користимо западни појмовни апарат, који је неадекватан. То нас кочи и успорава, али и онемогућава Запад да нас разуме. Ово последње је и добро и лоше у исти мах. Отежава западној

олигархији да се против нас бори, али и отежава народу на Западу да се приближи спасењу, у чему многи од њих очекују нашу помоћ.

Запад повезује слободу и својину. Својина није слобода. Својина је ропство.

Стваралачко биће човечанства је људска заједница, које нема без љубави. Љубав је и централни појам наше цивилизације. Запад је аберација те цивилизације. Тамо је основни појам – конфликт. Запад је деструктивна димензија нашег постојања, која мора бити укинута да бисмо ишли напред.

Запад је Јанус са јавним и тајним лицем која се никад не поклапају. Привести дволични Запад правди је исто што и укинути га.

Али то нећемо учинити ми, јер конфликт није наш принцип. Запад ће се самоукинути, јер једино тако може да се спасе.

Оно што ми, понекад, учимо од Запада (наравно, ако сами то бирамо; а када нам они намећу онда сигурно не ваља) то има вредност због тога што ми то искрено примењујемо. А код њих је увек дволично. То су ствари које морамо разумети, а извор цивилизације је овде, код нас, на Балкану, у Источном Медитерану.

Извор Европе – оне праве, а не ове, њене западне аберације.

За цео свет, за Русију, а посебно за нас на Балкану, предуслов опстанка је напуштање тобоже грађанског, а у ствари конфликтног и паганског западног концепта националног. Наш, заветни концепт нације је старији, дубљи и мудрији. Он није конфликтни, него је саборни. И унутар нације и међу нацијама се окупљамо око вредности. Људског живота, па ни политике, нема без љубави.

Морамо извршити дезинфекцију нашег духа од западних наслага. Контаминација је била интензивна око 200 година, а најпогубнија је била 1948-1988. Били смо четрдесет година без кишобрана и заштитне одеће под пљуском западне радиоактивне «поп културе», док је све из Русије, осим неколико писаца и композитора из 19. века, било забрањено. Тада смо, између осталог «научили» да су «све велике силе исте» и да «свет покрећу једино интереси». Тада су неки Срби, први пут у својој историји, почели да потцењују Русе.

Да после свега, код нас неки носталгирају за спољном политиком „комунизма ослоњеног на Вашингтон“, можда није ни чудно, али да и неки у Москви жале за „квалитетом односа“ који смо тада имали, прилично је запањујуће.

Обим и квалитет односа Србије и Русије приближио се данас ономе што је у срцима њихових људи. Наше историјско савезништво испуњено је опет садржајем. Сада нам више него икад треба брзи и велики раст сарадње у областима информисања, образовања, науке и културе, као предуслов за потпуно јединство које ће опоравити ратом измучену и растрзану Србију и донети спасење Европи и свету.

(Излагање аутора у Коларчевој задужбини у Београду 19. јуна 2019. на промоцији књиге Владимира Криљанина СРБИЈА И РУСИЈА – аргументи за нову политику)

ДЕМИУРГИЈА

Демииургија је филозофско-политичка доктрина која описује место, улогу и организацију човечанства у Вациони.

Појмови који демииургију ближе објашњавају, њена исходишта и синоними:

ТЕОДУЛИЈА
СТВАРАЛАЧКА МИСИЈА
ЗАЈЕДНИЦА ЉУБАВИ, ИСТИНЕ И СЛОБОДЕ
СОЦИЈАЛНА ПРАВДА
СЛОБОДНА СРБИЈА

ТЕОДУЛИЈА (служење Господу) је људска заједница посвећена Господу, идеална заједница, организована на потпуном поимању православне хришћанске вере.

СТВАРАЛАЧКА МИСИЈА је смисао постојања човечанства у Вациони, утемељен на стваралачком дару којим је људе даривао Бог, показујући да су они његова деца. Људско стваралаштво нема граница. Људски род проноси Логос широм Вационе која нема граница.

Љубав, истина и слобода су основне вредности. Оне су елементи Логоса. Оне су тројство добра, односно

правде.

ЗАЈЕДНИЦА ЉУБАВИ, ИСТИНЕ И СЛОБОДЕ је потпуни облик организације људског рода, одређен Логосом – Божјим, природним и моралним Законом и једино је у њој могућа демиургија – неспутано људско стваралаштво на опште добро. У људској заједници љубави, истине и слободе, људски живот и људска личност су неприкосновени.

СОЦИЈАЛНА ПРАВДА је темељна одлика људске заједнице љубави, истине и слободе и темељна одлика демиургије. Она значи апсолутни примат духовног над материјалним и апсолутну забрану искоришћавања људи.

СЛОБОДНА СРБИЈА је држава у којој српска заветна заједница (народ) носи одговорност за остварење демиургије у породици народа која чини људски род.

ДЕМИУРГИЈА подразумева демократију.

ДЕМИУРГИЈА подразумева социјалну правду.

ДЕМИУРГИЈА искључује капитализам – владавину капитала.

ДЕМИУРГИЈА искључује олигархију – себичну

узурпацију власти групе појединаца.

ДЕМИУРГИЈА је стваралачко друштво, друштво у коме сви учествују у стваралаштву и у коме стваралаштво одређује свачије место у друштву, друштво у коме стваралаштво задовољава све потребе и испуњава Васиону стваралачким смислом – Логосом.

ДЕМИУРГИЈА штити људску заједницу и људску личност.

ДЕМИУРГИЈА је могућа кроз љубав и сарадњу, а не кроз мржњу и конкуренцију.

ДЕМИУРГИЈА напушта робно-новчане и потрошачке односе и толерише их само као застарело техничко средство размене. Све основне потребе људи задовољавају се бесплатно, а велики грађевински и производни циклуси се покрећу обрачунским кредитима из примарне емисије.

ДЕМИУРГИЈА развија планску производњу у држави у којој привредним гранама управљају стручни тимови, а политичке одлуке доносе жребом изабрани парламент и сви грађани на референдуму.

19. август 2019.

УЗ СРБИЈУ СУ ВОДЕЋЕ СИЛЕ САВРЕМЕНОГ СВЕТА

ПОЗНАТИ СРПСКИ ДИПЛОМАТА ЗА «АЛО!» О АКТУЕЛНОЈ СИТУАЦИЈИ У СВЕТУ И СРБИЈИ

Луксембург је овог викенда домаћин специфичне конференције Светског савеза слободних мислилаца, најстарије организације радничког покрета у Европи, која је настала у Немачкој пре доласка Хитлера на власт и била једна од његових главних мета.

На челу Слободних мислилаца данас је велики пријатељ Србије Клаус Хартман. Тим поводом, наш једини представник у овој јединственој групи људи и члан њеног президијума - дипломата, књижевник и научник Владимир Кршљанин, у разговору за "Ало!", између осталог, појашњава и тему ове конференције "Миграције и секуларност", кроз призму цивилизацијских разлика између западног и православног света.

- Већина миграната који очигледно организовано долазе, су муслимани из земаља другачијих културних и верских традиција, што је посебан разлог за повећање тензија у Европи. За разлику од наше изворне православне европске цивилизације, коју карактерише сарадња и поверење,

западну цивилизацију воде принципи конфронтације и хипокризије, а стварањем неравноправности, мешањем различитих делова света, нација, етничких и социјалних група, таква ситуација се мултипликује и западни интереси се, по правилу дивиде ет импера, као и одувек, служећи се свим средствима, удружују у стварању нових тензија. Свака супротност је искоришћена да се продуби и претвори у конфликт, како би моћници могли да арбитражу и профитирају.

*** Где смо ми у таквој Европи?**

У својој политици имамо две димензије - чврсту и одлучну везаност за наше пријатеље и декларативно опредељење да наставимо путем европских интеграција. Тај процес је застао због кризе на Западу и нема помака док не дође до реформи унутар ЕУ. А да би ЕУ опстала, мора да се помири са Русијом, јер је конфронтација штетна и непотребна, створена по диктату англоамеричког фактора који се повлачи из Европе. Ту је наша шанса. Треба да инсистирамо да се будућа уједињена Европа адекватно односи према свом духовном изворишту, а то је православни свет, изворна европска цивилизација створена је на нашем тлу.

*** А раскол у православљу?**

По Бжежинском, после пада комунизма највећи противник америчке империје је православље. Да би убедили свет да је њихов систем једини исправан и да би сачували моћ, они се труде да униште други систем. Па тако гурну неког Милу Ђукановића да угрожава православно јединство или у несрећној и много деценијама нагриженој Украјини стварају неку вештачку цркву. Све те полуге запад користи да пољуља јединство православног света где год може. Наше је да се томе супротставимо.

*** Можемо ли да сачувамо Косово?**

Ситуација на КиМ је последица бруталне западне агресије која је користила тероризам и верски екстремизам Албанаца као своје средство и против демократске воље становништва довела на власт разбојнике "из шуме". Иза те нелегалне бандитске структуре стоји читав политички запад јер не жели да призна кривицу за агресију на СРЈ, јер би их то признање коштало десетине милијарди ратне одштете. Такође, Резолуција 1244 је за Србију повољан, али привремени документ, који једном мора да се оконча. То је једино могуће новом резолуцијом, за шта је потребна сагласност свих сталних чланица Савета Безбедности. Ми имамо уз себе Русију и Кину – водеће силе савременог света, који неће дозволити да се усвоји нешто са чиме Србија није сагласна, а исто тако Запад штити Албанце, јер су сувише ставили на њихову карту. За коначно решење са којим

ће се изаћи пред СБ је потребно много труда и комплексног дијалога, принципијалности, поштовања међународног и хуманитарног права од стране свих.

*** Време нам иде у прилог?**

Поједини кругови на Западу би на брзину, зарад опстанка у власти и добијања јефтиних политичких поена или рачунајући на то да Америка не може дуго да опстане у Бондстилу, на брзину да нас натерају да нађемо неко решење, да не испадне да су трошили енергију и новац без резултата. Ти кругови раде у свом интересу, а ми треба да радимо оно што је у интересу Србије.

*** Да ли проблем решавамо нашим или туђим темпом?**

Радимо нашим све више. Србијом је 12 година владао корумпирани марионетски режим који је радио све у интересу западних сила и домаћих појединаца у њиховој служби. Растурао је нашу одбрану, војску, безбедносне структуре, привреду и тд. То су нове власти затекле и то је немогуће променити преко ноћи, јер смо као држава били сувише немоћни и зависни од својих непријатеља. Потребно је времена и труда, срећом нам историјске околности иду на руку, јер прекретница у

међународним односима 2014. године са руском интервенцијом у Сирији и западним пучем у Украјини, и улазак у коначну фазу убрзаног краја епохе Запада, дају Србији прилику за предах. Русија је довољно економски и војно ојачала да озбиљније парира Америци, што је формално доказала 2014-е.

*** Шта мислите о Трамповом курсу Америке?**

Трамп интелигентно мења политичку парадигму тиме што каже "ми нећемо бити више светски полицајци, него ћемо бити сила број 1 примером, најтраженија економија, земља благостања и људских слобода". И да хоћемо не можемо да избегнемо да се са њима рвемо и одржавамо дијалог по питању КиМ. Они су доле присутни војно, режим и читава та лажна држава потпуно зависе од њихове подршке, тако да се до решења без њих не може доћи. Али што се тиче самог Трампа, верујем да овај регион, ни Косово ни Србија, нису нити ће бити у његовом другом мандату неки приоритет. Епоха Запада се завршава, а Америка као његов предводник, пуна унутрашњих противречности, астрономског јавног дуга и финансијског система који више не функционише - може да се уруши врло ружно. Он покушава то да преокрене.

Православље и социјализам

Руси и Срби, у историјском смислу, баштине две ствари - цивилизацијско православно утемељење и непосредно искуство у изградњи социјализма. Упитан зашто је комунизам пустио корење баш у православним земљама, Кршљанин то објашњава православним духом и потребом човека за слободом и правдом:

- Комунисти су основне вредности преписали из хришћанства. И најбољи међу њима су попут првих хришћана, били спремни на жртвовање ради општег добра. Пољуљана западним утицајима, и руско и наше друштво нису имала довољно правде и комунисти су постали водећа снага. То је довело до кобног расцепа између државе и Цркве, који данас морамо превазићи.

Марија М. Зарић

(Дневни лист «Ало!», 15. септембра 2019.)

ШТА СУ СРБИ ПОМОГЛИ РУСИМА И ЗАШТО ЈЕ ЊИХОВО ЈЕДИНСТВО ВАЖНО?

Дмитриј Медведев, тада председник Руске Федерације био је 20. октобра 2009. у Београду. Он је тада подсетио Србију и свет колико је ослобођење Београда од фашистичке окупације био важан догађај и са колико поноса и искреног пијетета тај датум треба обележавати. Тадашње власти то нису могле да одбију, али је све урађено уздржано, стиснутих зуба. Чак ни парастос ослободиоцима није служен. Премијер Дмитриј Медведев после 10 година долази истим поводом у Србију, која је сад много слободнија, која је Руској Федерацији и стратешки партнер и савезник, и која се тиме поноси. О братској помоћи Русије Србији се често говори, а посебно оваквим поводима. А да ли је и Србија помагала Русији?

Није исправно стално мерити и набрајати када и колико је Русија помогла Србији, и Србија Русији. Такво размишљање полази од претпоставке да су Русија и Србија две различите државе са два различита народа, које онда једна према другој испољавају интересе, пријатељство, братство...

Последњих дана и година, Запад пред очима света раскринкава своју злу суштину, али и системску

кризу. Притом, западно зло је хистерично усмерено највише према Русима и Србима. Дакле, суштинско зло, против суштинског добра. Зато православним верницима ни у Русији, ни у Србији, не треба прича кад је ко коме помогао. Они знају да смо ми – једно.

Подсетимо се неколико најкрупнијих доказа тога да смо једно, гледано са српске стране.

Русија је постала велика пре 1000 година, (и тада) под Владимиром Великим. Нова, велика и православна Русија, убрзо је створила свој манастир Русик (Св. Пантелејмон) на Светој Гори. У њему се замонашио **Свети Сава**. Тада су, и дуго потом, Срби и Руси користили исти књижевни језик. Свети Сава је саставио и објавио Законоправило (Номоканон, Кормчују књигу) на 800 страна, која је на тај језик донела све богатство Ромејског права и државне организације и учинила га заједничком тековином Срба и Руса. Најпре се, под Немањићима, Срби уздижу до царства васељенског (док Русија тоне под монголско-татарском најездом), као последња фаза Ромејског царства. Тада **Цар Душан** преузима ктиторска права над Св. Пантелејмоном, о којем брине упоредо са Хиландаром и додељује му (и он и његови наследници) за издржавање поседе по Србији. У већ од Турака покореној Србији, ти поседи нестају, а **Света Ангелина** даје монасима Св. Пантелејмона своје писмо руском великом кнезу Василију Ивановичу, оцу Ивана Грозног, молећи га да већ

ојачала Русија поново преузме бригу о манастиру. Тада, после Србије, Русија узраста на царство васељенско и настаје Трећи Рим. Наш. Руски. Српски. Православни. Васељенски. Заувек.

Неки од предака Ивана Грозног су из Србије, а велики светитељ Сава Српски бива осликан чак два пута у Архангелском сабору московског кремља, усипаљници Рјуриковича. Сем њега, изображени су и Свети Симеон и Свети кнез Лазар.

Док је Србија под турским јармом, она се у Русију нада, а Русија и формално бива заштитник православног живља у Турској (као да су њена „национална мањина“) и потпомаже и подстиче све њихове ослободилачке акције, од Првог и Другог српског устанка, преко неуспелог покушаја стварања Балканског савеза под Кнезом Михајлом, све до стварног стварања Балканског савеза 1912 и ослобођења Старе Србије и Косова.

У међувремену, они Срби који су то могли (већином они пребегли у Аустро-Угарску) или кад им је тамо претило покатоличење, одлазили су у Русију. Српски хусари су у насељавању Новоросије основали две области: Славјаносербију и Новују Сербију. Многи од њих су постали племићи и задужбинари. Рачуна се да су око 60 Срба у 18. и 19. веку постали генерали у руској војсци. У Бородинској бици, од 37 генерала, 10 су били Срби. Најпознатији међу њима били су

Михаило Милорадовић, Ђорђе Арсенијевић Емануил, Петар Поповић Текелија, адмирал Матија Змајевић, као и хусарски команданти из Новоросије **Јован Шивић, Јован Хорват, Никола Прерадовић.**

Сава Владиславић Рагузински, велики дипломата Петра Великог, кључно је допринео разграничењу са Кином, сматра се утемељивачем руске обавештајне службе, а познат је и као човек који је у Русију довео Ибрахима Ханибала, прадеду великог песника Александра Пушкина.

Потомци Срба који су свој православни живот наставили у служби Руске империје, били су и велики руски светитељи **Свети Јован Шангајски и Свети Јован Тобољски.**

Противречна и драматична историја 20. века калила је и потврђивала српско-руско братство и идентичност, и на нове и неочекиване начине.

Први светски рат био је најмасовније жртвовање Срба у том веку. Жртва је била и на страни Русије и руског цара, који је у рат ушао да би заштитио Србе, обезбедио им да преживе албанску голготу, да би на крају изгубио и живот и царство. И много белих Руса и Руска загранична Црква, нашли су братско уточиште у Србији, уздижући је на нови ниво развоја

науке, архитектуре, уметности.

Православни Срби и Руси су слободни људи са развијеним осећањем за заједницу и друштвену правду. То осећање је код њих далеко јаче од свих греховних тежњи ка личном богатству, моћи и телесном уживању. Стога су, у Русији и Србији последњих векова, сувише отвореним ка западном утицају, многи Руси и Срби, баш због своје православне суштине, изабрали социјалистичке, па чак и револуционарне идеологије, као пречицу ка правди.

Међу учесницима Октобарске револуције, било је око 30.000 Срба. Поменимо неке од најпознатијих: **Букашин Марковић**, Лењинов саборац, руководилац КП (б) СХС; **Данило Срдих**, учесник јуриша на Зимски дворац, касније комдив, командант корпуса; **Алекса Дундић**, коњички командант Црвене Армије, саборац Буђонија; **Владимир Ђопић**, командант 15. Интернационалне бригаде „Линколн“ у Шпанском грађанском рату, један од главних руководилаца КПЈ; **Димитрије Георгијевић**, агитатор у Омску, учесник Шпанског грађанског рата, са Црвеном Армијом дошао 1944. у Србију и постао генерал-потпуковник ЈНА; **Никола Груловић**, политички комесар првог југословенског пука Црвене Армије, комунистички посланик у Краљевини СХС 1920. и АВНОЈ-у 1943, дипломата; **Никола Ковачевић**, секретар Југословенског револу-

ционарног савеза у Кијеву, комунистички посланик 1920, учесник Шпанског грађанског рата; **Илија Милкић**, један од оснивача Коминтерне.

Судбине српских учесника револуције показују да се већ тада ковало ново бојево братство, које је дошло до пуног изражаја у Другом светском рату, нарочито у заједничком ослобођењу Србије од фашизма. Због природе СССР-а, нове руске државе, и међу Србима је комунистички покрет отпора однео превагу над монархистичким, док су поједини српски официри ратовали у редовима Црвене Армије, међу којима и **Жарко Броз**, кога можемо сматрати Србином и по његовом животу и због тога јер му се отац са мајком Рускињом венчао у православној цркви.

Срби су се од западних освајача у 20. веку три пута бранили и одбранили. У Другом светском рату и у западној агресији на Југославију 90-их, за велики српски подвиг сматра се да су својим отпором одложили напад на Русију. Без обзира на улогу војске, Цркве, политичара и западних сила у организовању преврата 27. марта 1941. и одбацивања сарадње са Хитлеровом Немачком, кључни фатор успеха тог преврата, што се јасно видело у масовним демонстрацијама, била су дубока и доминатна проруска осећања у народу. Народ није могао да прихвати да се Србија нађе у табору непријатеља Русије. Напад на СССР је одложен два месеца у ситуацији када је то совјетском руководству било

веома важно. После напада Немачке на СССР 22. јуна, српски народ се диже на антифашистички устанак, уверен какав ће исход рата бити, везујући за себе неколико фашистичких дивизија, које нису могле бити послате на Источни фронт.

Још већи подвиг, иако са мање жртава, Србија је остварила 90-их. Пуних 10 година је одолевала свим врстама рата, притисака и санкција од стране Запада, што је кулминирало 1999. јединим ратом који је читав НАТО пакт у својој историји водио против неке земље, не могавши да је покори. Србија је толику снагу показала јер се вратила себи, а тиме и превазишла последице русофобије коју је, у време Милана Обреновића и Јосипа Броза, Запад сејао у Србији. Тешке последице тог времена трпимо и данас, али је наш отпор дао прилику Русији и да јасно сагледа суштину западне политике и да се потпуно опорави у моралном, војном и економском смислу.

Лидер Србије 90-их, **Слободан Милошевић** је после „обојене револуције“ 2000. изручен Хашком трибуналу, у коме је 2006. уморен је од стране Запада, после одбијања трибунала да га пусти на лечење у Москву, за које је Русија дала гаранције. Његова супруга и син су у Русији 2003. добили политички азил. Супруга је ове године преминула, после 16 година изгнанства. Надамо се да ће Србија ускоро бити довољно слободна да у њу могу да се врате Слободанова деца.

Србија Слободана Милошевића и Русија Владимира Путина представљају историјску синтезу православне и слободарске суштине великог и јединственог „двоименог“ народа. Зато није ни чудо да је први у историји предлог интеграције две државе дошао баш од Слободана Милошевића 1999, кроз иницијативу за улазак Србије у Савез Русије и Белорусије. Милошевић и Путин се никада нису срели, јер су се „за мало“ историјски мимоишли. Реализацију иницијативе из 1999. онемогућили су неадекватна реакција Јељцина, а затим и „обојена револуција“ у Београду. Данас би било мудро вратити се тој иницијативи, јер би то било од огромног значаја за стабилност Европе и света, а био би то и једини начин да Србија дође до поново буде велика и поврати изгубљено у ратовима 90-их.

Пре неколико година се, чак и уз нешто публицитета, одвијао грозничави покушај да се утврди да ли је Владимир Путин српског порекла. Његово презиме није много често у Русији, а у Банату и данас има Срба са тим презименом (кажу да су пореклом са Косова), а управо из Баната (Поморишка крајина) се део Срба у 18. веку преселио у Новоросију, па би можда и Владимир Владимирович могао бити потомак неког од њих. Коначни одговор на ово питање нисмо сазнали, али није ни неопходно да га знамо. Владимир Путин је, по свему, прави Рус, а то значи да је и прави Србин. То смо много пута осетили и у то смо уверени.

На крају, вратимо се можда најбољем православном „геополитичару“, плодном списатељу, данас веома вољеном и у Русији, Светом Николају Жичком, који је у свом познатом делу „Српски народ као теодул“ написао следеће:

*„Мала знања добијају се учењем, велика знања добијају се вером и поштењем. Христоверни и поштени Карађорђе није имао сва ситна и ситничарска знања модерних Срба, али је имао сва велика знања. По тим својим великим знањима, које сам Бог дарује онима који су верни и поштени ма и без икакве школе, Карађорђе није имао у свом плану ову и овакву Југославију какву су створили његови крунисани потомци, него хетерију (друштво, заједницу) православних народа на Балкану. За ту идеју и тај план свој, Карађорђе је мученички пострадао. Но његова идеја, онда одбачена, сада долази на дневни ред. После свих перипетија и свих лутања, Срби се морају вратити на идеју свога великог Војска: **Савез свих православних народа на Балкану с наслоним на православну Русију. И то све не ради царства земаљског него небесног, не ради славе и величине државне него ради служења Христу Богу. Теодулија једноверних народа био би смисао и програм те историје.**”*

„Царство балканских народа са царством свете Русије – не Русије неруске и чивутске, него свете православне Русије – може донети целом

човечанству срећу и остварити оно мистично хиљадугодишње царство мира на земљи, које се показало на Патмосу у визији ономе славном апостолу визионару, светом Јовану Евангелисту. Јер тај миленијум још није у историји света остварен. А оно што је суђено од Бога, мора се остварити. Ко ће остварити ако не они, који су до сада били највише мучени и презирани, сечени и гажени, тј. Словени и остали православни народи? Речено је српском пословицом, да на мрзану кућа остаје. А у руским народним причама увек је презрени и "глупи" Иванушка на крају морао спасавати своју браћу, која су се правила паметнија од њега. Тако ће православни Словени са осталим православним народима, као мрзан и презрени Иванушка, спасавати обе хемисфере света, Исток и Запад. Каквим програмом? Да ли насиљем, освајањем, гордошћу, себичношћу, палежном теократијом, светском аутократијом, ваиарском демократијом? Не, никако него теодулијом, свакидашњим програмом српског народа."

<https://balkanist.rs/sta-su-srbi-ucinili-za-ruse-kroz-istoriju-i-zasto-je-njihovo-jedinstvo-vazno/>

ПЕТОКЊИЖЈЕ НА ИСТОРИЈСКОМ РАСКРШЋУ

Приказ књиге Мире Марковић: ПРОГНАНА И НЕИЗГУБЉЕНА (DESTIERRADA E IMPERDIDA V), „Компромис дизајн“, Пожаревац, 2019, стр. 432.

Ово је последња књига коју је написала Мира Марковић и којом се завршава њено петокњижје – мозаик кратких социолошких есеја који осликавају свет и Србију на великом историјском и цивилизацијском раскршћу.

Мира Марковић је најважнији саборац и животни сапутник Слободана Милошевића.

Слободан Милошевић је централна политичка личност светске историје нашег времена, која спаја најважнија достигнућа социјалистичких револуција 20. века са демократским социјализованим и хуманизованим суверенитетом народа и личности 21. века. Он је истовремено и једна од најзначајнијих политичких личности укупне српске историје – човек који је обновио српску државност у њеним најсветлијим традицијама и одржао у животу српску нацију у време када је била жртва подивљалог западног униполаризма на врхунцу његове моћи.

Мира Марковић је дете југословенске комунистичке револуције, одгајено у српској православној породици. Постала је социолог, научник, професор универзитета и писац светског гласа. Уз Слободана, била је и активни учесник српске политике последњих деценија 20. века.

«Не нападају Србију због Милошевића, него нападају Милошевића због Србије». А Србија се бранила од свих својих историјских непријатеља уједињених у НАТО пакт. Од последица тог рата, укључујући у пропагандној сфери, дуго се нећемо опоравити. Та пропаганда је имала циљ да Слободана сруши и у очима и срцима Срба, па су зато сатанизовани и маргинализовани сви његови најближи сарадници. Што су били ближе, тим више. А најближа је била Мира. И то отежава објективну рецепцију њеног дела.

Ова књига је писана у прогонству, у последње две године њеног живота, од априла 2017. до марта 2019. године. Садржи 59 кратких социолошких есеја, подељених у две целине, насловљене са «СВЕТ» (30) и «НАШ ДЕО СВЕТА» (29). Обликовање књиге, започето заједно са мајком, довршила је кћи Марија Милошевић, која је написала и предговор. Аутор поговора је син Марко Милошевић.

Мирино петокњижје је омаж свим прогресивним и левичарски опредељеним, или бар духовно

радозналим људима Србије и света, а ова пета књига је и омаж Марка и Марије својој мајци.

Кратки социолошки есеј, можда Мири омиљена форма изражавања, које се држала до краја живота, чак и онда када је своје текстове могла да објави само на једном скромном сајту са неколико десетина читалаца, важна је по томе што од аутора захтева да испољи научно знање, књижевни таленат и новинарски активизам. Све је то Мира имала, а уз то и велико и неупоредиво политичко искуство – сасвим у складу са природом најбољих људи наше социјалистичке револуције, којима су припадали и Слоба и Мира, оних који су живели (и умрли) за опште добро.

Кратки есеји у овој књизи нису тематски, већ само духовно повезани, и покривају готово све теме од трајног, али и актуелног значаја за свет и наш део света које је аутор могао да докучи.

Тридесет есеја у првом делу књиге, насловљеном са СВЕТ, обрађују следеће теме: вештачка интелигенција, америчка неоколонијална политика, похлепа, лажни либерализам као геноцид, утицај човека на природу, криминал у САД насупротив Европи као «врту цивилизације», однос безалтернативности и слободе, култ приватне својине, неолиберализам као империјални капитализам и класна борба, ХААРП, данашње образовање као генератор

флексибилности и кооперативности, главни јунаци таблоида су припадници владајуће мањине, 45 светских престоница данас, земље у транзицији суочене са капиталистичким апсолутизмом, судбина моралног дуга генерација, однос уметности према друштвеном систему, узроци замора бирачког тела широм света, поређење евроатлантских и евроазијских интеграција, злоупотреба информатичке епохе кроз естрадизацију политике и културе, комерцијализација спорта, малограђански конформизам, професионализација таштине, преживљавање у политици, лицемерност западних принципа, 20. век као први светски век, гашење левице у Европи помоћу «меке моћи», судбина латиноамеричке левице, критика милитантног феминизма, сусрет бајке и науке, раст улоге религије у бившим социјалистичким земљама.

Теме другог дела књиге, НАШ ДЕО СВЕТА, су: судбина малих земаља, предизборна кампања у Србији 2017. у поређењу са кампањама 90-их, приватни универзитети, Ана Брнабић и неолиберални кадрови, 30 година од 8. седнице ЦК СКС, оклеветане 90-е и прави узроци наших мука, транзициони крпеж, пораст малигних обољења због НАТО агресије, злоупотреба религије и некритички однос према прошлости, помодност зближавања са Русијом када је постала моћна, предаја Косова као последица 5. октобра, ЕУ или Русија као лажна дилема, кривица марионетских режима за Младићеву доживотну робију и страдања осталих у Хагу, политичари дају

легитимитет жутој штампи, конзервативизам и универзализам, биланс 12 година марионетске власти ДОС-а, однос СНС и СРС, због Критског самита Запад је кренуо у одлучујући напад на Србију, смисао политичке опозиције, примитивни национализам, истрошеност вишестраначког каријеризма, трајна подвојеност транзиционих друштава, одсуство поверења и одбојност као опозициони став, идеали као мотив за бављење политиком, разметљивост нових богаташа, мноштво мотива за русофилију у Србији, низак ниво поверења у власт у земљама у транзицији, експлозија баналности и вулгарности у јавном животу, Срби на Косову и Метохији као главни фактор решења.

Већ овај инвентар тема које је Мира обрадила у овој књизи показује да би књигу требало да прочита свако у Србији ко себе сматра политичким бићем, а и свако ко стручно изучава нашу савременост или према њој није равнодушан. Кажем свако и зато јер је књига писана Мириним једноставним, јасним и лако разумљивим језиком и стилем. Сваки од есеја је релевантан (без обзира да ли се читалац слаже или не са сваким од Мириних ставова, али и евентуално неслагање је увек подстицајно, с обзиром на искреност и добронамерност аутора), и заслужује да се у приказу књиге на њега осврнемо, али, из разумљивих разлога, осврнућемо се само на неке, од по нашој оцени, најважнијих и најзанимљивијих делова књиге.

Логично је да читалац у последњој Мириној књизи тражи и текстове, за које би се, бар условно, могло рећи да су тестаментарног карактера. Ту, пре свега, треба указати на најобимније, па према томе и најамбициозније од текстове, а то су: ЦИВИЛИЗАЦИЈСКА РАЗГЛЕДНИЦА ДВАДЕСЕТ ПРВОГ ВЕКА (стр.79), у коме се дају кратки описи битних данашњих карактеристика 45 најпознатијих светских градова, ЕВРОАТЛАНТСКА СУБ-ОРДИНАЦИЈА И ЕВРОАЗИЈСКА КООРДИНАЦИЈА (стр.121), у коме се пореде ЕУ и Евроазијски Савез, а закључак је садржан у нслову, СВЕТСКИ ВЕК (стр.165), је најдужи текст у књизи и један од последњих Мириних текстова (написан у јануару ове године) у коме се на 25 страна даје преглед историје 20. века у очекивању да „стварни глобализам укине лажни“, ОД ДЕГРАДАЦИЈЕ ДО ФАВОРИЗАЦИЈЕ (Од феминизма до анти-феминизма, стр.205), који даје историјат феминизма и доследну критику његових данашњих милитантних форми, ПОВОДОМ ТРИДЕСЕТ ГОДИНА ОД ОСМЕ СЕДНИЦЕ (стр.253), ЕВО ЗАШТО (стр.261), текст о оклеветаним 90-им, у коме се подсећа да прави узроци наше драме нису били унутрашњи него спољашњи: (1) промена друштвеног система, (2) распад земље, (3) национални сукоби и грађански рат, (4) милион избеглица, (5) међународне санкције, (6) сепаратистичко-терористичка побуна на КиМ и (7) НАТО агресија, ЕХО СТАРЕ МУЗИКЕ (стр.329), је текст који даје ужасни инвентар последица 12 година марионетске власти ДОС-а и указује на моралну

неодрживост и политичку беспесперспективност опозиције која се на ту прошлост ослања, и, **ВИШЕЗНАЧНА НАКЛОНОСТ** (стр.395), текст који сведочи колико је русофилија у Србији снажна и вишедимензионална, као нигде у свету.

Мира Марковић је последњих 16 година свог живота провела у прогонству у Русији, попут својих и Слобиних претеча и првих пожаревачких комшија, устаничких војвода Петра Добрњца и Миленка Стојковића. Јако је желела да се врати у Србију, али Србија, позитивне промене у којој је она учавала и описивала, нажалост још није била довољно слободна да то допусти. Ако је за утеху, прогонство у Русији, Србину лакше пада него било где другде. Погледајмо онда из знатижеље, како у есеју **ЦИВИЛИЗАЦИЈСКА РАЗГЛЕДНИЦА ДВАДЕСЕТ ПРВОГ ВЕКА** Мира Марковић описује Београд и Москву, престонице у којима је провела највише година свог живота:

«Београд

Тврђава у којој је лоцирана балканска нарав. Блиска Истоку, још ближа Југу, далека од Севера, загледана у Запад.

Београд – неснађен између оцвалог конзервативизма, културног авангардизма, конти-

нуираног левичарства, демографске дисхармоније, националног ината, анационалне агресивности, селективног памћења и виталног еманципаторског оптимизма.» (стр. 87)

«Москва

Она је престоница највеће земље на свету која због своје историје и географије живи у више векова истовремено – понекад у осамнаестом, често у деветнаестом, и даље у двадесетом, у научно - истраживачкој области у двадесет првом и пре двадесет првог века.

Централне урбане адресе су амбициозна комбинација архитектонског футуризма, европске хортикултуре, азијске гастрономије, православних цркава, руских свечаности и модерне музике.

Сама Москва је идеолог тог новог и динамичног живота који је понекад бржи од оних који су се у њему нашли.» (стр. 90)

У есеју МУКЕ ПРОВИНЦИЈСКОГ КАПИТАЛИЗМА Мира немилосрдно раскринкава хипокризију капиталистичке демократије:

«Биће потребно да прође неко време док се грађанска јавност не привикне и не помири са чињеницом да парламентарна демократија не функционише у њиховом интересу већ у здруженом, корпоративном, финансијско-политичком интересу чије лице капитал нема намеру да обелодани, не из моралних скрупула, већ из оправданог уверења да се та симбиоза никога не тиче, осим њених учесника. То није сукобљено са моралом. Напротив. То је природа морала чији је карактер креирао капитал.» (стр. 99)

СУДБИНА МОРАЛНОГ ДУГА је важан текст који указује на моралну страну историје, у којој се резултати РАДА и РАТА остављају у наслеђе поколењима, а што савремени неолиберализам обесмишљава. Ипак,

«Породица, домовина и човечанство би требало да су симбиозно повезана целина чији егзистенцијални опстанак зависи од њене способности да успостави морални и цивилизацијски континуитет између својих делова.» (стр. 104)

У важном тексту ОД АНТИЦИПАЦИЈЕ ДО МАНИПУЛАЦИЈЕ који говори о интеракцији уметности и друштвеног система, коју буржоаски систем доживљава као опасност и на њу одговара

промовишући кич:

«Правила класне игре која негују кич нису мотивисана страхом да ће захваљујући вишем и високом масовном образовању већина почети да слуша Вивалдија, већ страхом да ће се већина трансформисати у цивилизоване и слободне људе. И укинати свет који их је те позиције лишавао. И детронизовати његове творце и чуваре.» (стр. 112)

Текст ВЈЕРУЈУ указује на неискреност чак и темељних западних принципа:

«Декларативно либерализација, демократизација, па и хуманизација, су Вјерују почетка двадесет првог века.

Али, као и свако досадашње Вјерују његови идеолози их се држе само онако и само онолико колико им то одговара, а за Вјерују опредељени или на Вјерују принуђени верници држе га се онако и онолико колико их на то принуди страх од одмазде за нелојалност према Вјерују од стране његових идеолога и егзекутора.» (стр. 163)

Иако дете револуције, од чијих идеала до краја живота није одступила, Мира у једном од својих последњих текстова показује да је свесна моралног

ризика и проблематичности насилних друштвених процеса:

«Многе револуције су кроз историју биле неизбежне, да их није било не би било развоја и прогреса.

Али њихови тобожњи пратиоци, карикатурални деривати, на време неидентификовани као такви, често могу да доведу у питање добро за које се њихова матица својевремено определила.» (стр. 215)

У есеју ПОВОДОМ ТРИДЕСЕТ ГОДИНА ОД ОСМЕ СЕДНИЦЕ Мира подсећа да је ова чувена седница имала две велике теме: друштвену реформу и ситуацију на Косову и Метохији. Милошевићева Србија дакле нипошто није била ни извор ни узрочник ни подстрекач агресивног национализма, већ носилац еманципаторске и прогресивне политике. Мира закључује:

«Да непуне три године после Осме седнице није дошло до југословенске драме, Србија, која је на Осмој седници добила под своју надлежност Косово на принципима политике националне равноправности и свог територијалног интегритета, имала је све услове да савлада сепаратизам и тероризам албанске мањине.

И да изведе целовиту друштвену реформу. Могуће је да би идеја те реформе временом постала инспиративна у југословенским размерама, али не само у југословенским размерама. И могуће је да је, укидањем Југославије и демонизацијом Србије, због тога заустављена.

А распад Југославије није индиректна одговорност Осме седнице коју јој хашки трибунал приписује, али јесте одговорност креатора тог суда.

Креатори тог суда судили су за злочин борцима против злочина који су сами извршили.» (стр. 259)

Најсветлије странице српске историје су биле трајна и стална инспирација Милошевићеве Србије. Једна од најважнијих и најдалековидијих активности је био рад на зближавању и интеграцији територијално, историјски и духовно блиских балканских народа под геслом „Балкан балканским народима“, који је довео до првог у историји самита балканских земаља на Криту и чувеног сусрета Слободан Милошевић – Фатос Нано, на коме је договорено да се питање Косова и Метохије решава као унутрашње питање Србије. За противнике слободе, суверености и наше духовности то је био сигнал за узбуну, после којег су активирали најопаснија средства у свом арсеналу: терористичко-сепаратистичку побуну на КиМ, агресију НАТО и петооктобарску „обојену

револуцију“. Мира то сагледава у тексту **ДЕЗИНТЕГРАЦИЈОМ СРБИЈЕ ПРОТИВ ИНТЕГРАЦИЈЕ БАЛКАНА** и закључује:

«Састанак на Криту 1997. године је био разлог за почетак додатних окрутних мера за дезинтеграцију Србије да не би дошло до интеграције Балкана.» (стр. 348)

У последњем тексту у књизи, **ЈЕДИНА АДРЕСА**, Мира нам даје и свој прилог актуелној дискусији о будућности Косова и Метохије:

«Једини који имају свако право да се питају да ли на Косову могу заједно да живе Срби и Албанци, и једини који су надлежни да дају одговор на то питање су они Срби који тамо живе. Који су тамо живели и пре и који тамо живе и сада. И који неће променити место боравка или зато што не желе или зато што не могу.» (стр. 418)

На крају, не могу да се не осврнем на оправдану горчину, која се, уз понос на велико дело својих родитеља, осећа у предговору и поговору Марије и Марка Милошевића, који се налазе у овој књизи.

Морају хитно бити уклоњене све административне и квази-правосудне препреке за њихов достојан живот

у Србији и мора се у нашој јавности делегитимизовати однос према Милошевићу који се поклапа са односом НАТО агресора. То је одговорност свих српских патриота, а пре свега нас Слобених сабораца.

(Нешто краћа верзија овог приказа објављена је у недељнику „Печат“

<http://www.pecat.co.rs/2019/12/petoknjizje-na-istorijskom-raskrscu/>)

САБОРНИМ ЈЕДИНСТВОМ ПРОТИВ НАТО УСТАША – ДА РАДОСТ БУДЕ МОГУЋА!

Божјиња порука Покрета за Србију

Пре неколико дана, 27. децембра, на Цетињу, владајућа НАТО структура је усвојила закон о отимању имовине Српској Православној Цркви. Сутрадан, 28. децембра, у НАТО Загребу је служена миса задушница Анти Павелићу. Ови догађаји су суштински повезани. У Загребу је крај, а на Цетињу почетак антиљудског и антихристовог пута. А злокобно окриље НАТО је томе подстрек и доказ.

На основу антифашистичког утемељења међународног права и поретка и на основу антифашистичког мучеништва српског народа, оба догађаја захтевају масовни отпор слободног народа, јасну и гласну реакцију српске државе и цркве и осуду свих међународних чинилаца који поштују међународно право и поредак.

Ако су се чак и неки немачки нацисти и италијански фашисти ужасавали од пакленог карактера усташког режима, а ако је НАТО последњих деценија на Балкану повампирео и усташке легије и ханцар дивизије и балисте, а сада и Секулу Дрљевића, онда је НАТО гори од фашизма.

Радовати се рођењу, као и радовати се стваралаштву, могуће је само у заједници. Заједница постоји ако је испуњена вером, љубављу и надом. А то значи да је утемељена на истини и правди.

Антиљудски антихристов пут инсистира на сукобима, поделама и терору и лаже да је то природно и неизбежно људско стање. Запад оличен у НАТО је на томе утемељен. И зато пропада.

Градимо велико, несаломиво православно саборно јединство ради сопственог спасења и ради спасења свих људи!

Посебно у ове најрадосније Божићне дане!

Да радост буде могућа!

Мир Божји – Христос се роди!

О Божићу 2020. године.

ПОКРЕТ ЗА СРБИЈУ

СРПСКИ НАЦИОНАЛНИ ПРОГРАМ

1. Темелни православни принципи српске државности

Народно, односно национално осећање код Срба је уобличио Свети Сава и оно је утемељено на православној вери, аутокефалној Цркви и саборном заветовању.

У том духу, српска државност се темељи на служењу Господу у миру, човекољубљу, слободи личности, општем духовном и материјалном напретку, друштвеној правди и владавини права. У томе су и смисао и сврха постојања државе, који се остварују стваралаштвом и сарадњом у оквиру људске заједнице – породице, колектива, државе. За нас, демократски политички систем се темељи на усаглашавању различитих ставова путем дијалога у циљу постизања саборног јединства народа. Онај ко има извршну власт, одговоран је Богу и народу.

Да би остварила свој смисао и сврху, држава мора бити слободна, суверена и целовита.

2. Право на уједињење

Очувањем своје вере и темелних принципа кроз

векове тешких искушења, а нарочито херојским мучеништвом у Првом и масовним страдањем и отпором фашизму у Другом светском рату, српски народ се ујединио и постао један од утемељивача и важних носилаца савременог Међународног права.

Разбијањем Југославије уз гажење Међународног и унутрашњег права, српски народ је остао подељен у више држава и окупираних територија. Наше право на уједињење је наш историјски императив и предуслов обнове владавине међународног права у светским односима.

Полазећи од темељних принципа своје државности, српски народ тежи и равноправним интеграционим процесима са духовно блиским народима и државама и најширој мирољубивој мултилатералној сарадњи на европском и светском нивоу.

15.2.2020.

ВРАТА У ПРАВЕДНИ СВЕТ

- васкршња порука Покрета за Србију -

*«Христос воскрес из мёртвых,
смёртию смёрть попра́в,
и су́щим во гробѣх живо́т дарова́в»*

Господња победа, победа живота над смрћу, је највећи догађај и највеће надахнуће.

Најлепше и ненадмашно.

«Оче наш, који си на небесима, да се свети име Твоје, да дође царство Твоје, да буде воља Твоја и на земљи као на небу» - учио нас је Господ како да се молимо, и својом жртвом и својом победом дао нам је наду да ће свемилосни Бог и ову највећу молитву услишити своме сину и свој својој верној деци коју је Господ примио или ће примити у своје окриље.

Време највећих опасности и искушења, мора бити време највеће вере, љубави и наде, време највеће молитве и највећег послушања.

Наша генерација не памти већу претњу читавом свету од ове данас. То што прети свим

државама, свим људима, светској привреди и друштву, тај страшни вирус је – покорност Мамону и одрицање од sluжења Богу и његовој љубави и праведности. Тој изопачености је дошао крај. Све заводљиве маске су пале са грозног Мамоновог лика и сви почињу да га се клоне.

Следимо зато радосније него икад Оца нашег небеског, Господа победитеља и Духа Светога, да би нам ускоро отворили врата у праведни свет, свет љубави, духовности и стваралаштва, у коме Мамон више неће утицати на судбину људског рода.

Нека светлост тог праведног света обасја наш многострадални верни народ и све православне свуда!

Христос васкрсе!

О Васкрсу 2020. године

ПОКРЕТ ЗА СРБИЈУ

ВАСКРС 1945. И ДАН ПОБЕДЕ 2020.

Пре 75 година, 1945, Васкрс је био на Дан Светог великомученика Георгија Победоносца, покровитеља руске војске –Ђурђевдан, 6. маја. Већ на велики четвртак, у Берлину је било тихо – и последње нацистичке јединице обуставиле су отпор и предале се руској армији којом је командовао маршал Георгиј Жуков, који је ослобађајући Русију и Европу, са собом носио Казанску икону Пресвете Богородице, ону исту која је по Стаљиновом наређењу крајем 1941. три пута облетела Москву и спасла је од немачке офанзиве.

Кћи маршала Жукова, Марија, записала је и ово: *„Отац је био по рођењу и васпитању, по свом доживљавању света, православни човек, као што су православни били и његови војници, који су, заједно са њим, пред битке говорили: „Ну, с Богом!“.* Тим речима га је благословила и његова мајка, када га је испраћала из села у Москву...“

Рат је за Русију почео 22. јуна, на Дан свих Светих просијавших на Земљи Руској, а Победу су донели Васкрс и Свети Георгије. Застава СССР завијорила се над Рајхстагом 30. априла. Истог дана Хитлер је извршио самоубиство. А у ноћи са 8. на 9. мај његови команданти су пред Жуковом потписали Акт о безусловној капитулацији.

Неколико дана раније, 25. априла, на реци Елби, радосно су се срели и загрлили војници две армије, чије је савезништво определило коначан исход Другог светског рата – СССР и САД. Тим поводом, ове године Путин и Трамп су објавили Заједничку изјаву, подсећајући свет да је то била *«кулминација колосалних напора многих земаља и народа, који су се ујединили у оквирима Декларације Уједињених Нација из 1942. године»*.

««Дух Елбе», наглашавају Путин и Трамп, пример је како наше земље могу да одложе у страну противречности и да изграде поверење и сарађују у име заједничког циља. Пружајући данас отпор најозбиљнијим изазовима XXI века, ми одајемо признање врлинама и храбрости свих оних који су се заједно борили за победу над фашизмом. Њихов херојски подвиг неће никада бити заборављен.»

Велика Победа над фашизмом створила је савремени свет и сва његова правна, политичка и морална достигнућа. Обликовао се тај свет и кроз Уједињене Нације, али у првом реду кроз састанке «велике тројке»: Стаљина, Рузвелта и Черчила.

Шта је томе претходило? Прво, настанак фашизма, као најцрње странице светске историје и западног капитализма, који не би био могућ без активне улоге водећих англосаксонских банкара и индустријалаца. Друго, огромне жртве и огромне победе православне

Русије. Тек тада је дошло до потпуне историјске поларизације на «савезнике» - силе добра и «осовину» - силе зла. Рузвелт се у почетку двоумио да ли да САД стану на страну Немачке или СССР-а. Али, када је донео одлуку, није од ње одступао, све до своје смрти. Черчил је пак, све време играо двоструку игру, планирајући, и после пада Берлина, отпочињање новог рата против Русије, са ослоном на остатке Хитлерових дивизија и америчко нуклеарно оружје.

Данас је свет попримити свеопштег хибридног рата и системске кризе неолибералног глобализма, у којој многим на планети прете глад, болести и смрт, иако је научно-технолошки напредак такав да би свих осам милијарди људи могли да живе у благостању. Од добробити човечанства, некима је опет важнија сопствена власт, моћ и богатство. И то је тренутак да се највећи и најмоћнији поново окупе и дају онакве смернице за будућност човечанства, какве људи од њих очекују.

До тога, наизглед није далеко. Бољи свет активно заговарају Русија и Кина, које су први пут у историји и војно-политички и економски моћније од англосаксонског, евроатлантског Запада. А светски дил у циљу свеопштог економског просперитета, заговара и садашњи амерички председник. Свету је баш потребна «нова Јалта», са новим учесницима – Путином, Сијем и Трампом, као што предлаже руски професор Игор Панарин. И можда баш – у Београду.

Сигуран сам да би Србија то волела.

Актуелна глобална битка води се против једног вируса и оних који би да га злоупотребе. Да ће «силе зла» ту битку изгубити, већ се види, између осталог и по томе, што се и ауторства, па и саучесништва, сви одричу.

А и по томе што ће Москва ипак обележити Дан Велике Победе 9. маја. Парадом ваздухопловно-космичких снага и великим празничним ватрометом. «Бесмртни пук» и «Пут сећања» 9. маја ће напунити Интернет.

И у овом Дану Победе ће, све достојније последњих година, учествовати Србија. Ускоро ће у Београду, у сарадњи са Русијом, бити основан Институт за очување историјског сећања.

Права Србија зна да је чување и неприкосновеност истине о Дану Победе и његовом људском, моралном и духовном тријумфу, у који је и сама уградила огроман број жртава – путоказ и барометар о томе има ли човечанство будућност. То је и једина гаранција опстанка саме Србије.

Јер у Велику Победу 20. века, највећу победу у историји човечанства, сливени су и ослобођење Балкана 1912 (у част којег је настао најчувенији руски

војни марш «Славјанка» који се чује на свакој Паради Победи), и Голгота и Васкрс Србије 1914-1918, и усташки геноцид, два антифашистичка покрета и народно-ослободилачки рат 1941-1945, и отпор разбијању Историјске Србије и НАТО агресији 1991-1999. И покушај уласка у Савез Русије и Белорусије 1999. И Декларација о стратешком партнерству са Руском Федерацијом 2013. И споразум о слободној трговини са Евроазијским Економским Савезом 2019. И наше будуће ослобођење и уједињење.

Покушаји «сила зла» на разним местима по Европи да доведу у питање Велику Победу, изједначе «фашизам и комунизам», поруше споменике совјетским ослободиоцима – срамни су, подли и осуђени на пропаст.

За нас у Србији, истина о Великој Победи у коју смо уграђивали жртве током читавог 20. века, споменици и гробови ослободилаца су – света места.

И зато се придружујем предлогу прослављеног команданта одбране Кошара, пуковника Љубинка Ђурковића, да се, као што је то учињено на централном меморијалу на Поклоној Гори у Москви, и на Гробљу ослободилаца Београда, где заједно почива највише српске и руске браће, подигне православни храм.

ЗАПАД У СРБИЈИ ИЗАЗВАО ЕКОЛОШКУ КАТАСТРОФУ, А ЊЕГОВЕ НВО ОПТУЖУЈУ КИНУ ЗА ЕКОЛОШКЕ ШТЕТЕ

Резиме

НАТО агресија 1999. оставила је катастрофалне последице у сфери екологије у Србији, о чему тек почињу прва озбиљна истраживања уз подршку Владе Србије. Истовремено, невладин сектор и медији који су под превеликим западним утицајем нападају највеће кинеске индустријске инвестиције у Србији за наводне «еколошке штете». Србија треба да још јаче и брже повећава сарадњу са Кином, како би кроз ту сарадњу довољно ојачала да може активније да се супротстави овим негативним појавама.

«Посебно срамна страница историје за све земље НАТО-а било је и заувек ће остати варварско бомбардовање Југославије.» То је у свом важном тексту недавно написао секретар Савета безбедности Руске Федерације Николај Патрушев (1). Агресија из 1999, о којој он говори, била је једини рат који је цео НАТО икада водио против једне земље. Руски војни стручњаци Малишев (2) и Мухин (3), учили су већ у току те агресије, да је створена «еколошка катастрофа», а после годину дана су констатовали да

је рат вођен из ваздуха употребом високопрецизног оружја, као битну димензију имао и «еколошки рат». Већ за време Картера, САД су начиниле списак од чак 40.000 потенцијалних циљева у СССР, од којих су 15.000 били економски објекти. Са појавом високопрецизног оружја, као могућа алтернатива нуклеарном рату, појавила се могућност гађања еколошки опасних објеката (електричне централе, постројења за производњу нуклеарног горива и муниције, хемијска, петрохемијска, металуршка и биотехнолошка предузећа, рафинерије, складишта за њихове сировине и производе, цевоводи за транспорт нафте, гаса и амонијака, као и војни објекти који садрже радиоактивне и отровне материје, њихова складишта и депоније отпада). Када после првих дана бомбардовања Југославије НАТО није постигао ни један политички циљ, прешао је на дуготрајно, вишемесечно гађање инфраструктурних и индустријских – еколошки опасних објеката.

Малишев констатује:

«Током Балканског рата је погођено преко 30 рафинерија и хемијских објеката којом приликом је дошло до цурења и испуштања опасних компоненти, што је захтевало хитну евакуацију преко 70.000 људи из опасних зона. Њихово разарање је било праћено опсежним загађењем атмосфере, водених токова, тла и подземних вода врло отровним и штетним материјама (хлор, његови деривати, киселине, феноли

и т.д.) у радијусу 50-200 км од разореног предузећа.

Сваки петрохемијски објекат у својој зони складишти до 500.000 тона угљоводоничког горива. Они садрже енергију еквивалентну 3-5 мегатона тротила. Разарање петрохемијских и објеката производње угља у Југославији довело је до наглог топлотног испуштања 90-150 мегатона и било је праћено крупним пожарима са формирањем облака који су садржавали велику количину чађи, тешких метала (олова, живе), сумпор-диоксида, азотних оксида, оксида угљеника, диоксида, ароматичних угљоводоника I класе опасности, као и бензопирена са канцерогеним својствима. Избацивање на висину до 3.000 метара стотина тона токсичних продуката сагоревања довело је до њиховог преношења на растојање од много стотина километара преко Белорусије на територију Русије све до линије Псков-Смоленск. То испуштање топлоте је узроковало климатску катастрофу прве половине лета 1999.г.

Ослобађање опасних хемијских материја (сировина и продуката хемијске, петрохемијске и медицинске производње) приликом разарања индустријских објеката доводи до тога да њихова концентрација у атмосфери толико премаши дозвољене да се може поредити са применом хемијског оружја. Хемијско онеспособљавање као пратећи и каснији ефекат доводиће до мутација флоре и фауне, смањења имуног статуса становништва

(мутације, алергије и ширење ризичних група за СИДА-у и хепатитис, смањење отпорности на контаминацију), пораста оболелих од рака и болести унутрашњих органа. Епидемије које притом настају и то још у неповољним еколошким условима лако могу “склизнути” у пандемије за које не постоје континенталне границе.»

Када се томе дода употреба муниције са осиромашеним уранијомом (око 30.000 патрона или 10 тона DU), и кад се то упореди са 740 грама радиоактивног отпада у Хирошими или 63 kg у Чернобилу, схватићемо да је на Србију (и Европу) 1999. бачено хиљадама пута више! Малишев због свега тога закључује:

«Као резултат бојеве примене новог покољења прецизног оружја на Балкану се развија изузетно крупна еколошка катастрофа која ће захватити читаву Европу. Многе земље још увек нису свесне њених последица. Међутим, прорачуни показују да ће економски и социјални губици бити знатни. Њихове последице ће се осећати током многих деценија.»

Већ током агресије, и непосредно после ње, САД и њихови савезници су настојали да дођу до што више егзактних података о последицама свог смртоносног експеримента «in vivo». Већ у мају 1999, у Србији је први пут боравила Радна група за Балкан (BTF) UNEP-а, коју су предводили Бакари Канте из

Сенегала и Пека Хависто из Финске. Ова група је објавила четири опширна извештаја, два о укупним еколошким последицама и два о DU (4). Осим њих, у првим месецима после агресије, Србију је, са истим циљем, посетила и међународна експертска група FOCUS, коју су чинили стручњаци из Швајцарске, Аустрије, Русије и Грчке. У НАТО агресији уништено је преко 100 индустријских и привредних објеката и преко 100 енергетских постројења. У поменутих извештајима дају се подаци о последицама бомбардовања најкрупнијих и најопаснијих индустријских објеката: рафинерија нафте у Новом Саду, топлана „Нови Београд“ у Београду, ТЕ „Колубара“ – Велики Црљени у селу Пољане у околини Београда, фабрика минералних ђубрива „ХИП – Азотара“, „ХИП Петрохемија“ и „Рафинерија нафте“ у Панчеву, складиште „Југопетрол“ у Прахову, складиште нафтних деривата „Југопетрол“ и трафостаница „Електроисток“ у Бору, фабрика аутомобила „Застава“ у Крагујевцу, «Прва искра» у Баричу, складиште „Беопетрол“ у Богутовцу у околини Краљева и трафостаница „Електроисток“ у Нишу. Међутим, подаци у овим извештајима су непотпуни и ублажени, јер су потпуне извештаје добиле само тајне службе САД и земаља НАТО, и због «стручног интересовања» и зато да се подаци не би могли користити као доказни материјал у евентуалним кривичним поступцима.

После свргавања Слободана Милошевића 2000. године, марионетске власти у Србији су

поништиле пресуду Окружног суда у Београду против НАТО лидера, већ покренути поступак пред Међународним судом правде водили су тако да га изгубе, нису покренуле нови поступак за накнаду штете, на шта су имале право, и нису предузимале никакве организоване активности за даљу истрагу последица НАТО агресије, укључујући еколошких. Они су чак спречавали колико год су могли да се о овим темама јавно говори. Једини изузеци, које нису могли да спрече, били су одбрана Слободана Милошевића пред трибуналом у Хагу, скупови и публикације неких патриотских организација (Београдски форум за свет равноправних, Клуб генерала и адмирала) и радови појединих стручњака, нарочито на тему пораста малигних обољења у Србији (др Даница Грујичић, Слободан Петковић).

Нова власт, која од 2012. постепено обнавља суверенитет Србије и јача сарадњу са Кином и Русијом, почела је да мења стање и у овој области, најпре у сфери реторике и обележавања значајних датума и догађаја везаних за одбрану од НАТО агресије, а сасвим однедавно и у смислу државне подршке истраживању њених последица, и то баш у еколошкој и здравственој сфери. У саставу Владе Србије је 12. јуна 2018. формирано Заједничко тело за утврђивање последица НАТО бомбардовања по здравље људи и животну средину (истовремено је слично тело формирано и у парламенту Србије). Заједничко тело обухвата представнике 4 министарства (заштите животне средине; здравља;

одбране и просвете, науке и технолошког развоја), истакнуте стручњаке и националну мрежу лабораторија, а на челу Управног одбора је министар заштите животне средине Горан Триван. Нажалост, ово тело је први радни састанак, на коме је договорило своје будуће активности (јавност није обавештена које) одржало тек 21. фебруара 2020. године, више од годину ипо дана после свог формирања.

Нова власт је од претходне марионетске «наследила» и врло разгранату мрежу НВО и медија финансијски зависних или у власништву организација и појединаца из земаља НАТО, уз обавезу да и сама учествује у њиховом финансирању, као и присуство западних «саветника» и зависност од западних «грантова» у многим државним органима. У тој области се ситуација врло споро мења. Власт је подстакла оснивање једног броја патриотских НВО, али су њихов број и ресурси и даље далеко мањи од оних које зависе од Запада.

Једна од традиционално омиљених тема којима се баве прозападне НВО је екологија. У Србији постоји хипертрофирана мрежа оваквих организација – у готово сваком насељеном месту, уз велики број у већим градовима. Њихова координација од стране западних структура на регионалном нивоу (за 18 земаља: Албанија, Босна и Херцеговина, Бугарска, Црна Гора, Чешка, Естонија, Хрватска,

Косово*, Латвија, Литванија, Мађарска, Северна Македонија, Пољска, Румунија, Србија, Словачка, Словенија и Турска) обавља се преко организације REC (The Regional Environmental Center – rec.org), чије је седиште је у Сентандреји, Мађарска, а која има канцеларије у свим поменутих земљама. Највећи донатори REC су САД и Европска комисија, а затим владе Шведске, Италије, Холандије и Јапана. REC је последњи пут 2015. објавио „Регистар организација цивилног друштва Србије из области заштите животне средине“ у коме се налази преко 400 организација (5).

Било је сасвим очекивано да ће таква мрежа организација (и медија) зависних од Запада, осим што се готово не баве апокалиптичким последицама НАТО агресије у сфери екологије, истовремено негативно реаговати на раст економске сарадње између Србије и Кине, нарочито у области индустријских инвестиција. Томе у прилог иде чињеница да су досада највеће такве инвестиције реализоване у „еколошки осетљивим“ областима, где је НАТО већ раније направио еколошку штету – то су **HBIS GROUP Serbia Iron & Steel d.o.o.** (бивша Железара Смедерево) и **Serbia Zijin Bor Copper** (бивши Рударско-металуршки комбинат Бор). Ту се морају приметити две ствари. Прво, да је кинеско инвестирање у ове привредне гиганте руководство Србије са правом доживело као један од својих највећих успеха. А западне државе и прозападна опозиција у Србији негативно гледају на српску патриотску власт и због тога критикују све велике

успешне пројекте између Србије и Кине. И друго, иако овакви системи увек производе одређену штету по животну средину, посебно јер деценијама није улагано у модернизацију њихове технологије, те исте еколошке организације нису ни приближно подизале толику буку када су ове фирме биле у власништву Србије или САД. Трећи крупан пример веома бучних реакција од Запада плаћених домаћих „еколога“ је започета гринфилд инвестиција **Shandong Linglong Tire** за изградњу велике фабрике аутомобилских гума у Зрењанину.

Мора се констатовати да у свим поменутих и сличних случајевима кинеске компаније улажу велика средства у модернизацију технологије и заштиту животне средине и спремне су да по еколошким питањима конструктивно преговарају и са надлежнима у Влади Србије и у локалним самоуправама. За то наводимо три примера:

а) Од 2016. године, када су Кинези преузели Железару Смедерево, сматрали су да је очување животне средине веома важна друштвена одговорност и да обавезно морају да ремонтују постројења која су еколошки небезбедна. Наиме, у почетку, када су кинески инвеститори преузели Железару, уређаји за очување човекове околине су били у веома лошем стању, па је кинеска компанија одлучила да прво инвестира у то. За само три године, токсични прах од гвожђа се сваке године смањивао,

а 2019. године су достигли најмању количину токчицног праха у историји Железаре, о чему постоји пратећа документација. Железара је три године за редом пролазила контролу треће стране (као на пример SGS) и добила дипломе за своје ангажовање. Железара је имала тесну комуникацију са српском владом и локалим самоуправама, тромесечно је одржавала састанке и подносила извештаје о стању човекове околине. 2019 године, уз асистенцију руководства српско-кинеске железаре, влада је променила законе у вези са отпадом гвожђа, што је створило простор за још бољу рециклажу отпада те врсте. У овом тренутку, фабрика води неколико пројеката у вези са побољшањем заштите човекове околине и у будућности планира да покрене још више таквих пројеката. Док су САД улагале у фабрику, током 10 година, у сферу човекове околине су уложили само 80 милиона долара, а откад су кинески инвеститори преузели фабрику, за само три године су већ уложили 140 милиона долара.

б) 2010. године, Кинеска корпорација за механизацију и инжењеринг (**China Machinery Engineering corporation**) је преузела реконструкцију и изградњу Термоелектране Костолац. Пре почетка кинеског пројекта електрана је радила 30 година. Често се дешавало да одједном, из неразјашњених разлога, престане са радом, па није могла да произведе довољно планиране енегрије. Србија је због сличних застоја у раду осталих електрана, морала да увози струју сваке године по цени од 300 милиона евра.

Ниво отпада сумор-диоксида, азот-диоксида и токсичног праха није могао да задовољи стандарде српске владе и критеријуме ЕУ.

После реализације прве фазе пројекта, индикатори новоинсталиране механизације су достигли планиране параметре, а годишња производња електричне енергије значајно је порасла, што је ублажило проблеме у снабдевању домаћом електричном енергијом у Србији. Производња је у 2016. години поставила историјски рекорд. Током прве фазе пројекта обновљен је електрични систем за уклањање токсичне прашине и изграђен нови систем десулфуризације машинских постројења. Од када је нови систем почео да ради, количина токсичног отпада се смањила, многе врсте отпада су класификоване чак и много испод еколошких норми које прописује уговор усклађен са ЕУ стандардом. До маја 2020. године, друга фаза пројекта је испуњена са 40.5% плана. То је један од највећих енергетских пројекта у Србији у последње три деценије. Новоизграђена постројења за производњу струје у Костолцу ће давати око 15% укупне производње струје у Србији, и биће у потпуном складу са српским стандардима, а у неким аспектима и више од стандарда ЕУ. То ће бити технолошки и еколошки најбоља и најнапреднија постројења за производњу струје у Србији.

в) Откако је крајем 2018. године, кинеска компанија

Зиђин Рударство преузела пројекат рудника бакра Бор-Мајданпек у Србији, велики значај придавала је екологији и уложила је око 34 милиона долара у посебне фондове за заштиту животне средине. До сада, компанија је засадила више од 55 000 садница, са зеленом површином од 200 000 квадратних метара, па се целокупно окружење због тога значајно побољшало. У исто време, компанија тренутно ради на јачању застарелих одводних пропуста и изградњи нових система за одводњавање. Професионална опрема за прикупљање отпадне прашине, допрема се у серијама и постепено ће заменити стари привремени начин уклањања прашине. Истовремено, кинески инвеститори рачунају да ће кроз овај пројекат постићи и безбедно одлагање отпадне нафте и неких других отпадних материја. Тренутно су у току изградња дугорочних система за пречишћавање отпадних вода и инсталирање уређаја за прикупљање отпадних гасова. Компанија Зиђин је поднела Извештај да ће еколошко озелењивање и унапређење животне средине у читавом рејону бити остваривано током целе године.

Ипак, у случајевима Смедерева, Бора и Зрењанина, дошло је до бурних реакција и јавних протеста које су организовале неке прозападне опозиционе политичке партије и еколошке НВО. Свему томе су додатни публицитет дали западни и прозападни медији присутни у Србији (BBC, Slobodna Evropa, TV N1, TV Al Jazeera, лист Данас, портал Nova Економја итд). Карактеристични наслови у

медијима су „Показало се да су све кинеске инвестиције у Србији потенцијалне еколошке бомбе“, „У вртлогу загађења и мањка информација“, „Ко плаћа трошкове „киноманије““ итд. У Бору су ти напади највише узели маха, јер су организовањем прошле године неколико јавних протеста уз подношење кривичних пријава, прозападни субјекти успели да присиле српско Министарство заштите животне средине да у фебруару ове године покрене судски поступак против **Zijin Bor Copper** због испуштања опасних материја у ваздух у новембру 2019. и јануару 2020.

Партије и организације које су биле најактивније у три поменута случаја су следеће: Странка слободе и правде (председник Драган Ђилас), Доста је било (председник Саша Радуловић), CENTAR ZA ISTRAŽIVAČKO NOVINARSTVO SRBIJE – Београд, REGIONAL ENVIRONMENTAL CENTER – Сент Андреја, Београд, Renewables and Environmental Regulatory Institute – “RERI” – Београд, Greenpeace Serbia – Београд, Inženjeri zaštite životne sredine – Нови Сад, Грађански преокрет – Зренјанин, Центар за екологију и одрживи развој – Суботица, Покрет „Тврђава“ – Смедерево, Udruženje građana „Izbor postoji“ – Бор, Удружење „Гласно За Омладину” – Бор.

Имајући све наведено у виду, сматрамо да Србија, у тесној сарадњи са Кином, треба да наставе

и појачају своје и до сада позитивно ангажовање у три правца:

1) Даље убрзано и снажно јачање економске, научне, културне, безбедносне и војне српско-кинеске сарадње, чиме ће Србија даље јачати свој суверенитет и доћи у позицију да се активно бори против последица НАТО агресије, превелике економске зависности од Запада и превеликог западног утицаја у свом јавном животу, што је све од значаја не само за Србију него и за стабилност и равноправне односе у Европи и свету;

2) Стална даља координација активности кинеских индустријских компанија у сфери екологије са надлежним властима у Србији;

3) Заједнички рад на појачавању кинеског присуства у сфери медија и грађанског друштва у Србији.

Р е ф е р е н ц е

(1) <https://rg.ru/2020/06/17/nuzhny-li-rossii-universalnye-cennosti.html>

(2) Малышев Л.П. Последствия Балканской войны 1999 года // Правда России, 24-30 января 2001 (№3), с.6.

(3) Владимир Мухин. Балканы - зона экологической катастрофы. НВО № 21 (144) от 04.06.1999 г.

(4) <https://www.unenvironment.org/resources/assessment/kosovo-conflict-consequences-environment-and-human-settlements>

<https://www.unenvironment.org/resources/report/kosovo-conflict-consequences-environment-and-human-settlements>

<https://www.unenvironment.org/resources/report/depleted-uranium-kosovo-post-conflict-environmental-assessment>

<https://www.unenvironment.org/resources/assessment/depleted-uranium-serbia-and-montenegro-post-conflict-environmental-assessment>

(5)
http://documents.rec.org/publications/serbian_ngo_2015_FINAL.pdf

Факти, 23.07.2020.

АПЕЛ МЕЂУНАРОДНОЈ ЈАВНОСТИ И НАРОДУ БЕЛОРУСИЈЕ

Док је НАТО ракетама и бомбама засипао Србију, Александар Лукашенко је био једини шеф државе који је посетио Београд и који је подржао нашу иницијативу за улазак у Савез Русије и Белорусије.

То никада нећемо заборавити.

Ових дана су те исте НАТО земље покренуле хибридну агресију против Републике Белорусије. Желе да укину њену слободу и независност и физички уклоне Александра Лукашенка, као што су уклониле Слободана Милошевића. И као и њихове историјске претече – силе Осовине, они желе да прегазивши Србију и Белорусију, униште Русију – највеће извориште духовне инспирације, стваралаштва и социјалне правде за читав свет.

То никада нећемо дозволити.

Србија, Белорусија и Русија имају заједничку веру, жртве, порекло, културу и традицију. Нас није могуће победити. Боље да и не покушавате! Али, све што желимо себи, желимо и другима – слободу, независност, љубав, правду, законитост, стваралаштво. Са нама можете сарађивати. Можете

се и братимити.

Захтевамо да савремени фашисти и лажне демократе на Западу одмах прекину или буду онемогућени да врше хибридну агресију и све облике мешања у унутрашње ствари Републике Белорусије: политичке и војне, финансијске и економске, информационе и субверзивне, све претње, санкције и уцене. Нико на то нема ни законско ни морално право!

Упућујемо изразе солидарности, љубави и подршке братском народу Републике Белорусије и председнику Александру Лукашенку, уверени да имају довољно вере и унутрашње снаге да светла образа савладају и ово историјско искушење и буду још моћнији и привлачнији чинилац у бољем свету.

Позивамо појединце и организације код нас и у свету, да нам се придруже и подрже овај апел.

У Београду, 18.08.2020.

У име Српског одељења Међународне словенске академије и Покрета за Србију,

Владимир Криљанин, председник

ЛАЖНА ДЕМОКРАТИЈА

Западна демократија је лажна демократија.

Западни систем, чији је једини циљ да се овековечи власт највећих злочинаца и пљачкаша, шампиона у одступању од најважније људске одлике – морала, темељи се на лажи.

Западне политичке идеје, чак и кад су заоденуте у научно рухо, увек се пројектују тако да се могу злоупотребити. Њихово преобликовање у правне норме служи легализацији лажи и злочина. Свих врста.

Информационе технологије – главно оруђе хибридног ратовања, служе да се свет даноноћно засипа лажима и да се вештачи ствара утисак да су једине исправне идеје – западне политичке идеје и да је западни правни систем – једини могући систем.

А пре свега се то односи на демократију. Наравно, у западном поимању. Дакле, лажну демократију.

У њој постоје аксиоми који се не смеју доводити у питање – парламентаризам, вишестраначје, људска и грађанска „права и слободе“. А када све ове елементе лажне демократије редукујемо до апсурда, видимо да

од „демократије“ не остаје ни „д“. Тамо је у ствари неко чудовиште са гадним именима: плутократија, олигахија, капитализам, мамон. А чак и ако имате парламент, странке, људска права и слободе, Запад вам то ништа неће признати ако нисте обезбедили могућност неограниченог утицаја крупног западног капитала, односно његових власника и управљача, на прилике у својој земљи, односно на бираче.

Дакле, ако је исход избора у вашој земљи обликован западним новцем, Запад ће вам одати признање да је у вашој земљи – демократија!

У супротном, оптужиће вас за аутократију, тровање, производњу вируса, етничко чишћење, геноцид...

„Социјалисти се залажу против претварања економске моћи у политичку моћ.“ Тако је гласио мој амандман који је 1992, на Другом конгресу, ушао у текст Основа програма Социјалистичке партије Србије. У тим тешким годинама, када је цунами западне лажне демократије потопио и разорио Европу, били смо свесни у чему је главни проблем. Зато смо и имали демократско поверење народа да га предводимо и зато смо успели да пружимо достојан отпор, који нам до данас обезбеђује да будемо острво слободе у потопљеној Европи.

Данас би био ред да и ми, и Русија, и Кина, и сви

слободни народи и људи, ствари назовемо правим
именом.

Доста је западних лажи, притисака и насиља!

Нећемо лажну демократију!

17. септембра 2020.

ТРИ ЗАДАТКА ПРАВОСЛАВНИХ СЛОВЕНА

У трагању за словенским, или чак источнословенским јединством, немамо довољно успеха, пре свега зато што га често тражимо тамо где га нема и где га не може бити – у туђем и нама супротном, западном политичком и појмовном систему.

До Првог српског устанка, Срби и други балкански православни народи су тежили да постану део руске православне империје. Али већ после пропасти устанка, оптика се потпуно изменила. Званични циљ Срба, чијем је остварењу Русија на све начине помагала, постало је стварање своје независне државе. «Зашто се циљ променио, шта се догодило за тих неколико година?» - питао сам једног руског историчара. «Како шта?», одговорио је он – «Наполеонови ратови». Значи, Наполеона смо победили, али он нам је ипак наметнуо идеје Француске револуције, укључујући идеју нације. Револуционарне идеје су по целој Европи тада ширили исти масонски кругови, али су резултати примене тих идеја на Западу и Истоку Европе били потпуно супротни. Код њих су створене нове велике нације: Немачка и Италија, а код нас се догодила «балканизација». Они су од више различитих језика створили два велика, а ми смо већ постојећи заједнички језик – старословенски, односно

црквенословенски – изгубили. Дакле, Запад не смео копирати! Све што они творе, биће употребљено против нас. Јер већ само наше постојање оповргава њихову многовековну обману – да је «човек човеку вук» и да је «западни систем» - једини могући.

Морамо разумети да је наш појам нације, а боље је рећи народа, много старији и духовнији од западног. Он је везан за аутокефалију наших помесних цркава. То јест, оно најважније што одређује Русе или Србе је то да смо ми служитељи и следбеници Господа и Спаситеља нашег Исуса Христа. И зато су за нас то служење, љубав и скромност – изнад свега.

А на Западу је све супротно томе. Запад – то је опозиција хришћанству, која постоји од самог почетка. Палим светом паганских материјалистичких империја су владали највећи злотвори, пљачкаши и врачеве, апсолутно бескрупулозни. Њихови наследници на Западу до данас покушавају да сачувају владање светом. Приватна својина, похлепа и стални конфликти – једном речју: греховност, за њих није циљ, него средство за управљање светом.

У нашем наслеђу су два прегнућа, која су променила свет на боље – апостолско хришћанство, које је у највећем степену сачувало своју суштину у православљу, и реална изградња социјализма. Сасвим у складу са својом природом, Запад је учинио све да створи непомирљиви конфликт између најбољих

традиција и највећих достигнућа наших народа, али ми данас тај конфликт превазилазимо. Тешко, али уверени у успех. Јер, у питању је спасење човечанства.

И уопште, и у најкраћем, пред нама су три најважнија задатка:

1. Обновити наше духовно јединство и активно проповедати његове вредности (а претпоставке за то су – уклањање наметнутог конфликта између социјализма и православља и ослобођење од штетног западног утицаја);

2. Обновити и ширити наш заједнички државни дом (свој савез, своје сабрање свих православних и свих Словена, отворено за све који желе да се придруже);

3. Раскринкати и кривично казнити сва лица која угрожавају човечанство (а ако буде неопходно и ставити ван закона – западне и друге олигархе, политичаре и владаре из сенке, који узурпирајући власт и корумпирајући демократију, уништавају животе и слободу људи).

(Иступање на Међународној књижевно-историјској конференцији «Источнословенска цивилизација: у трагању за јединством» 21. децембра 2020. године)

ЦИВИЛИЗАЦИЈА

СИНТЕЗА

Културе и цивилизације које су се у прошлости развијале независно, или бар аутономно, у наше време су принуђене демографским и технолошким успоном, да тесно интерагују, па и да се обједине.

За многе од њих то је неочекивани шок, на који нису припремљене.

У смислу те синтезе, период пред нама се може сматрати стварним рађањем човечанства, које је досад било апстрактни појам, који је само формално обједињавао различите заједнице, тј. различите људе.

У пракси, почетак синтезе се одвија у знаку „Запад против свих осталих“. Све остале културне заједнице се не противе сарадњи и синтези, а једино носилац јучерашњег униполаризма и вишевековни носилац мамонизма, обмане и злочиначке диктатуре, Запад, се очајнички противи синтези, свестан да та синтеза значи негацију његове суштине, а можда и његовог постојања.

ИСТОРИЈА

Нарочница значај историје везује за хришћанство, а Шпенглер за Запад, указујући и на потпуно одсуство историчности код старих Грка и на апсурност западне историје, која се често одређује као европска, спајајући тако два потпуно разнородна елемента – античку Грчку и католичку Западну Европу.

5.3.2021.

ЦИВИЛИЗАЦИЈА, ПРАВОСЛАВНА, РУСКА И СРПСКА

(Васкришња порука)

Током читаве историје наш **народ** је побеђивао, превазилазио искушења, захваљујући свом **јединству**. И сада су за нас у првом плану **породица, пријатељство, узајамна помоћ, милосрђе, слога. Духовно-моралне вредности**, на које у низу земаља заборављају, нас су, напротив, учиниле јачим. И те вредности ми ћемо увек заступати и бранити.

*Владимир Путин, у годишњој Посланици
Федералном Сабрању, 21. априла 2021.*

Темељ праве, наше, православне, васељенске, еврамедитеранске, евроазијске, европске, руске и српске цивилизације су духовно-моралне вредности. Оне нас упућују да су сарадња и стваралаштво – пут којим човечанство долази до истине и задобија вечни живот, док су сукоби и похлепа – лаж која води у смрт.

Од распећа Христовог до данас, зли чине све да обману људе, како би сачували своју власт и избегли казну. Одрекосе се Дела апостолских, па тиме и упутстава васкрслог Господа, смислише „крсташке ратове“, „свету инквизицију“, да је „човек човеку

вук“, „социјалдарвинизам“, расизам, фашизам, либерализам, материјализам, „класну борбу“, „хуманитарне ратове“ и друге безбројне пропагандне и стварне ужасе. Својом многовековном глобалном пљачком, колонизацијом и масовним убиствима, стварали су илузију о својој моћи и истинитости својих лажи. Сада је, на наше очи, свему томе крај.

Права цивилизација је у сваком смислу надвладала вишевековну превласт банде антихришћанских узурпатора. Али, нећемо са њима отпочињати рат, чак ни да бисмо их дотукли.

Сарадња и стваралаштво су наши. И свако људско биће и сваки народ има шансу да нам се придружи.

Духовно-моралне вредности праве цивилизације обезбеђују вечни живот и васељенску стваралачку мисију човечанства. Држава и привреда утемељене на тим вредностима успешније су од манипулисања људским слабостима и сукобима. Да, човек има слабости, али оне никако нису водећи друштвени фактор. Њих елиминишу духовно-моралне вредности, које заступамо и бранимо.

Западна технолошка, идејна и организациона решења могу бити потпуно успешна и продуктивна само ако се ослоне на исправне духовно-моралне вредности, односно ако се ослободе дволичности и

манипулације, које су их на Западу досад увек пратиле.

Савезништво Русије и Србије није претња, већ шанса за Европу.

А једини услов боље будућности и вечног живота је наша вера, наша неодступна и непоколебљива оданост духовно-моралним вредностима, јер

ХРИСТОС ВАСКРСЕ – ВАИСТИНУ ВАСКРСЕ!

О Васкрсу 2021.

СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЋ, ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ СПОЈИО ВЕКОВЕ

(80 година откако се родио и 15 година откако је
пострадао)

Како ће се спојити XX и XXI век, многи Срби нису разумели, па ни многи у свету. Да јесу, Слоба би још био са нама.

XX век је био век социјалистичких револуција. А XXI век је век синтезе праведног и ефикасног друштва (социјализма) са вековним културним традицијама. И век синтезе најбољег у свим културама, најбољег у човечанству, стварно рађање човечанства.

Е, то спајање векова и ту општељудску синтезу, чије дивовске резултате данас видимо у Русији и Кини, започео је Слободан Милошевић.

Слободан Милошевић је био велики Србин, велики социјалиста и велики човек.

Он је унапредио југословенски социјализам и ослободио га од историјских промашаја. Нажалост, тако унапређен, систем је постао сувише добар, да би му западни агресори дозволили да опстане.

Слободан је учинио да васкрсне Историјска Србија – и као велика идеја и достигнуће балканске историје, и као православна вера, и као просвећена демократија, и као братска и савезничка Великој Русији. И наравно, независна, стваралачка и праведна. Па иако су петим октобром и убиством Слободана покушали да је униште, нису успели. Опет је ту. У ствари, ако је васкрсла, она је вечна. Као и за свој народ и његову веру пострадали Слободан.

Имао је безграничну харизму и безграничну скромност. Као политичар – најдоследнији социјалиста, а као човек – најморалнији православац.

Вратио је Косово и Метохију у уставни систем Србије, започео дубоке економске и демократске реформе, супротставио се разбијању Југославије и одвајању делова српског народа од матице. Предводио је борбу народа за слободу и одбрану од НАТО агресије. Захваљујући својој мудрости и вољи народа, у најтежим међународним околностима извојевао је Дејтонски споразум и Резолуцију 1244. Највише православних храмова је обновљено и изграђено док је он био на челу Србије.

Слободан је био и наш катехон. Србија је привремено изгубила самосталност тек када је он споља организованим пучем оборен. Ни против пуча није применио силу јер је био сигуран у демократску снагу и будућност свог народа. СРЈ је укинута тек

када је он послат у Хаг, а Црна Гора отргнута од Србије тек када је он убијен.

Путинова Русија је споразум о слободној трговини потписала са Милошевићевом владом. Осигурала је миран транзит власти после пуча. Дала је гаранције за Слободаново лечење у Москви (на чему се посебно ангажовао бивши премијер Примаков), које је Хашки трибунал одбио. Дала је сагласност за Слободанову сахрану у Москви, уз државне почасте. Јавно и званично је у Савету Безбедности одбацила извештај Хашког трибунала о Слободановој смрти. Супруга и син Слободана добили су политички азил у Русији, а син Марко и држављанство Руске Федерације.

Судбина Слободана је ујединила слободољубиви и прогресивни свет. Са захтевом за његову слободу улицама Хага, од центра до нацистичке тамнице у Шевенингену марширали су 2003. заједно српски родољуби из дијаспоре и западноевропски комунисти, носећи крстове у спомен дотадашњих хашких жртава, уз звуке чувеног „Словенског марша“, који је још 1876. у славу српске борбе компоновао Петар Иљич Чајковски. Међународни комитет за одбрану Слободана Милошевића, као у време суђења Димитрову за паљевину Рајхстага, окупио је најисктакнутије светске интелектуалце, уметнике и активисте.

Слободан је обесмислио најскупљу и најогавнију

грешку у историји УН, лакејски орган НАТО пакта – Хашки трибунал. Овај илегални и криминални квазисуд га је зато убио, упркос кампањи за његово лечење, коју је вођена широм света, али која се није довољно чула. Један од првих крупних међународних догађаја о којима је извештавала тек формирана Russia Today – била је сахрана Слободана Милошевића. Остаје морални дуг Србије и света према међународном праву – да се изврши ревизија рада трибунала и судско гоњење одговорних за убиство Слободана Милошевића.

На испраћају Слободана било је милион људи. У Београду и Пожаревцу говорили су Генадиј Зјуганов, Сергеј Бабурин, Константин Затулин, генерал Леонид Ивашов, Ремзи Кларк, Петер Хандке, Михаило Марковић, Милорад Вучелић, Александар Вучић (прочитао поруку Војислава Шешеља), Бранко Ракић... Ивана Жигон је говорила „Пркосну песму“ Добрице Ерића. Прочитане су и поруке Слободанове супруге и сина, којима је онемогућено да присуствују. Опело је служио владика Милешевски Филарет.

За победу над фашизмом и човекољубиви свет, борили су се, раме уз раме, у XX веку, православни Руси и Срби. Борили и, уз огромне жртве – изборили, дарујући свету потпуно нови систем међународних односа и међународног права. Тај систем мора бити очуван, јер свет улази у период велике синтезе. Слободан Милошевић је заувек демонтирао

хладноратовски покушај раздвајање Руса и Срба. Он је тако својом вером и жртвом васкрсао Историјску Србију и створио нову шансу за Европу, Евроазију, свет. Он је тиме највећа људска достигнућа прелио из XX у XXI век и отворио пут за сарадњу држава и култура, за нови, мирнији и праведнији свет, који успешно предводе моралне силе, Русија и Кина, и у којем Србија данас заузима достојно место.

8.3.2021.

ПЛЕМЕНИТИ БОРАЦ

Ремзи Кларк (1927-2021)

Прошле ноћи је у Њујорку, у 94. години, преминуо Ремзи Кларк, копредседник Међународног комитета „Слободан Милошевић“.

Ремзи је био један од најбриљантнијих и најпоштенијих Американаца савременог доба, човек који је бранећи жртве америчке агресије широм света, спасавао образ и душу Америке.

Тој племенитој борби је посветио последњих пет деценија свог живота. Ми Срби смо имали част да то у пуној мери осетимо и са разлогом ћемо га увек памтити као једног од наших највећих пријатеља.

Још за време НАТО агресије на нашу земљу, Ремзи Кларк је организовао друштвени трибунал који је осудио НАТО за злочине и тражио његово распуштање. Са Слободаном Милошевићем се срео и као са председником 1999, и као са хашким сужњем 2001. Допутовао је у Београд и на Видовдан 2001, на нашу молбу, у покушају да спречи Слободаново изручење, али је закаснио неколико сати због маневара ДОС-овог амбасадора у Вашингтону Милана Ст. Протића, који је одбио да му изда визу. Ипак, Ремзи је у подне 29. јуна говорио на митингу испред Скупштине, који је организовао СПС. У

Београд је дошао и тужним поводом 2006. и говорио на сахрани Слободана Милошевића. Ремзи је последњи пут био у Београду на наш позив 2009, да би говорио на народном митингу на Тргу Републике поводом 10 година од НАТО агресије. Било је прохладно увече 24. марта 2009. у Београду, а Ремзи, коме је било 82, није понео ни капут ни мантил. На бину се попео обукавши два сакоа.

Дивна људска скромност, једноставност и топлина, огромна правничка ерудиција и говорнички таленат, уз шармантни тексашки акценат, красили су га и као младог високог функционера у министарству правде САД у Кенедијевој и Џонсоновој администрацији, и 1967-1969, као министра правде, односно државног тужиоца САД, али и затим као борца против свих америчких ратова, од оног вијетнамског, до данас, укључујући последње три деценије као оснивача Међународног акционог центра и последње две деценије као копредседника Међународног комитета „Слободан Милошевић“.

Ремзи Кларк је био почасни доктор Београдског универзитета и носилац Сретењског ордена 2. степена.

Било је огромно задовољство и част дружити се и сарађивати са тим незаборавним, пожртвованим и великим човеком.

Београд, 10. априла 2021.

ОПАСНИ ВИРУС ФАШИЗМА

(може ли антифашизам да поново спаси свет?)

Водити пропагандни, а поготово савремени хибридни рат са злочиначким делом владајућих кругова на Западу – није нимало лако. У тој области Запад традиционално има предност због своје пословичне бескрупулозности, због свог вишевековног искуства у манипулисању свешћу маса и због своје веома развијене медијске инфраструктуре, која још увек знатно превазилази ону којом располаже Русија (и Кина).

Зато смо, полазећи од основне потребе света – да се сачува међународно право, створено после Другог светског рата, дужни да се непрестано позивамо на једини глобални консензус у светској историји – о осуди фашизма. Оно што су Народни фронт и антифашисти успели на нивоу свести 30-их година XX века и током рата, посебно у западним земљама, може се сматрати највећом пропагандном победом у историји, и „другом компонентом“, која је заједно са Великом Победом у Великом отаџбинском рату, омогућила стварање међународног права, од којег и даље очекујемо очување мира на Земљи. Да данас извојужемо тако велику пропагандну победу, а посебно у кратком року, једва да је могуће, али да искористимо ту победу – ми смо дужни.

У сукобима и кризама у земљама бившег СССР и Југославије, али и у другим деловима света, Запад и његове тајне службе су редовно користили фашистичке групације и на њихове злочине су затварали очи. У моралном смислу, ми смо дужни да вичемо о тим чињеницама, и да не престајемо, док год оне постоје. А да је фашизам нешто веома лоше, ни на Западу скоро никога не треба убеђивати. Истовремено, ми морамо ударити и на квазисудске покушаје (у оквиру УН!) да се амнестирају данашњи фашисти. Ту пре свега мислим на Хашки трибунал за бившу Југославију – најопаснији и најподлији ударац на резултате Нирнбершког трибунала. Свестан потенцијалне снаге антифашистичког фактора и чињенице да су им руке упрљане, криминални део владајућих кругова на Западу и чини очајничке покушаје да изједначи фашизам и комунизам. А у стварности, антикомунизам је као политички принцип био својствен управо фашизму.

Запад је завичај фашизма, али наравно, не смеју се изједначавати Запад и фашизам. Конфликтност у организовању (и манипулисању) друштвених и међудржавних односа је свеопшти принцип западне цивилизације. Та чињеница омогућава преживљавање и очување злочиначког дела владајућих „елита“ на Западу. Али то још не значи да људи на Западу воле злочине и злочинце. А ми морамо према најкрупнијим злочинима – коришћењу фашизма, тероризма, наркомафије – да имамо нулту толерантност.

С друге стране, конфликтност као принцип је туђа духовно-моралним вредностима наше цивилизације. За нас је врховни управо супротан принцип – сарадња. Сарадња је неопходан услов и темељ стваралачке делатности човечанства и зато Запад, који је сувише толерантни према деструктивном криминалу – губи историјску утакмицу. Ми не желимо уништење Запада, већ напротив, његово преживљавање, и зато ћемо избегавати пребацивање односа са Западом у конфликтну равн. Али, борба са злочинцима и борба против фашизма су као и борба против опасних вируса – оне су услов преживљавања.

Присуство конфликтности у комунистичкој идеологији (створеној на Западу) и субверзивни западни утицај довели су историјски и духовно најближе – руски и српски народ (који су имали и водећу улогу у победи над фашизмом у СССР и Југославији) до погоршања односа и до готово потпуног прекида хуманитарних веза у периоду 1948-1980. Та ситуација је почела да се мења на боље током страшних 90-их, а данас односи двеју земаља достижу историјски максимум.

У том контексту недавну начелну одлуку (донету на иницијативу руске стране) парламената Русије и Србије да се у Београду формира Међународни институт историјског сећања, сматрамо посебно важном и примамо са великом надом. То ће бити, прва у укупној историји, заједничка академска

институција двеју земаља. Заједно ћемо, а помоћу таквог института, моћи да покажемо и докажемо, например и то да је српски народ три пута у XX веку био жртва злочиначких кругова на Западу и да је 90-их година Југославија била разбијена уз учешће фашистичких организација из времена Другог светског рата, које су преживеле у емиграцији на Западу, под окриљем западних тајних служби. Али пре свега, Србија и Русија ће показати да су способне не само да заједнички производе вакцину „Спутњик В“ против коронавируса, већ да као доказани стручњаци, створе и одговарајућу вакцину за ослобођење Европе и света од опасног вируса фашизма.

*(Иступање **Владимира Криљанина**, потпредседника Међународне словенске академије наука, образовања, уметности и културе и вишег саветника у МСП Републике Србије, на великој међународној конференцији „Русија у XXI веку: Велики отаџбински рат и историјско сећање“ (XXIX Мојсејевска читања), одржаној поводом 80. годишњице Хитлеровог напада на СССР, 21-23. јуна 2021. у црвеној сали Руске академије наука у Москви)*

100 ГОДИНА СССР

Настанак и постојање СССР је један од најважнијих догађаја светске историје. Он је такође у потпуности одредио XX век у целом свету и у свим областима. СССР је дао неупоредиве доприносе историји човечанства у областима организације друштва, науке, уметности, и наравно, у стварању универзалног система међународног права и међународних односа. Совјетска победа над фашизмом у Другом светском рату је била толико убедљива, да су водећи покровитељи Хитлера међу западним земљама одлучили да постану савезници СССР и прикључе се антихитлеровској коалицији! Велика улагања и резултати западних земаља у области науке и технологије и у социјалној сфери, били су изнуђени резултатима СССР. А готово сви велики песници XX века су били комунисти. СССР је био и остао извор највеће инспирације целог човечанства, а такође философског и историјског оптимизма.

Све моралне норме социјализма, посебно совјетског, дошле су из хришћанства. СССР је чак учврстио значај хришћанских, православних духовно-моралних вредности у друштву, после њихове значајне деградације под утицајем Запада у позном периоду Руске Империје. Борба за опстанак народа и целог човечанства у Другом светском рату, вратила је веру и Цркву на достојно место у друштву. Нажалост,

та достигнућа су поништена, а духовна компонента друштвеног живота је осакаћена, после смрти Стаљина. Након тога, изгубивши духовно утемељење, друштво је опет пало под западни утицај, што је довело до пропасти СССР.

После агоније 90-их, духовно-моралне основе друштва су обновљене и ојачане, и Русија је опет светски војно-политички лидер. Путинова Русија је најпре ојачала своје духовне темеље, а у последње време је почела да се све више ослања и на своје непроцењиво искуство у изградњи социјализма.

Кина је успела да избегне судбину СССР, пре свега зато што није хтела да одступи од стаљинског наслеђа. У време Сија, Кина је допунски ојачала своју позицију, званично се ослањајући на своје, конфучијанске (мора се рећи – сродне православљу) духовно-моралне вредности и традиције. Тако је Кина постала други (економски) лидер савременог света.

Да ли је комунистичка идеологија имала деструктивну компоненту? Имала је, наравно, и ми данас јасно видимо њен карактер и узроке. Они су, пре свега, у њеном западном пореклу. Створена у најсуровијем човекомрзачком друштву, у којем су вековима главни и практично једини покретач били конфликти («завади па владај»), а «црква» је постала инструмент за очување власти, та идеологија је,

природно, прописивала «класну борбу», ликвидацију политичких противника, диктатуру, антиклерикализам. Можда су то и адекватни рецепти за Запад, али у православном друштву, они су били контраиндиковани, изазвали су историјску трагедију и до данас незалечене ране и расколе у друштву, на радост наших непријатеља.

За Русију, као водећу светску силу и сабиратеља православног и словенског света, међу главним приоритетима данас мора бити гашење свих мржњи и раскола у друштву, на основама саборности и братства, а такође остваривање хришћанског и стаљинског идеала: изградња научно-технолошки развијеног социјалистичког друштва са ослонцем на своје духовно-моралне вредности.

Честитамо свима стогодишњицу СССР, који је човечанству отворио пут у будућност!

(Излагање на видео конференцији поводом стоте годишњице СССР, одржаној 30. децембра 2022. у организацији Совјетског фонда мира, под председавањем Анатолија Карнова и Сергеја Бабурина.)

ЈАСЕНОВАЦ И АНТИФАШИЗАМ ДАНАС

Хтео бих да одам признање свим организаторима и учесницима ове конференције и да укажем на њен велики историјски значај.

Антифашизам је темељни цивилизацијски принцип савременог света.

Највећи, а можда и једини глобални консензус у људској историји, постигнут је у осуди фашизма.

Победа над фашизмом обликовала је општеважећи систем међународног права и међународних односа.

Међутим, нови значај питању Јасеновца дало је разбијање Југославије од стране западних сила 90-их година прошлог века. Док је Југославија постојала, ово питање је било њено унутрашње и било је третирано, бар у домену квалификација – као „усташки геноцид“, дакле на задовољавајући начин. Српски народ у Југославији је био, после руског народа у СССР, један од најзначајнијих фактора у борби против фашизма на европском тлу. Западне силе су и у разбијању Југославије, и у разбијању СССР, користиле фашистички фактор. То се сада, у

рату у бившој Украјини, веома јасно види. Данас, као и 90-их, имамо политичку супротстављеност двеју сталних чланица СБ УН – Русије и Кине, које би да сачувају систем утемељен на победи над фаизмом, са преостале три – САД, Великом Британијом и Француском, у којима део владајуће олигархије обезвређује победу над фашизмом, сарађује са фашистима и покушава да настави рат фашиста против Србије и Русије. Ипак, између рата 90-их и овог данас, постоји једна битна разлика. У Првом европском рату, у бившој Југославији, Срби су успели да остану непоражени од неупоредиво војно јачег НАТО, и то у време униполаризма. У Другом европском рату, у бившој Украјини, међутим, Русија ће победити НАТО, у време мултиполаризма. Русија, Кина и већина човечанства ће ликвидирати западну агресивну хегемонију и казнити њене злочине.

У данашњим епохалним збивањима, значај питања Јасеновца се не смањује, него расте. Које закључке можемо извући?

1. Наш главни задатак је да се изборимо за међународно признање геноцида над Србима. Руски државни истражитељи последњих година марљиво раде на прикупљању доказа о геноциду над Русима у Другом светском рату. Већ и тај пример нам говори да чак ни победе у том рату, и у овом садашњем, нису довољне.

2. Други задатак нам је борба против историјског ревизионизма. Садашњи рат јасно показује да је историјски ревизионизам оруђе фашиста, њихових саучесника и спонзора, те за њега не може бити никаквог оправдања. А нама треба много рада, али и државне подршке.

3. У свету, а пре свега у Европи нема и не може бити места за Хитлера и Мусолинија, али исто тако ни за Павелића и Бандеру, ни за њихове савремене сурогате – Туђмана, Изетбеговића, Тачија, Зеленског, ни за саучеснике и спонзоре фашиста, терориста и нарко-мафије међу западним политичарима. На све њих може и мора бити примењен један једини критеријум – нирнбершки.

Ова наша битка је, дакле, у фокусу светске битке и зато мора бити добијена!

(Излагање на 21. годишњој међународној научној конференцији Института за истраживање Јасеновца: «Одјеци Јасеновца: Сагласни и сукобљени наративи», одржаној у Београду 22-23. априла 2023.)

<http://fakti.org/serbian-point/krsljanin-nas-glavni-zadatak-je-medjunarodno-priznanje-genocida-nad-srbima>

**О ОВОЈ КЊИЗИ И ЊЕНОМ
АУТОРУ**

Александар Вучић

Владимир Кршљанин је живот посветио Србији, њеној слободи и јединству, независности и напретку.

Његове мисли о Србији у будућем свету заслужују пажњу и поштовање.

Милорад Вучелић

Владимира Кршљанина познајем деценијама, те могу веродостојно да сведочим о његовом политичком и публицистичком ангажману. Ретко је данас пронаћи неког толико истрајног и доследног у заступању принципа у које верује. А посебно у времену када готово да и нема никаквих великих уверења нити идеологија. Кршљанин је увек био потпуно посвећен патриотизму и борби за слободу и у тешким и у мање тешким временима, а лаким није било.

Био је и остао доследан противник неолибералног глобализма и униполарног света, који није ништа друго до беспризивна страховлада Империје. И Запада. О свему томе има одиста много сведочанства и ваљаних трагова који су опште познати.

Али Кршљанина посебно издваја то што већ више од деценије помно прати и пажљиво анализира духовну, идејну и политичку ситуацију у Русији. Ту је вероватно без премца. Отуда он спада у оне који не само да увиђају епохалне промене које се поводом рата у Украјини одвијају и које су неумитне, него је спреман да дефинише каква је и од чега се састоји та алтернатива политичком и духовном Западу. Његов подвиг је утолико већи што се ту не ради о неком опису стања које тече и мења се, него као да непосредно утиче на уобличавање и дефинисање те Велике Алтернативе која се незадрживо помаља.

Марко Милошевић

Која је разлика између Истока и Запада?

Запад, кроз сву своју историју и до данас, стреми ка развоју свог друштва на штету других. Ти "други" су сви који не спадају у сферу која се декларише и назива Западом. А то је скоро 7 милијарди људи.

Седам милијарди има статус монете за поткусуривање, јефтине радне снаге, вишка становништва на сопственој земљи и, кратко – биоматеријала. Јефтиног, ирелевантног и најчешће, сувишног.

Идеали ка којима Запад стреми и, који су универзални за људски род – мир, безбедност, материјално благостање и социјалну правду, гради искључиво за своје друштво и, најчешће, на штету свих осталих.

Управо у том приступу решавања фундаменталних проблема и грађења бољег друштва се разликују Запад и, не само Исток, већ сав остали свет.

Док цела планета покушава да својим силама и ресурсима којима свака земља располаже, реши елементарне егзистенционалне проблеме – воду и

прехрану, медицину и становање, сиромаштво и незапосленост, загађење и нове технологије, све до истраживања космоса – "колективни Запад" то решава средњевековним, макијавелистичким методима – ратовима, пљачком, експлоатацијом и уопште, политичком или економском колонизацијом.

Тој и таквој, конквистадорској политици, дошао је крај.

Исток је економски и технолошки коначно стигао (а у многоне и престагао) Запад, а колективни југ, такозване земље трећег света су се најзад довољно еманциповале да препознају зле намере својих богатих и развијених "покровитеља".

Превасходство Запада се држало и, још увек држи на економској зависности, на марионетама, на безбројним војним базама широм света. Свака од ових карика колонијалног ланца, којима Запад држи највећи део планете у ропским оковима је зарђала и попустила.

Општа морална деградација Запада је од библијских времена, па до савремене историје, препознатљив симптом краја једне цивилизације. Краја њеног историјског потенцијала и знак предсмртне агоније.

Са друге стране, подиже се цео један нови свет који намерава да се развија ЗАЈЕДНО са осталима, а не за рачун других.

Појављивање тог новог света, Кршљанин заснива на најранијој идеји социјалне и моралне правде – Хришћанству.

"Лакше је камили проћи кроз иглене уши неголи богатоме ући у Царство Божје." То је цитат Исуса Христа – црвена слова у сваком Јеванђељу. Од онда, до данас, човечанство је имало Томаса Мора, Робеспјера, Маркса, Лењина, Фидела. Дуг пут. И спор. Са много странпутица. Наказна интерпретација је компромитовала многе идеје. У име Хришћанства, чија је основна вредност Милосрђе, Света Инквизиција је палила људе на ломачи. Пол Пот је стрељао интелектуалце.

Међутим, ми смо у XXI веку и догматске интерпретације идеологије ради идеологије више не прете савременом друштву, а "брендрави" више нису важни. Није важно да ли се парадигма зове Социјализам или Комунизам. Важно је да одговара егзистенцијалним, логичким и моралним потребама ВЕЋИНЕ становништва планете. Управо планете, а не интересима белгијске буржоазии у Конгу. И управо овај, напредни и слободни курс развоја, за целу планету, данас заузимају сви који нису на "Западу", а спроводи га управо Исток. Веза са

Православљем коју наводи Кршљанин, не треба да доведе у сумњу његов прогресивни поглед на свет и политику у целини. Иако "Нови свет" говори о глобалним променама, елемент Православља је заједнички имениоц руског и српског народа и представља заједнички скуп традиционалних и фундаменталних вредности и морални компас за Србе и Русе, који је комплементаран са вредностима Новог света, у коме поштење није наивност, ни доброта слабост, и у коме је солидарност – солидарност, а не маскирано дужничко ропство.

Нови свет се родио а стари умире. Данас су као никада актуелне речи Че Геваре са трибине УН - "Овај талас ће расти са сваким даном који пролази и, овај талас се више неће зауставити".

Москва, јул 2023.

Генерал Живомир Нинковић

Пред читаоцима је нова књига Владимира Кршљанина. Аутор је српски политичар, дипломата, књижевник и академик Међународне словенске академије наука, образовања, уметности и културе (Москва).

Књига је конципирана у четири целине: 1. Православна цивилизација и наше време; 2. Нови свет и ми; 3. Нови свет; 4. Увод у нови свет.

Свака од целина садржи низ тематских наслова, кључних за разумевање савремених процеса у свету. И са овом књигом аутор наставља свој познати пут писца о актуелним међународним односима у свету, те улози Србије и Русије у процесима са краја 20. и почетка 21. века.

Кроз све целине доминира неисцрпна тема: Србија и Русија, Срби и Руси, Православна цивилизација и антихрист.

Агресија на Републику Српску, Србију и оно што се дешава у Украјини недвосмислено потврђују да је у самим темељима процеса борба против Православља и да крв православних треба принети на олтар сатани. Кршљанин користи сваку прилику да истакне

вредности Православља у односу на остале религије, као и вредности Источне цивилизације у односу на Западну. Као аргументацију истиче да је Запад током своје доминације светом водио безброј крсташких, освајачких, пљачкашких, колонијалних ратова, са много милиона жртава, док су Русија и Кина последњих деценија, на војно-политичком и на економском плану, претекле Запад, не водећи ни један такав рат. Аутор храбро и аргументовано дефинише НАТО као фашистичку организацију и са таквим ставом сам апсолутно сагласан. У разматрањима аутора јасно се види подела на цивилизацијска достигнућа и цивилизацијска посрнућа, подела на моралне и неморалне државе и режиме.

Књига нуди расправу о широко вишеслојним темама у геополитици савременог света, како бисмо дошли до јасних закључака о правцима кретања будућих геополитичких, економских, војних и свих других односа у савременом међузависном свету. На нека питања даје одговоре, а на нека нуди широку научно-стручну расправу, како би се дошло до одговора на изазове.

Многи ставови Владимира Кршљанина изнети у књизи нуде простор за полемику са другим ауторима, који се баве сличним темама, што би у крајњем било корисно. Аутор износи да је пред поразом систем, који је у сукобу са моралом, човеком и Богом. На више места у књизи, аутор указује на савез Србије и

Русије уз заједничке две ствари. Једна је православна суштина, а друга је реално искуство у изградњи социјализма.

Аутор закључује да нови свет доноси љубав, дијалог и саборност, живот и опстанак људске врсте, али и истинску саборну демократију, у којој нема места за владаре из сенке.

Књига Владимира Кршљанина Нови свет доприноси теорији свеопштих друштвених кретања у савременом свету и топло је препоручујем читаоцима и стручној јавности која се бави питањима новог света.

Проф. др Бранко М. Ракић

О КЊИЗИ „НОВИ СВЕТ“
ВЛАДИМИРА КРШЉАНИНА

Књига „Нови свет“ Владимира Кршљанина, дипломате, писца и политичара, састоји се од 65 текстова насталих у претходних приближно пет година. Неки од тих текстова су ауторски чланци објављени у дневној и недељној штампи, неки су интервјуи које је Кршљанин дао различитим медијима, неки су текстови излагања на разним, углавном међународним политичким и стручним скуповима, затим поруке и апели упућени различитим адресатима и научни чланци. Текстови су груписани у четири целине, насловљене: 1. Православна цивилизација и наше време, 2. Нови свет и ми, 3. Нови свет и 4. Увод у нови свет.

Иако се ради о великом броју текстова писаних у различитој форми и за различите потребе, њих карактерише идејна кохерентност и јединствена порука или, може се рећи, објава: објава краја једног од најмрачнијих и најнечаснијих периода у историји човечанства, оног периода чије је наступање Френсис Фукајама прогласио за „крај историје“, а који је Џорџ Буш старији назвао „нови светски поредак“. Уместо тог поретка, на попршту његовог пораза, а то попрште је читав свет, рађа се нови, праведнији и хуманији поредак, који Владимир Кршљанин назива

синтагмом којом је насловио ову књигу: „Нови свет“.

Кључни носиоци ове промене и стварања Новог света су, како Кршљанин констатује, Руска Федерација, која је приморана да у Украјини води, да употребимо Кршљанинову терминологију, „други европски рат“, и Народна Република Кина, као кључна економска сила Новог света, обе предвођене државницима највишег формата у суштинском смислу, Владимиром Владимировичем Путином и Си Ђинпингом. Али Владимир Кршљанин истиче и посебан значај државе која је прва пружила отпор злу Бушовог „новог светског поретка“ и била зачетник борбе за „Нови свет“ у време када се у Европи нико други, а на светском нивоу готово нико није усуђивао да се успротиви диктату једине у том тренутку преостале суперсиле и њених савезника и следбеника, оне групе држава за које у последње време користимо израз „колективни Запад“. Та држава је Република Србија, односно Савезна Република Југославија, у креирању и спровођењу чије спољне политике је Владимир Кршљанин активно учествовао у најтеже време, током деведесетих година XX века, када је наша земља била приморана да са носиоцима „новог светског поретка“ и њиховим слугама из нашег географског окружења, потпуно усамљена, води, како Кршљанин каже, „први европски рат“. А на челу те државе и те херојске борбе налазио се људски и политички великан, Слободан Милошевић, чији је близак сарадник Владимир Кршљанин био. У књизи „Нови свет“

Кршљанин неколико текстова посвећује у потпуности Слободану Милошевићу, док је цела књига, и у деловима који нису њему посвећени, прожета подсећањима и сведочанствима о великој историјској улози председника Србије и СР Југославије, чија херојска борба је окончана подмуклим убиством у Притворској јединици Хашког трибунала.

Владимира Кршљанина сам упознао почетком деведесетих година XX века, управо у време настанка мрачног „новог светског поретка“ и сведок сам чињенице да је он и тада био уверен у пролазност и привременост мрака у коме смо се налазили и у рађање, негде у будућности, новог, праведнијег света. У том свом уверењу Кршљанин је био у потпуности доследан и као такав истрајан борац за остварење тог идеала у који је веровао и лојалан савезник и сарадник оних који су се борили за тај идеал, пре свега председника Милошевића. Са Кршљанином сам посебно блиско сарађивао у две епизоде, једној краткотрајнијој, од свега неколико дана, и једној која је потрајала скоро пет година. Најпре смо, у јануару 1995. године заједно били у Москви на конгресу Комунистичке партије Русије Генадија Зјуганова. Ту сам могао да се уверим у поверење које је Кршљанин имао у руски народ и у руску државу, у време када је на челу Русије био Борис Јељцин, а на челу њене дипломатије Андреј Козирјев, људи без икаквих моралних квалитета, и када Русија није имала ни спремности ни снаге да штити чак ни сопствене најелементарније интересе, а камоли да помогне

Србији и СР Југославији. Владимир Кршљанин је, насупрот многим, био убеђен да се ради о крајње привременом стању и да ће Русија ускоро да се пробуди, што се и десило, за крупне историјске токове у релативно кратком року, доласком Владимира Путина на власт. Други период моје тесне сарадње са Владимиром Кршљанином је био у раду на одбрани председника Милошевића пред Хашким трибуналом, када сам могао такође да се уверим у Кршљанинову лојалност, посвећеност вишем циљу и увереност у скори долазак бољих времена. Дакле, сведок сам чињенице (о којој сведоче и раније објављени Кршљанинови радови), да је Владимир Кршљанин веровао, залагао се и најављивао рађање Новог света о коме пише у књизи под тим насловом далеко раније у односу на време када су настали текстови који чине ову књигу, време када је рађање Новог света постало јасно видљива и предвидљива реалност.

Оно на шта посебно Владимир Кршљанин указује је разлика у системима вредности на којима се базира одлазећи „нови светски поредак“ и долазећи Нови свет, односно системима вредности „колективног Запада“ и предводника Новог света. Јер, како истиче Кршљанин, „стубови западног кода су јавно рационализам, индивидуализам и приватна својина, а полујавно похлепа, конкуренција и социјал-дарвинизам.“, док „у Новом свету људски живот, човекољубље и људска заједница су апсолутне вредности.“ Кршљанин у својим текстовима посебно

истиче вредности и морал православног хришћанства, као битне елементе система вредности Новог света, а то су супериорне вредности и морал у односу на оне на којима се базира западна цивилизација. Ово сасвим сигурно у значајној мери објашњава зашто се наш народ током свих битних историјских дашавања налазио на правој страни историје, по правилу раме уз раме са руским народом. А Кршљанин указује и на блискост вредности Русије и Кине:

«Русија и Кина предводе Нови свет. Њихова снага је у стваралачким и животним духовно-моралним вредностима, које су им заједничке. Њихови извори су – у стаљинском и путинском ослањању на православне темеље, у маовском ослањању на стаљински социјализам, у сијевском ослањању на конфучијанске темеље, а такође у сличности православних и конфучијанских вредности, о чему је писао још Хомјаков. Православно човекољубље је, наравно, најдубља ствар до које можемо да досегнемо. Остале су имале историјску виталност у мери у којој су биле у складу са њом.

Дакле, сарадња и заједништво доминирају над конфронтацијом и индивидуализмом, љубав над мржњом, добро над злом. То су предуслови за успешно стваралаштво. И зато је војно-политичка и економска моћ Русије и Кине већа од западне, и зато је Нови свет бољи од старог.»

Мада се настанак Новог света манифестује кроз преузимање доминантне улоге на економском, војном и следствено геополитичком плану од стране Русије, Кине и њихових савезника и губљење доминантног положаја „колективног Запада“, ипак из Кршљанинових текстова јасно проистиче да је кључна промена коју доноси Нови свет превага супериорних вредности на којима су изграђена незападна друштва и потискивање инфериорних вредности Запада. И баш због тога рађање Новог света има много већи и далекосежнији значај него што се на први поглед чини. Оно што се сада суочава са неминовним крајем је много дужа епоха од епохе „новог светског поретка“ чије је успостављање објављено након пада Берлинског зида. Епоха чији крај Владимир Кршљанин најављује временски је много дужа – заправо је период укупне доминације тзв. „западне цивилизације“, која траје више векова, а која је обележена насиљем, пљачком, поробљавањем и под колонијало или друге облике изабљивања подвођењем читавих континената, па чак и геноцидним актима, којима су уништени читави народи и цивилизације на чијем животном простору су западњаци стварали своје државе или су са њих црпили изворе свог богаћења. Стварање Новог света значи крај таквог света.

Симболичном „не“ које је мала, у физичком смислу немоћна и усамљена, али морално супериорна Србија/СР Југославија, предвођена Слободаном Милошевићем, имала храбрости да каже Западу и

његовом диктату, сада су се придружила нова противљења, међу којима је преломни значај имало руско супротстављање покушају наметања промене режима у Сирији, након чега је Запад, као што су увек у историји чиниле империје које се руше, кренуо да очајнички кидише на саму Русију.

Док сам читао књигу „Нови свет“ Владимира Кршљанина, у Санкт Петербургу је одржан други самит Русија-Африка на коме су учествовали представници 49 од укупно 54 афричке државе. У Нигеру је свргнут прозападни режим, а грађани су, сити неоколонијалног изабљивања, то прослављали носећи руске заставе. Мали и Буркина Фасо су најавили војну помоћ новом режиму у Нигеру, за случај да Запад покуша насилним путем да врати на власт своје марионете. Слично најављује и Алжир. Све више држава из разних делова света показује интересовање за приступање БРИКС-у, Евроазијском економском савезу, Шангајској организацији за сарадњу, ОДКБ, «Појасу и путу» и другим, како Владимир Кршљанин исправно каже, много демократским интеграционим процесима од ЕУ, НАТО и сличних.

Нови свет је ту, рађа се. Добро односи превагу над злом.

Књига «Нови свет» Владимира Кршљанина на речит, јасан и стручан начин објашњава шта се дешава,

зашто се дешава и шта ће се даље дешавати на том плану. Зато је треба читати.

Проф. др Мића Живојиновић

НАД КЊИГОМ „НОВИ СВЕТ“

Као врстан интелектуалац, изванредан аналитичар и познавалац политичких кретања и актуелних збивања у међународној заједници и нашем друштву, проницљив дипломата, непосредни учесник у многим политичким активностима на светској и домаћој сцени, искрени родољуб Отаџбине, надахнути песник и човек широких интересовања, погледа, схватања и поимања живота, Владимир Кршљанин, с разлогом и оправданом бригом, дубоко се замислио над судбином човечанства и понудио нам одгонетање нове геополитичке и геостратешке мапе НОВОГ СВЕТА.

Загледан у место и улогу православља и замишљен над судбином православних народа, библијским стремљењем, Христовим учењем и Светосавским надзором, он дубински разоткрива срж опомене Светог Николаја Велимировића (Религијо ко те уби реци? Убише ме са олтара жреци) и представља нам тежак, испоснички, а праведнички, положај православне цркве са освртом на веру и вјерују, с једне стране, и наше неверовање, незнање, недоследност тумачења и саплитање о ватиканско-протестанске новотарије за „омекшавање“ вере у човеку и човека према својој вери.

Без вере нема наде и искрене љубави. Тако нас учи њихова мати Софија.

А Свети Николај то утемељује: „Не био ти човек без вере ортак и путовођа“.

Влада Кршљанин, следећи њихова учења, у сталној запитаности и трагању за смислом и истином, мудрим, библијским наративом, не само да нас опомиње на значај правилног тумачења, прихватања и живљења у вери, већ нуди готове обрасце, поруке и поуке кроз сталну запитатаност и трајне одговоре.

У свом интелектуалном походу, јасним језиком и мисаоном пуноћом, аутор књиге „Нови свет“, посматра све друштвене промене као „природно-историјску неминовност“ или „од Бога датост“ у којој се укрштају, ломе и дробе идеологије и идеје на темељу политичког, економског, образовног и безбедносног карактера, прожете жртвама и страдалницима савременог доба.

Пратећи историјска превирања, геополитичка преламања и стратегијска гибања између Истока и Запада, као два непомирљива субјекта на међународној сцени, у истраживачком дискурсу, намећу нам се осцилације кризе капитализма и неолибералног пословања на глобалном тржишту као материјални показатељи губљења економске моћи

Запада и њихово безуспешно намицање силе снагом оружја.

Кризи која нас је опекла 2008. године, корени досежу до неолибералног пројекта започетог седамдесетих и потенцираног осамдесетих година прошлог века, који је успео да уклони све државне регулативе, производећи велику друштвену неједнакост, где лежи извориште огромног незадовољства наталоженог не само у западном свету.

Наведена криза, у пројекцији америчког „Новог светског поретка“, уздрмала је светски финансијски систем до претеће лавине банкротства изазване растом државних, корпоративних и приватних дугова, који ће у оквиру невиђених размера, ставити на испит чврстину социјалне и политичке стабилности свих релевантних међународних субјеката.

Неолиберални капитализам се показао као неефикасан друштвени модел јер његова реализација, било у облику тачеризма или реганомике, кроз обећање о благостању – „плими која ће подигнути све чамце“, никада се није остварила.

Нови колапс економског и финансијског система подразумеваће велику стопу осиромашења великог дела светске популације до нивоа неподношљивости,

у коме ће се разбуктати нове идеје за преобликовање друштвено-економских система на глобалном плану, из кога ће проистећи „Нови свет“ у пројекцијама аутора ове књиге.

Народи који су живели у државама социјалистичког друштвеног поретка, с правом могу закључити да ако је Карл Маркс можда погрешно у тумачењу комунизма, потпуно је био у праву у погледу објашњавања капитализма, јер је капиталистичка неолиберална револуција вратила Западни свет у бесконачну кризу, која је већ виђена крајем тридесетих година прошлог века, у сумраку Другог светског рата. Велики немачки филозоф из 19. века, проценио је да је капитализам нестабилан и да у себи носи „урођену тенденцију ка самоуништењу“, при чему ће уништити начин живота грађанске средње класе.

Сведоци смо да је овакав неолиберални капитализам кулминирао у сатанизам западне окултне олигархије, која недосањани Фукујамин „Крај историје и последњег човека“ испуњава нехуманим, нецивилизованим и неприродним поступцима у оквиру породице, ЛГБТ популације, родне равноправности, педофилије, и других скарадности и неприродности, у жељи да их озакони као „западне вредности“, што је већ учинило „западну цивилизацију“ „вестернизацијом и холивудацијом“ – највећом декаденцијом унешеном у 21. век.

Након инструментализације међународних организација (ОУН, ОЕБС, ММФ, Светска здравствена организација и др.), низа изведених „обојених револуција“, односно „унутрашњих агресија“ по моделу „удар споља, снагама изнутра“, пројектоване „демократије, слобода и људских права“, разноразних санкција и других облика и садржаја из области „меке моћи“ у оквиру специјалног, односно хибридног рата, самопроглашена „супер сила планетарних размера“, на основу актуелне „реал политике“ прогласила се, у најновијој „Стратегији националне одбране“ само једном од великих сила у војном судару са Русијом на триторији Украјине као претпољу одлучујуће битке.

Сам чин признања Америке да више није супер сила и да је време хегемоније у стварању „Новог светског поретка“ завршено, произвело је драматичне промене не само у САД и Европи, већ и у комплексним међународним односима на геополитичкој и геоекономској мапи света, што је убрзало уздицање Кине и Русије у нови мултиполарни свет у лику Евроазије. Очигледно је да ће Русија у тој драматично-ратној игри одиграти кључну улогу за препород човечанства и успостављање „Новог света“ на основама праведности и једнакости са свим различитостима у оквиру долазећег међународно-правног поретка.

Новонастале тектонске промене на геополитичкој карти света, које су започеле америчким ширењем НАТО-а на Исток, доводећи их на украјинско ратиште против Русије, извршиле су, на бојном пољу, суштински преокрет у равнотежи моћи, указујући да је једна историјска епоха друштвено-економских и политичко-безбедносних односа, дефинитивно сишла са међународне позорнице.

Као што је Други светски рат завршио постојање „Друштва народа“ и довео до стварања „Организације Уједињених нација“, тако ће и долазећи пројекат „Новог света“ проистећи неке нове међународне организације, које ће истински поштовати територијални интегритет и суверенитет држава, утемељене на принципима Конференције из 1889, а које су дефинисали руски цар Николај II и Леон Буржо, француски добитник Нобелове награде за мир. Односно, како аутор књиге, господин Кршљанин подвлачи: У Новом свету људски живот, човекољубље и људска заједница су апсолутне вредности! Како даље запажа аутор, актуелна култура запада управо доживљава сопствену негацију која прожима и гаси последње пламсаје европске цивилизације.

Препоручујем читаоцима ову књигу Владимира Кршљанина, насловљену као „Нови свет“, у којој политичко-друштвени есеји, исписани јасним, надахнутим, поетским и високим литерарним

вредностима, кроз богато искуство, мудро запажање, правилно вредновање и исправно тумачење садашње збиље, дају и одговарајуће геополитичке правце, наговештавајући нови, хуманији и праведнији свет.

Борба Русије на украјинском ратишту, није само борба за Русију, за њену слободу, право и вредности! То је борба добра против зла, Бога против сатане, породичних вредности против блуда, изопачености и разврата, борба система правих вредности и цивилизације против пројектованих обмана, превара и заблуда кроз дириговану демократију и дупле стандарде људских права и слобода. Човечност и нагон опстанка нас зову у ову борбу. Јер!

Кад не буде имао ко да казни злочин, онда злочин кажњава себе и тиме се прогресивно увећава. То време, које се неће видети од зла, мита, корупције и сваковрсне изопачености у моралној и духовној празнини људског бића, потписаће крај битисања човека на планети и крунусаће мрачне богове који ће, на крају, сами себе канибалистички истребити.

Проф. др Срђан Перишић

СТВАРАЊЕ ПРАВЕДНИЈЕГ НОВОГ СВЕТА И
ОТПОР ЗАПАДУ

Књига Нови свет, српског дипломате, политичара и песника Владимира Кршљанина, једна је од ретких српских штива овог времена која разумевају шта се догађа у свету, како у међународним односима тако и на унутрашњем плану српског друштва и државе.

Књига представља збирку ауторових научних радова објављених у политиколошким часописима *Национални интерес* и *Аргументи*, приказа књига, ауторових текстова објављених у дневним новинама *Политика*, *Ало* и недељнику *Печат*, излагања на трибинама и округлим столовима Српско-руског братства, излагања на међународним конференцијама, промоцијама књига, ауторових текстова на порталима *Факти*, *Балканист*, и др. Текстови, којих укупно има 65 – објављени су у периоду од 2018. до 2023. године.

Текстови у књизи су, дакле, објављени у последњих пет година, у времену када се свет увелико нашао на прелому епоха, у културно-цивилизацијском, геополитичком и сваком другом погледу. Управо, аутор овом збирком жели да предочи српској јавности да су промене у свету тектонске, парадигматичне и епохалне. Кршљанин истиче да промене нису почеле

ових година, већ раније – српским отпором агресији и деструкцији НАТО-а 1999. године. Данас тај отпор Западу у стварању Новог, праведнијег света предводе Русија и Кина.

Кршљанин наглашава да је Запад „деформација и антипод људске цивилизације, олигархијска диктатура, која користи материјално богатство и злочинима стечену и одржавану моћ да у систему лажне демократије масовно уништава људске животе, достојанство и заједницу, ради остваривања својих себичних циљева, угрожавајући тако и опстанак људске врсте и ширење Логоса у Вациони“.

С тим у вези, Кршљанин одређује појам „Нови свет“ као „нову епоху историје човечанства, која започиње, у којој улогу предводника или најутицајнијих фактора имају Русија и Кина“. Стварање новог света уједно представља и крај многовековне светске доминације Запада, односно крај „светске диктатуре криминалне западне олигархије, и у политичком и у цивилизацијском смислу“.

У књизи Кршљанин, кроз разне текстове уочава оно што многи српски интелектуалци и политичари још нису, а то је да политичка, економска и културна глобализација, или једним именом унификација света, заснована на идеологији либерализма, доживљава свој крај – све због отпора. Јављају се отпори свођењу човека на индивидуу која поседује

само нагоне, ослобођењу вредности и идентитета. У међународним односима се јавља отпор глобалистима (либералима) који већ 50 година одбацују национални суверенитет, сматрајући га застарелим принципом регулисања међународних односа.

Кршљанин у књизи испољава суверенистички и реалистички приступ схватању политике и међународних односа. Кршљанин се залаже за примат националног суверенитета у међународним односима, и за њега изнад националног суверенитета, изнад државе не постоји ништа, не постоје никакве наднационалне и глобалне организације.

Кршљанин Нови свет дефинише паралелно руском теоријском синтагмом "праведни мултиполарни систем" и кинеском „заједница заједничке судбине човечанства“. С тим у вези, за аутора је хегемонија Сједињених Америчких Држава, која је била војни и политички заштитник глобализације, одавно завршена. Мултиполарни поредак се, као поредак не само више светских сила, него као и поредак више цивилизација и култура – уздиже, а криза моћи Запада је више него изражена – без обзира што САД то не желе да признају изазивајући разне конфликте по свету.

Аутор Владимир Кршљанин у овој књизи снажно апострофира да је Русија скупила снагу да се

супростави Западу и његовој антиљудској идеологији либерализма јер је у својој основи „саборно уједињена у тежњи ка општем добру“. Наспрам тога, друштва на Западу су поцепана и међусобно сукобљена – „на левицу и десницу, безброј политичких партија, удружења, мафијашких кланова, тајних друштава... Прави владари из сенке корумпирају ту наказну политичку сцену и претварају је у луткарско позориште, које се јавно назива 'либерална демократија' и свима силом намеће“.

Аутор препознаје и отпор Кине, која својим конфучијанизмом тежи општем добру и саборности, што заједно са руском саборношћу и православном духовношћу представља идејни и синергијски отпор Западу.

Изградња мултиполарног света, према аутору, даје снагу и могућност да хришћански, а пре свега православни човек, као носилац христољубивог човекољубља – успостави друштво и поредак супротан Западу, који је до сада одбацио све традиционалне и поготово хришћанске идентитете, ако их је икад и поседовао.

Аутор Кршљанин се у књизи недвосмислено залаже да Србија постане савезник Русије, не само на прагматичним основама, него и у идејном, цивилизацијском и геополитичком погледу. Срби и

Руси припадају једној цивилизацији, део су источно-православне цивилизације, у којој су најдоминантији Руси. Због тога су, истиче аутор, Србија и Русија „вековима главна мета Запада, од крсташких ратова, преко Првог и Другог свкојих етског, до садашњих – Првог европског (против Срба) и Другог европског рата (против Руса)“.

Можемо да кажемо да Кршљанин, иако није отворени геополитичар, припада школи српске геополитике која полази од тога да су цивилизацијски и геополитички идентитети Србије и Русије (Срба и Руса) исти или слични. Због тога Кршљанин сасвим геополитички закључује да ће Србија у сарадњи са Русијом не само одбранити него и јачати националне интересе. Аутор одбија и саму помисао да би Србија у наредном периоду могла да се потчини атлантизму, који је стран и непријатељски цивилизацијском идентитету Срба.

САДРЖАЈ

1. ПРАВОСЛАВНА ЦИВИЛИЗАЦИЈА И НАШЕ ВРЕМЕ	3
ПРАВОСЛАВНА ЦИВИЛИЗАЦИЈА И НАШЕ ВРЕМЕ	5
2. НОВИ СВЕТ И МИ	13
НОВИ СВЕТ И МИ	15
I	15
II	16
III	20
3. НОВИ СВЕТ	35
БОЖИЋНА ПОРУКА АМЕРИЦИ И ОСТАЛИМА	37
ПОРУКА БЕЛОРУСИЈИ: СТВАРАМО ОСЛО- НАЦ ЗА НОВИ СВЕТ ¹	41
ТЕМЕЉ НОВОГ СВЕТА	44
РУСИЈА, СРБИЈА И БАЛКАН: ПЕРСПЕКТИВЕ	46
БЕОГРАДСКИ ФОРУМ И ПЕКИНШКИ САМИТ	52
НОВИ СВЕТ, ЗАПАД И МИ	62

МОРАЛНЕ И НЕМОРАЛНЕ ДРЖАВЕ	67
МИЛОШЕВИЋ И НОВИ СВЕТ.....	72
НЕПОСТРОЈЕНИ И НЕПОТЧИЊЕНИ	76
СУКОБИ ИЛИ САРАДЊА.....	81
УЈЕДИЊЕЊЕ – КРОЗ ЉУБАВ И СТВАРА- ЛАШТВО.....	85
КАДА СЕ ВРАТИМО МИЛОШЕВИЋЕВИМ ТЕ- КОВИНАМА БИЋЕМО ДЕО НАЈМОЋНИЈЕГ СА- ВЕЗА НА СВЕТУ	88
НОВА ЕПОХА СВЕТСКИХ ОДНОСА, ДЕМО- КРАТИЈА И КОРУПЦИЈА	100
НАТО И ФАШИЗАМ.....	105
НОВИ СВЕТ И СМИСАО САДАШЊЕ КРИЗЕ	109
СРБИЈА И АРМАГЕДОН	115
ОКРУГЛИ СТО ЈЕДИНСТВЕНЕ РУСИЈЕ.....	121
СРПСКО-РУСКИ САВЕЗ	125
ОТВОРЕНИ ИЛИ ЗАТВОРЕНИ БАЛКАН?	130
РУСИЈА И КИНА ТРЕБА НАЈСНАЖНИЈЕ ДА ПОДРЖЕ СРБИЈУ	135

РУСКА ПОЛИТИЧКА МИСАО ДАНАС У РУС- КОМ ДОМУ	145
КАКАВ ЋЕ БИТИ НОВИ СВЕТ?	149
ПОРУКА XX КОНГРЕСУ КП КИНЕ	154
СРБИЈИ ЈЕ МЕСТО МЕЂУ ПОБЕДНИ- ЦИМА	156
КРЕНИМО У СУСРЕТ НОВОМ СВЕТУ!	161
ИЗДРЖАТИ ДО ПОБЕДЕ!	167
СЛОБОДАНОВ ДАН.....	171
САВЕЗ СА РУСИЈОМ – ПУТ ОПСТАНКА И СПАСЕЊА.....	178
БЕРЛИНСКИ ЗИД, ГВОЗДЕНА ЗАВЕСА И НОВИ СВЕТ.....	184
ИЗЈАВА ЗА ТАСС ПОВОДОМ ДОБИЈАЊА РУСКОГ ДРЖАВЉАНСТВА	191
ДОБРО ДОШЛИ У НОВИ СВЕТ!	193
БИТКА ЗА НОВИ СВЕТ.....	197
4. УВОД У НОВИ СВЕТ	203
СРБИЈА И РУСИЈА У ЕВРОАЗИЈИ: ДУХОВНО- ИСТОРИЈСКИ ТЕМЕЉИ И ПЕРСПЕКТИВЕ.....	205
I.....	207

II.....	212
АНГЛОСАКСОНЦИ ОД УКРАЈИНЕ ПРАВЕ АНТИРУСИЈУ	216
ПОРУКА ДОНБАСУ ПОВОДОМ ДАНА СЛОБОДЕ	221
ЈУГОСЛАВИЈА И (НЕ)МОГУЋНОСТ ЦИВИЛИЗАЦИЈСКОГ КОМПРОМИСА	225
ПРАВОСЛАВЉЕ И СОЦИЈАЛИЗАМ - ЗАЈЕДНИЧКА ВРЕДНОСНА И МОРАЛНА УТЕМЕЉЕЊА	241
ПУТИНОВА ПОСЕТА – ПОЧЕТАК ПРАВОГ САВЕЗНИШТВА	258
60. РОЂЕНДАН БАБУРИНА И 10 ГОДИНА ПАТРИЈАРХА КИРИЛА	262
ПЕРСПЕКТИВЕ СРПСКО-РУСКИХ ОДНОСА	265
НАТО ЈЕ ГЛАВНА НЕОФАШИСТИЧКА ОПАСНОСТ НАШЕГ ВРЕМЕНА.....	270
РЕЧ НА ИСПРАЋАЈУ МИРЕ МАРКОВИЋ	275
ПОДВИГОМ ДО СПАСЕЊА!	278
ЉУБАВ ЈЕ ЦЕНТРАЛНИ ПОЈАМ ЦИВИЛИЗАЦИЈЕ	279

ДЕМИУРГИЈА	284
УЗ СРБИЈУ СУ ВОДЕЋЕ СИЛЕ САВРЕМЕНОГ СВЕТА	287
ШТА СУ СРБИ ПОМОГЛИ РУСИМА И ЗАШТО ЈЕ ЊИХОВО ЈЕДИНСТВО ВАЖНО?	293
ПЕТОКЊИЖЈЕ НА ИСТОРИЈСКОМ РАС- КРШЋУ.....	303
САБОРНИМ ЈЕДИНСТВОМ ПРОТИВ НАТО УСТАША – ДА РАДОСТ БУДЕ МОГУЋА!	317
СРПСКИ НАЦИОНАЛНИ ПРОГРАМ	319
ВРАТА У ПРАВЕДНИ СВЕТ	321
ВАСКРС 1945. И ДАН ПОБЕДЕ 2020.....	323
ЗАПАД У СРБИЈИ ИЗАЗВАО ЕКОЛОШКУ КА- ТАСТРОФУ, АЊЕГОВЕ НВО ОПТУЖУЈУ КИ- НУЗА ЕКОЛОШКЕ ШТЕТЕ	328
АПЕЛ МЕЂУНАРОДНОЈ ЈАВНОСТИ И НА- РОДУ БЕЛОРУСИЈЕ	343
ЛАЖНА ДЕМОКРАТИЈА	345
ТРИ ЗАДАТКА ПРАВОСЛАВНИХ СЛО- ВЕНА	348
ЦИВИЛИЗАЦИЈА	351

ЦИВИЛИЗАЦИЈА, ПРАВОСЛАВНА, РУСКА И СРПСКА	353
СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЋ, ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ СПОЈИО ВЕКОВЕ	356
ПЛЕМЕНИТИ БОРАЦ	361
ОПАСНИ ВИРУС ФАШИЗМА	363
100 ГОДИНА СССР	367
ЈАСЕНОВАЦ И АНТИФАШИЗАМ ДАНАС ...	370
О ОВОЈ КЊИЗИ И ЊЕНОМ АУТОРУ	373
Александар Вучић	375
Милорад Вучелић	376
Марко Милошевић.....	377
Генерал Живомир Нинковић.....	381
проф. др Бранко М. Ракић	384
проф. др Мића Живојиновић	392
проф. др Срђан Перишић	399

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

327:172.4(100)"20"

327::911.3(100)"20"

КРШЉАНИН, Владимир, 1960-

- Београд: ITV centar plus, 2023 (Београд:
Vukvisalgraf).

- 403 стр. ; 20 см

Тираж 500. - Стр. 373-403: о Овој књизи и
њемом аутору / Група аутора

ISBN: 978-86-81038-17-8

а) Међународни односи — Еитчки аспект —
21в

б) Геополитикика — 21в

CORBISS.SR-ID 122830345

Владимир Кршљанин је живот посветио Србији, њеној слободи и јединству, независности и напретку. Његове мисли о Србији у будућем свету заслужују пажњу и поштовање.

АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ

Кршљанин дефинише каква је и од чега се састоји алтернатива политичком и духовном Западу.

МИЛОРАД ВУЧЕЛИЋ

Нови свет се родио а стари умире. Данас су као никада актуелне речи Че Геваре са трибине УН - "Овај талас ће расти са сваким даном који пролази и, овај талас се више неће зауставити".

МАРКО МИЛОШЕВИЋ

Књига Владимира Кршљанина "Нови свет" доприноси теорији свеопштих друштвених кретања у савременом свету.

Генерал ЖИВОМИР НИНКОВИЋ

Владимир Кршљанин (1960) је српски научник, песник, политичар и дипломата – амбасадор. Био је помоћник Слободана Милошевића. Објавио је десет књига и мноштво чланака. Осим српског, има и руско држављанство, које му је, за особите заслуге, 2023. својим указом доделио Владимир Путин.

Нови свет је ту, рађа се. Добро односи превагу над злом. Књига "Нови свет" Владимира Кршљанина на речит, јасан и стручан начин објашњава шта се дешава, зашто се дешава и шта ће се даље дешавати на том плану.

Проф. др БРАНКО М. РАКИЋ

Препоручујем читаоцима ову књигу Владимира Кршљанина, у којој политичко-друштвени есеји, исписани јасним, надахнутим, поетским и високим литерарним вредностима, кроз богато искуство, мудро запажање, правилно вредновање и исправно тумачење садашње збиље, дају и одговарајуће геополитичке правце, наговештавајући нови, хуманији и праведнији свет.

Проф. др МИЋА ЖИВОЈИНОВИЋ

Изградња мултиполарног света, према аутору, даје снагу и могућност да хришћански, а пре свега православни човек, као носилац христољубивог човекољубља – успостави друштво и поредак супротан Западу, који је до сада одбацио све традиционалне и поготово хришћанске идентитете, ако их је икад и поседовао.

Проф. др СРЂАН ПЕРИШИЋ

9 788681 038178